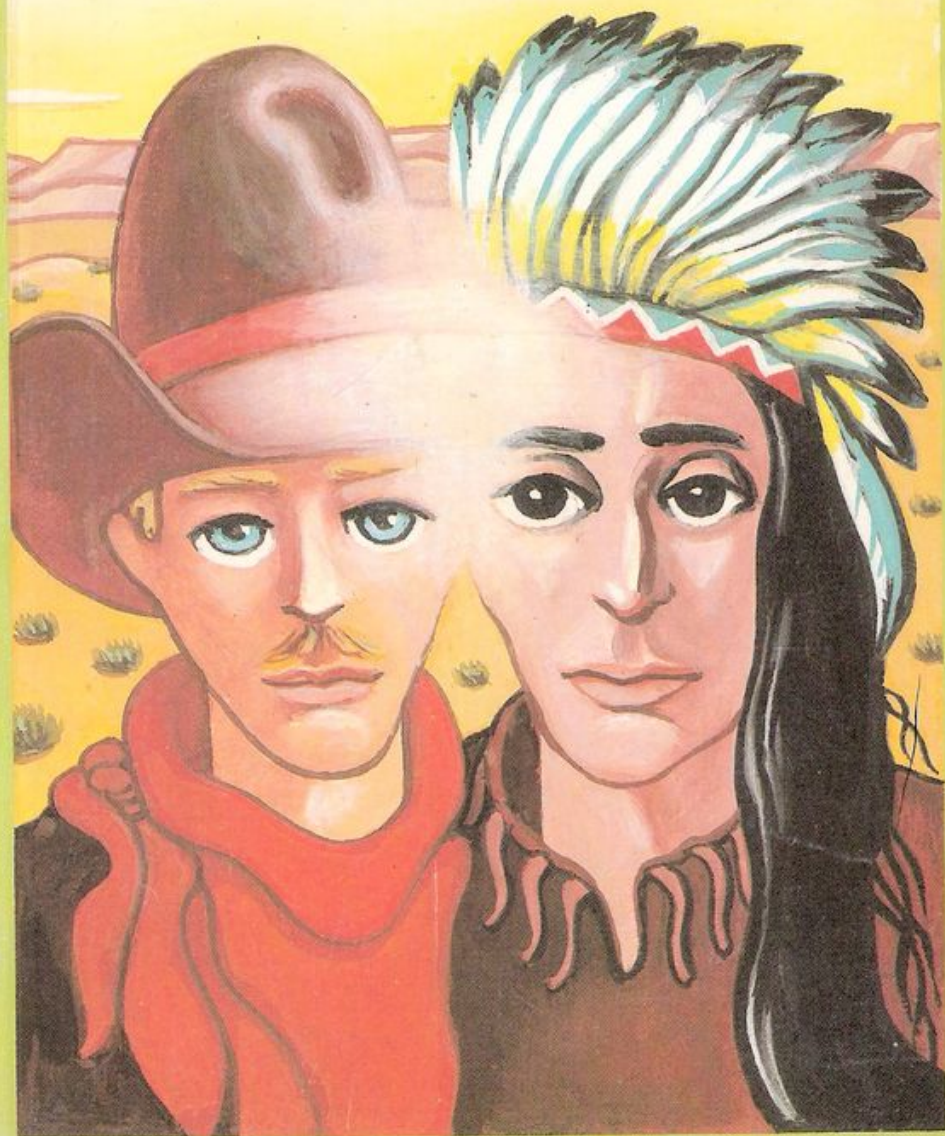

МАЙН РИД
ЛОВЦИ
НА СКАЛПОВЕ

Майн Рид

Ловци на скалпове

Глава I

МОРО И АЛП

В една от най-богатите къщи на Нови Орлеан всички бяха загрижени поради болестта на младия й притежател Хенрих Халер. В съседната стая до болния се провеждаше твърде оригинална консултация. Единият от събеседниците не бе лекар, но говореше много решително, другият беше доктор, получил диплома от най-прочутата академия в Съединените щати. Той слушаше събеседника си мълчаливо, въздишаше и си триеше челото, като че ли искаше да извлече от него някоя мисъл, и с целия си външен вид доказваше безпомощността на своята наука.

– Аз просто съм извън себе си – призна той най-после. – Какво искате, господин Севрен, да предприша на човек, който би могъл да бъде съвършено здрав телесно, ако не страдеше неговата душа?

– Откъде да знам аз! Дайте му нещо по-силно – възрази Севрен нетърпеливо.

Карл Севрен бе човек на 45 години, с решителен вид и мощна фигура, за която беше тесен европейският костюм. Той бе един от онези странстващи търговци, които без страх се скитат по пустините на Америка, трупат грамадни богатства, имат сурова външност и не признават нищо за невъзможно. Не само вродената добрина и великодушие караха Севрен да иска по-бързото оздравяване на своя братовчед; този въпрос беше от голямо значение за него и затова той изрази страстно своето желание, като каза:

– Докторе, Хенрих не може, не трябва да умира! Какво ще стане с мен, ако и този момък умре както другите членове на семейството?

– Какво ще стане с вас? – предъвка доктор Уолтън и обходи с поглед цялата богато мебелирана стая.

Мургащото лице на търговеца почервения и той възрази пламенно:

– Вие искате да кажете, че аз ще наследя всичко. Без съмнение! И че по примера на другите, които получават наследство, ще скърбя лицемерно за измрелите роднини. Вие не знаете, че аз сам повиках баща му в Америка. С това се намесих в съдбата на това семейство и не мога да се примиря с мисълта, че съм виновен за смъртта им. Ако семейство Халер беше останало в родината Елзас, може би нямаше да стане толкова богато, но пък щеше да избегне ужасната епидемия, която донесе траур в толкова къщи на Нови Орлеан. Спасете живота на Хенрих и аз ще ви

благодаря от душа – каза той, като стисна силно ръката на доктора: – Но да го гледам отчаян и безутешен, човек, който не иска вече да живее... Да чуя, че силната му треска ще се превърне в охтика и че той непременно ще умре – това е извън силите ми!

Буйната натура на Севрен не можа да се сдържи и той започна да проклина, удари по масата така силно, че за малко щеше да я счупи, изтри с ръка насълзените си очи и каза:

– Аз никога няма да ви простя това! И какво тогава е цялата ваша медицина? Шарлатанство, годно само за присмех на глупаците.

За да защити честта на своята професия, докторът започна да излага историята на болестта на младежа с всичките ѝ последователни изменения. Това обаче не беше нещо ново за Севрен, защото неведнъж го бе чул през едноседмичното си пребиваване в Нови Орлеан. Само краят от речта на доктора привлече вниманието му:

– Да, ако би могло да се предизвика реакция...

– Реакция! Значи вие досега не предизвикахте чудната реакция с всичките си лекарства? Тогава аз ще я предизвикам сам, разбира се, не с хапове и прахове, а с други средства – и Севрен се упъти към вратата на болния.

– Бъдете предпазлив, господин Севрен, братовчед ви е много слаб, не го безпокойте.

– Та няма вие го пазихте по-добре, като го оставяхте постоянно сам, при което той непрекъснато тъгуваше? Всичко наоколо му, даже и печалният вид на слугите, му напомняше, че е останал сам на света и вече никому не е нужен и за нищо не е годен, както се изрази той самият, когато говорих с него след като пристигнах тук. Влезте и вие с мен, но ме оставете да правя каквото реша.

Карл Севрен беше от тези хора, които не вървят, а тичат към целта си, затова щом влезе при братовчед си, заобиколен с книги и вестници, на които обаче не обръщаше никакво внимание, пристъпи направо към осъществяването на плана си.

– Струва ми се, Хенрих, че сега изглеждаш много по-добре. Имаше ли апетит за обяд?

– Аз забравих вече какво нещо е апетитът – каза болният.

– Добре ли спа тази нощ?

– Аз изобщо не спя – усмихна се Хенрих.

– Ти искаш съвсем да ме отчаеш!

– Вас, господин Севрен? – учудено попита болният.

Хенрих Халер малко познаваше братовчед си, защото той идваше

много рядко в Нови Орлеан. Възпитан сред голям разкош и изтънченост, той не харесваше грубите обноски на своя роднина. Когато Севрен пристигна, Хенрих си помисли, че непременно скоро ще умре, и тази мисъл дори му беше приятна. Той реши, че братовчед му само от приличие е дошъл при измрялото семейство, за да затвори очите на последния си сродник. Съсипан от смъртта на всичките си близки, младият момък, въпреки че бе преживял физически епидемията, не можеше да се помири със своята самота. Той умираше, защото не усещаше никакво влечение към живота.

Севрен разбра обидния смисъл на последните му думи, но без да покаже, че е смутен, хвана ръката на болния и каза:

– Ти наистина ме караш да се отчайвам, че не мога дълго да стоя в Нови Орлеан, защото имам важна работа на изток. Ако не оздравееш бързо, няма да можеш да дойдеш с мен, а това ми е много неприятно.

Доктор Уолтън сви рамене учудено, а болният погледна сухите си и бледи ръце, които се открояваха ясно върху тъмната покривка на леглото.

– Разбирам ви и двамата – каза Севрен, като погледна доктора намръщено, – но съм уверен, че от самия Хенрих зависи да бъде здрав или не. Ти още никъде не си ходил досега. Искаше да станеш учен като баща си – о, колко го обичах! Не искаше за нищо друго да знаеш, освен за книгите. Аз не ги мразя, въпреки че малко чета. И знаеш ли защо? Защото това, което другите научават от книгите, аз го уча от самия живот, от живата природа. Като заживеем заедно, ти ще ме научиш на много неща, но аз също мога много да ти помогна. Когато тръгнем из дивия изток и видиш планините и техните склонове, осеяни с богата растителност, тези райски градини, сам ще се чудиш как е възможно да се живее в душните градове. Ще обикнеш пустинята и живота в нея, пълен с приключения, където всеки нов ден донася нови и нови изненади. Каж ми, моля ти се, нима е безполезно за един млад човек да походи по света? Според мен това е и полезно, и приятно. Но ти клатиш глава... А вие, докторе, защо мълчите? Защо не одобрявате моя план да разведа моя братовчед на североизток?

Докторът започна да описва надълго и широко местностите, по които обикновено пътуват керваните на Севрен. Като отличен ботаник той започна да изброява някои от най-хубавите растения от богатата растителност на прериите. След като им описа картината на снежните планински върхове, започна да разказва за горите, които растат по склоновете на планините, спомена за тяхната лятна промяна, за пьстротата на

листата им през есента, за пернатите им обитатели, нашарени с разноцветни пера като скъпоценни камъни, като посочи за пример гълъбовата сойка и различните папагали.

Но напразно хабеше докторът своето красноречие описвайки прелестите на далечното пътуване по същите тези равнини, по които той бе прекарвал много време от младините си в лов на различни животни – болният го гледаше много равнодушно и може да се каже, че го слушаше само от учтивост.

– Е, какво мислиш, Хенрих, прииска ли ти се да посетиш тези места? – попита Севрен.

– Защо? – прошепна Хенрих и леко поклати глава.

Търговецът хвана неговата ръка, стисна я много по-силно, отколкото трябваше и като се изправи над главата на болния, рече развълнувано:

– Защо ли? За да не си отида оттук с разбито сърце, за да бъда винаги заедно с теб. Аз съм самотен и моят скитнишки живот не ми позволява да се ожения. Затова аз посветих живота си на чичо и семейството му и твоят покоен баща знаеше, че аз работя за вас. Сега и ти остана сам и затова си още по-скъп за мен. Но ако ти така малко цениш моята привързаност, като не искаш вече да живееш, аз ще ти простя и ще си отида, но с мъка в сърцето... Ако беше жив баща ти, би казал, че аз не заслужавам такова огорчение.

Болникът се повдигна от своето легло, гледаше втренчено грубия си сродник, чието лице се беше изменило много под влияние на дълбокото и искрено чувство, и му отговори:

– Значи ти ме обичаш, братко? Значи аз не съм самичък на света, както си въобразявах?

– Да! – извика Севрен и го прегърна така горещо, че докторът бе принуден да възпре неговия възторг.

Но Севрен не обръщаше никакво внимание на съветите на лекаря. Той прегръщаше и стискаше Хенрих като малко дете и го питаше:

– Ще оздравееш ли най-после, искаш ли да оздравееш?

– Да, искам.

– И ще дойдеш с мен, нали?

– Да, обещавам.

* * *

След три месеца Хенрих Халер пристигна в Сент Луи, където бяха се уговорили да се срещнат със Севрен, който не можеше да чака

оздравяването му в Нови Орлеан. Хенрих беше вече здрав. Пътуването в първите дни на април укрепя неговите сили. Той усещаше наслада при мисълта, че скоро ще се запознае с нови места и нови хора. Затова той не съжаляваше, че е дошъл по-рано от братовчед си в Сент Луи – беше пристигнал тук три дена по-рано от определения срок и се настани да живее в хотела на плантаторите. Съдържателят му съобщи, че Севрен е зает вероятно с прекупуване на стоки из околностите на Мисури. Хенрих не губеше времето си напразно – разхождаше се из града, обикаляше околностите със своя кон, който купи, за да язди из пустинята, и беше уверен, че няма да се посрамя.

Това беше великолепно животно, полуарабска кръв, първият господар на което – един испанец – му бе дал името Моро. Тъмен, с тънки и хубави крака, бързи и твърди стъпки, конят беше достоен за славата на арабските си сродници. Халер бързо оцени добрия си другар и като се привърза към животното, съумя да го накара и то да му отвръща със същото.

Щом пристигна в града, се запозна с един швейцарски емигрант. От него купи голямо нюфаундлендско куче на име Алп, което успя да се сприятели с Моро. Хенрих се радваше, че има тези умни и красиви животни, защото никое човешко същество не пожела да се запознае с него в хотела на плантаторите.

А там имаше една компания младежи, които бяха очевидно близки другари, защото не се отделяха един от друг. Когато Халер се връщаше от дългите си разходки, яздейки Моро и придружен от вярното си куче, той винаги срещаше тези младежи да се скитат безцелно по улиците. Тази компания прекарваше весело и шумно обедите и вечерите си – ядяха много повече от другите, пиеха скъпи вина и пушеха пури.

Той се заинтересува много от особеното поведение на тези хора, защото никога не беше имал случай да види подобно нещо сред обществото в Нови Орлеан. Тези младежи вероятно се занимаваха с една и съща работа, защото освен неизбежната прилика в изражението на лицата, която се забелязва във всяка общност от хора, те имаха нещо много еднакво помежду си. Всички бяха облечени в черно. На вратовръзките си имаха големи брилянтени карфици, които силно биеха на очи и с размерите си показваха, че притежателите им нямат изискан вкус, но пък копирените им жилетки бяха безукорни, а чистите им яки се открояваха ярко от шиите им, които изглеждаха като бронзови от слънчевия загар.

Някои имаха бради, други – мустаци, но и едните, и другите бяха прилежно извити. Походката им беше бавна и ленива, което е

характерно за източните американци. Хенрих първо си помисли, че са ловци, и му се искаше да се сприятели с тях, но това общество беше много сплотено и не приемаше чужди хора в своята среда. Той се опита да се запознае, но никой не го забеляза. Не повтори опита, защото беше горд и се боеше от унизителен отказ. Но продължаваше да се чуди на тази весела компания, без да може да отгатне от какви хора се състои. Чак когато дойде Севрен, разбра кои са те.

На третия ден след пристигането си в града, Хенрих се върна рано за обяд, защото усещаше силен апетит след дългата разходка, която направи с коня си из околността. Щом стигна до хотела, най-напред видя тези, които наричаше клуба на ловците, заобиколили един новодошъл свой другар.

Едва сега за пръв път те му обърнаха внимание, а някои даже му се усмихнаха. Хенрих не разбираше какво означава тази необикновена любезност, но в това време човекът, когото бяха заобиколили, излезе срещу него и тържествено го поздрави. Това беше Севрен. Той обсипа братовчед си с въпроси за неговото здраве и с радостни възклицания, без да се стеснява от чуждите хора, които въпреки правилата на приличието продължаваха да се смеят весело, наричайки Севрен приятел и добър момък. Самият той се смееше на безобидните им шеги, а на Хенрих каза:

– Трябва да те представя на тези господа, които са мои другари.

– Какви хора са те? – попита Халер. – Навярно ловци или богати плантатори, дошли тук да се насладят на градските удоволствия.

– Не, просто пустинни търговци, както и аз. Този е Бент, този Сублет и големият Джери Фолгър.

Когато младежът се запозна с всички търговци, те изказаха своите големи съжаления, задето не са разбрали по-рано, че Хенрих е братовчед на Севрен.

– Ако знаехме, че сте от нашите – каза Бил Бент, – веднага бихме се побратимили с вас. Но вие приличате на млад учен, току-що напуснал университета. Видяхте ни се така сериозен, че бях готов да си заложа и главата, че ни се смеете, когато сте сам, и ни смятате за груби, недоядлани хлапета.

– Е, стига толкова комплименти – каза големият Джери Фолгър, – ще успеем да си пийнем нещичко, докато приготвят обяда.

Беше пролет и ментата беше чудно разцъфтяла. Търговците очевидно познаваха добре ботаниката, защото си поръчаха разхладително пиетие от мента. Докато го приготвят и изпият, стана време за обяд, който

се състоеше от дивеч, биволски език, пилета и сочни илинойски жаби. Когато другите си отидоха, групата от ловците остана на масата. Бил Бент предложи да пият мадейра за здравето на Хенрих и поръча да донесат цяла кошница с бутилки – всяка по 12 долара.

Младежът си помисли, че много малко от това вино е достатъчно, за да се напият търговците, но те имаха здрави глави и продължаваха жадно да изпразват чашите с вкусната течност.

Веселбата стана доста бурна и Бил Бент изля една испанска песен с акомпанимент на китара. Силният Джери Фолгър изигра един индиански танц за да го покаже на Хенрих, а младият Сублет предложи да завършат веселбата с националния химн. От звъна на бутилките и звуците на тържествения химн гръмна стаята на веселите другари, а минувачите отвън поздравиха певеца с гръмки ръкопляскания.

На другия ден Халер се събуди с ужасно главоболие, но без да съжалява за причина та, която го е предизвикала.

– Какво ще кажеш за моите другари? – попита Севрен, докато се обличаше. Наистина, те са малко грубички, но зад външността им се крият честност и сърдечност. Страхуваш ли се да прекараш няколко месеца между тях?

– Съвсем не – беше отговорът. – Вчера му поотпуснах малко края, но мисля, че това ми е от полза.

В тази минута шестима души от компанията се вмъкнаха в стаята на Хенрих, придружени от един слуга, който носеше няколко чаши, сложени в лед и пълни с жълта течност.

– Малко шери, господин Халер – каза Бил Бент. – Това е най-добрият лек за болни. Пийте смело, то е местно питие. Веднага ще ви олекне.

– Наистина ли ще дойдете с нас? – го попита друг.

– Да. Чаках само братовчед си, за да ми каже какво трябва да взема със себе си за път. Не искам да вървя след вас с празни ръце, мили Севрен. И аз искам да имам стока, за да я продам в Санта Фе. И така, господа, ако някой от вас иска да ми помогне в избора на стоката, трябва да се съгласи на следното условие – днес на обяд да ви почерпя с вино. Това е отплата за услугата.

Търговците се смяха много на остроумния начин, по който той искаше да им се отплати за вечерашното угощение. Всички се съгласиха да му услужат и до обяд той успя да накупи платове, разни дребни железни и медни неща и огледалца. А кола и мулета остана да си купи в пристанището Индипендънт, откъдето керваните тръгнаха за пустинята.

След няколко дни младежът се сближи напълно с младите търговци. Намираха го наистина извънредно сериозен, но пък неговата любезност изглаждаше всичко. За съвсем кратко време той стана любимец на всички. Радостният прием, който му направиха отначало, беше резултат на уважението, което всички изпитваха към Севрен, но личните качества на Хенрих бързо накараха всички да го обикнат.

Глава II

ЦЕНАТА НА КРЪВТА

В Индипендънт се бавиха цяла седмица, докато закупят мулета и фурго̀ни, след това керванът, който се състоеше от 100 фурго̀на и 200 души, потегли на път през равнината.

Хенрих Халер така се увлече от новия си занаят, че закупи стока за два фурго̀на. За надзиратели и водачи на мулетата си нае двама дълги, сухи мисурийци. А Севрен, който грижливо следеше здравето на братовчед си, нае един канадец на име Годе, когото познаваше като честен и весел момък, и го назначи за личен слуга на Хенрих, понеже беше сигурен в способността му да прогонва тъжните мисли. В пустинята не може да става и дума за строга етикеция и читателят сам ще се убеди по-нататък в това. Тук преданият слуга се превръща скоро в близък другар, а ако е умен и остроумен, забавлява своя господар през дългите часове на почивките.

А къде отидоха спретнатите младежи? Те останаха в хотела на плантаторите, защото около фурго̀ните се виждаха само хора, облечени в ловджийски дрехи, а на главите си носеха шапки с широка увиснала периферия. Това бяха другарите на Севрен. Нямаше никаква следа от черните им костюми и лъскави брилянти, но не можеха да се отрекат и многото достойнства, които имаше новото им облекло, в което се виждаше едно умно съчетаване на полезното с приятното. Почти всички бяха облечени еднакво, а Халер беше просто образец – всяка част от неговия тоалет, преди да се купи, се подлагаше на строга критика от страна на приятелите му и затова целият му костюм беше класически за хората от тази професия: материята на ловджийската му блуза беше пъстра еленова кожа, обшита с различни бродерии. Сукнените му сиви панталони бяха стегнати до коленете с червени сукнени гамаши. На краката си имаше тежки обувки с медни шпори, а цветната риза, гълъбовата връзка и една широкопола шапка „Гуакил“ допълваха разкошното му облекло. Зад седлото му имаше килимче, което служеше за наметало в дъждовно време и за нощна постеля. Направата на това килимче бе много проста – едно голямо парче от сукно с дупка в единия край, през която може да мине само главата на Хенрих. Когато беше студено или валише дъжд, той го намяташе, като си мушкаше главата през дупката, и така беше защитен от главата до краката, а и конят беше защитен от лошото време.

Освен лошото време, пустинята имаше и други опасности, затова Хенрих се въоръжи от главата до петите. В кобурите си носеше два револвера от голям калибър, други два по-малки бяха затъкнати в пояса му. Освен това той имаше пушка, с която можеше да стреля 23 пъти за 23 секунди. От пояса му стърчеше и един особен нож от тънка стомана, който му служеше и при лов, и при яздене. Една ловджийска чанта, крушообразен барутник, кратунка за вода и една чанта за храна бяха принадлежностите, които трябва да се прибавят още към обмундировката на младия пътник.

Хенриховото оръжие отстъпваше от това на другарите му, но като неговия кон нямаше никой от целия керван. Ненаправно той възбуждаше обща завист: цяла седмица вече откакто керванът бе на път, а конят не показваше и следа от умора, докато мустангите на другарите му всяка вечер бяха измъчени Много от тях искаха да го купят на висока цена, но Халер не се нуждаеше от пари и за нищо на света не би се съгласил да продаде умното животно, което се притичваше на неговия вик и му служеше вярно. А и да продадеше коня си, той трябваше да се раздели и с вярното си куче Алп, което нито на крачка не се отделяше от Моро, а нощем спеше между краката му.

Пътуването продължи няколко дни без особени събития. Севрен, който с голяма загриженост следеше братовчед си, забеляза, че здравето му се подобрява, расте и неговата веселост и това го радваше много. Веселостта на Хенрих се забелязваше най-добре през почивките, когато всеки се стараяше да се шегува за по-леко прекарване на времето. Търговците се оплакваша от еднообразния път, но младежът непрекъснато се възхищаваше от неговата природа. Той се любуваше на рязкото различие между фургоните – тези кораби на пустинята – и околната тъмна зеленина. При спускане те се нареждаха като гъски и представляваха една дълга линия.

Реките личаха отдалече по високите памукови дървета, стройните и гладки стъбла, които имаха гъсти шапки от листа. Те образуваха дълги линии, кръстосани в различни посоки, и приличаха на гигантски огради. Често се случваше керванът да преминава през водни прегради, понякога при бродове, а често пъти с плуване. От време на време срещаша елени и антилопи, които убиваха за храна.

Понякога се спираха на дълга почивка под дълбоките сенки край брега и в това време се занимаваха с повредите. Хенрих обаче не работеше в такива случаи, защото двамата му слуги мисурийци излязоха сръчни момчета и вършеха всичко необходимо, без да безпокоят

господаря си. А и Севрен беше готов винаги да замени братовчед си в трудни ситуации.

Така по време на почивките Халер можеше да слуша разказите на другарите си, които обичаха да си спомнят за миналите времена.

Най-интересен разказвач беше Годе. Той знаеше много случки – груби и трогателни. Беше човек с много занаяти – и ловец на диви зверове, и пътник, и водач по планините. Много неща бе видял из пустините на изток.

Най-много го разпитваше Хенрих за индианците – този постоянен бич за белите пътници. Още не бяха срещали никого от тях. Тези хора и техните първобитни нрави силно интересуваха младежа. Той по примера на много човеколюбиви хора беше готов да проклена цивилизацията, която от година на година прогонваше все по-далече в пустинята тези бедни деца на природата, отнемайки техните владения. Намираще много поезия в техния живот и открито изповядваше това.

Неговите възгледи по този въпрос обаче не се харесваха на Годе, нито на търговците. Веднъж, когато Хенрих говори за това с пламенен тон, Бил Бент, който седеше до него на тревата, заяви:

– Когато идем по-далече, където ще стане нужда и вие сам да стреляте върху тези скотове, тогава ще забравите вашите филантропични дрънканици. Практиката, любезни приятелю, убива теорията. И когато съществува такава омраза между червенокожите и белите, които се радват на всеки индиански скалп, вие като бял ще се съгласите ли да вземете страната на враговете, дето без жалост грабят, а и убиват вашите съотечественици?

– Аз не отричам техните престъпления – възрази Хенрих, – но ми позволете да оплача и тяхната участ. Наистина белите са прави, когато вземат мерки против крайните жестокости на своите съседи, но намирам за безнравствено да се плаща за главите на убитите от тях, както ми разказа Годе. Пък и самите вие въпреки силното ви презрение към нещастните индианци няма да подадете ръка на този, който се нарича ловец на скалпове и чийто занаят се състои в това, да продава на началниците си кожата, одрана от главата на убитите от него врагове, като в същото време се гордее, че е извършил голям подвиг. Това ми напомни за обичая, който се практикува във Франция и Англия и според който градският съвет плаща известна сума за всеки убит звяр – вълк или нещо друго. Но моля ви се, това са хора! Признайте, Бил, нима няма да ви е противно да стиснете ръката, която е изцапана с такава кръв?

Бил Бент се позакашля, леко се позачерви и почна да си вее на

лицето с широката шапка.

– О! – каза той. – Вие съвсем иначе гледате на нещата. Това още никога не ми е минавало наум... От ваша гледна точка – признавам, че... Но аз и не помислих даже за това, когато обядвах веднъж в Санта Фе със Сегин – водачът на една група ловци на скалпове. Той е същински джентълмен. Уверявам ви, храбър е като лъв и при това с добре възпитан.

– И колко е хитър! – прибави Годе възхитен. – По време на едно примирие покани цялото село на пир и им даде отровна храна. По този начин кожата на техните черепа му излязоха много евтино. Друг път нареди пред дулото на един топ двеста дивака, които не знаеха предназначението на това оръдие. Когато изгърмя, всички налягаха мъртви.

Хенрих настръхна от ужас при този разказ.

До този момент Севрен мълчеше, но сега каза:

– Чисти измислици! Ако слуховете за всички убийства, които се приписват на Сегин, бяха верни, няма да е останал нито един индианец в Северна Америка. Аз зная, че той е безжалостен в занаята си, но не вярвам, че прибегва към нечестни средства. Това не е в характера му.

– Все едно – извика Халер, – този човек се занимава с позорен занаят и аз съм готов да го заплроя в лицето.

– Че защо пък? – промърмори Бил Бент.

Тази разлика във възгледите им правеше вечерните беседи по-интересни и по-занимателни, но общо взето новият живот се харесваше много на Хенрих. Споменът за скъпите на сърцето му хора не се изглади от паметта му, а се превърна в свещен култ. Пътуването му даваше нравствено и физическо удовлетворение. Кръвта се движеше по-бързо във вените му, зрението му се изостряше и той гледаше срещу слънцето, без да мига. Понякога, като не можеше да удържи прилива на енергия, която усещаше у себе си, той препускаше напред на любимия си кон и се връщаше с цял куп от цветя, упоен от тяхното благоухание и възхитен от околната гледка. С една дума – бе обхванат от пустинна треска.

Отначало не разбираше значението на тази дума, която така често употребяваха неговите спътници винаги с усмивка. А тя означава такова нравствено състояние, което кара пътника да забрави миналото и да живее само с впечатленията от момента.

Севрен не искаше нищо друго така силно за своя братовчед, както именно това душевно състояние. Когато Халер се връщаше весел и възбуден от някоя приятна разходка, той казваше на другарите си:

– Бог да е на помощ на доктор Уолгън, който смяташе състоянието

на Хенрих за неизлечимо. Пътуването на изток е много по-силно от всички лекове на нюорлеанските аптеки.

Когато керванът приближи до Арканзас, започнаха да се виждат в далечината конници, които веднага се скриваха зад хълмовете. Това бяха индианци от племето на павните. От няколко дена вече те се навъртаха наоколо, но страхът от карабините ги караше да стоят далече от него. Най-после керванът стигна до брега на една река на 6 мили от известните хълмове Плум бут (хълмове, покрити с плодове). Наредиха вагоните в кръг, а пътниците се разположиха вътре в него.

Дружината трябваше да се сдобие с месо. Досега срещаха твърде малко бизони, но вече се намираха в местност, където бизоните бяха много и ходеха на големи стада.

Докато пътниците спореха накъде да тръгнат, за да намерят по-богат лов, Севрен ги прекъсна, като им посочи пътя, който трябваше да поемат, за да се сдобият с прясно месо. Всички погледнаха към посоченото място и видяха черни фигури на една поляна. Веднага ловците яхнаха конете си и в галоп се понесоха към мястото.

Севрен би ги последвал, ако не се страхуваше от насмешките, с които щедро го награждаваха другарите му, за изключителната му грижовност към Хенрих. Но братовчедът беше вече съвсем здрав и можеше сам да върши всичко. Така Севрен остана при фургоните, но изпрати верния Годе на свое място.

Ловците се носеха като вихър по равнината, конете им не бяха уморени, защото през този ден не бяха вървели много. От трите мили, които ги отделяха от полянката, вече изминаха две, но и зверовете усетиха тяхното приближаване.

Някои новаци, в това число и Хенрих, вместо да заобиколят животните отстрани, се спуснаха направо към тях и ги подплашиха. Единият от бизоните вдигна косматата си глава, започна да пръхти и да бие земята с копитата си, а след това се втурна да бяга, подгонен от ловците.

Стана така, че или трябваше да гонят бизоните, докато ги стигнат, или да се върнат с празни ръце в лагера. Те избраха първото и стигнаха до един вал, висок 2 метра. Той приличаше на грамадно стъпало, което отделяше една равнина от друга, по-висока, и се простираше на огромно пространство без никакво прекъсване.

Тази преграда охладя малко ловците. Много от тях се върнаха назад, като решиха, че трудностите в този случай надминават удоволствието, което доставя ловът. Само шестима продължиха, пък и конете им бяха по-силни. Понеже Хенрих беше между тях, то и Годе ги последва.

Препускаха около 5 мили и настигнаха една млада женска, която раниха с толкова куршуми, колкото бяха и ловците.

Одраха кожата на убитото животно и запознаха да смятат колко са се отдалечили от лагера.

– Осем мили с точност до един сантиметър – изчисли Бил Бент.

– Ние се намираме в посоката на пътя си – каза Годе, сочейки стари следи от фургоните на някакъв чужд керван, които показваха търговския път от Санта Фе.

– Какво от това? – попита Хенрих.

– Ако идем сега в лагера, утре трябва да се върнем по същия път, а това са 16 мили, изгубени напразно. Ако почакаме тук, другарите ни ще дойдат и ще продължим пътя си с тях. Не е ли така? Тук има и трева, и вода, и прясно месо за нас. Вярвам, че всички си носят наметалата. Да останем тогава тук. Кой е съгласен?

Всички харесаха това предложение, дори и Хенрих не възрази, макар и да се боеше, че Севрен ще се безпокои от дългото му отсъствие.

Веднага разседлаха конете си и ги пуснаха да пасат, а самите те се разположиха на брега на един прозрачен поток, който течеше към Арканзас. Събраха дърва, накладоха огън, нарязоха месото на късове и го набодоха на шиш, за да го опекаат. Носеха със себе си и кратунките, и лулите си, така че нищо не им липсваше, за да прекарат охолно и весело. Така седяха и приказваха до късно. Спокойната им беседа бе нарушена само от пристигането на Севрен, който не можа да остане спокоен в лагера, затова тръгна да търси ловците и ги намери по светлината на огъня. Завършиха вечерта с весели шегички по негов адрес за голямата му загриженост към младия роднина. Преди да си легнат, скъсиха юларите на конете и забиха колчета, за които ги привързаха по-близо до лагера. Като се завиха с наметалата и сложиха седлата под главите си, всички заспаха, без да предусещат тревогата, която ги очакваше през нощта.

Хенрих не искаше да остане при огъня, защото много от ловците хъркаха и му пречеха да заспи. Той се отдели на брега на поточето, където още през деня беше забелязал едно много хубаво място, покрито с мека гъста трева, което представляваше толкова удобно легло, че би му завидял и най-разглезеният човек. Но не успя да съобщи това на Севрен, защото той вече спеше като мъртъв.

Въпреки че не предвиждаха никаква опасност, все пак бяха решили всеки да пази поред спящите си другари. Пръв беше някой си Гибет, който наричаха Сони. Определиха го да пази през този период, защото това време е най-безопасно от каквито и да било нападения. Гибет зае

мястото си на върха на близкия хълм, от който се виждаше голямо пространство.

Когато се отдели, Хенрих извика на Сони да види новото му място, за да знае къде да го търси, в случай че бъдат нападнати.

С цигара в уста Хенрих се простря върху килимчето си, но не заспа веднага. Луната светеше така ясно, че можеше да различава цветята, които растяха около него. Мечта, докато цигарата му го опари, и едва тогава се обърна на другата страна и сладко задряма. Не се мина много, и се стресна от един необикновен шум, който приличаше и на гръм, и на водопаден грохот. Земята кънтеше.

– Навярно ще има силен дъжд – помисли си той и се покри хубаво със завивката си.

Обаче екогът се усилваше все повече и повече и Хенрих скочи на крака. Чуваше шум от много копита и рев на много бизони. Земята трепереше под тях. Чу също и гласовете на другарите си, на Севрен и Годе, които викаха:

– Пазете се, идват бизони!

Младежът бързо се освободи от завивката си, стана и видя спътниците си да прибират конете от полянката. На изток забеляза ужасна картина, като че ли цялата долина се движеше. Една черна вълна се носеше като поток от лава. Хиляди светли точки като мълния лъсваха и пак угасваха сред тази подвижна маса. Земята кънтеше, хората викаха, а конете високо цвилеха. Алп, който избяга при господаря си, лаеше и ръмжеше.

В първата минута Хенрих се стъписа от страх. Не се сети да дотича до другарите си, а когато се покопити малко, беше все късно. Черният поток беше само на десетина метра от него. Чак тогава различи мъхнатите гърбове и блестящите очи на бизоните.

– Велики боже, те ще ме стъпчат!

Да се бяга беше късно. Той взе пушката си, стреля срещу един бизон от предните редове, но нямаше време да узнае резултата от своето действие. В тази минута бе изпръскан с вода, защото огромен бизон излезе от потока на брега, след това бе повдигнат във въздуха и хвърлен назад сред подвижната маса. Въпреки това обаче остана невредим и даже не изгуби съзнание в тази страшна минута. Съзнаваше, че животните го носят на гърбовете си, толкова гъста бе масата им. Бързо се досети за начина, по който можеше да се спаси от ужасната смърт. Затова възседна първия бизон, който попадна под него, и здраво се хвана за гъстата му козина. Уплашеното животно ускори своя бяг и за кратко време

изпревари цялото стадо. Това искаше и самият Хенрих. Бизонът се носеше като стрела напред по равнината, сякаш някой хищник бе впил ноктите си в кожата му.

За младежа беше добре дошъл страхът на животното. Той извади ножа си и го мушкаше в ребрата, щом започнеше да спира. На това бизонът отговаряше с грозен рев и бягаше двойно по-бързо.

Над Хенрих беше надвиснала голяма опасност – ако животното спреше, смъртта беше неизбежна, защото стадото тичаше близо зад него в бойна колона, която се простираше на една миля ширина. Въпреки всичко обаче положението беше много комично и Хенрих прихна да се смее.

Силният бяг ги отведе до местност, населена с полски къртици. Тук веселостта на Хенрих премина, защото се страхуваше да не би животното да се отклони встрани, за да избегне тези пречки. За щастие бизоните имат навика да бягат винаги направо и този остана верен на своя инстинкт. Той се спъваше, падаше на предните си крака, фучеше от гняв, но пак се изправяше и бягаше напред.

Полянките Плум бут се намираха тъкмо на пътя им. Хенрих видя това и се зарадва много, защото виждаше единственото спасение на живота си в тях. Те бяха на три мили от мястото, където ношуваха, но на него му се стори, че е изминал повече от десет. Погледът му попадна на един хълм, отделен напълно от другите височини. С помощта на ножа си започна да направлява животното към това място и успя да го закара до хълма. Настъпи решителният момент. Преди да скочи на земята, младежът можеше да умъртви животното, като го промуши, но такава отплата за спасението си намираше за позорна. Затова тихо се смъкна от гърба му и с всички сили се затича към височината. Когато стигна на върха ѝ, където вече нямаше никаква опасност, седна на една скала и започна да оглежда околността.

Луната светеше ясно. Неговият бизон си стоеше на същото място, където го остави. Изглеждаше напълно смаян. Стойката и изражението на муцуната му бяха така смешни, че младежът пак не можа да се сдържи и силно се разсмя.

Като погледна на югоизток, той видя черната подвижна маса, но сега не се боеше от искрящите очи. В това време наляво от бизоните видя малък дим и чу няколко гърмежа. От това разбра, че другарите му са здрави, и му олекна малко.

Стадото се приближаваше към хълма и като го достигна, се раздели на две части и го заобиколи. Хенри остана много учуден от поведението

на своя бизон – вместо да чака другите и да се присъедини към тях, затича още по-надалече, като че ли го гонеха не бизони, а вълци. Бягаше напред, като се отклоняваше все към едната страна на стадото. И когато беше почти наравно с него, започна малко по малко да се приближава към старите си другари, докато най-после се смеси с тях.

Хенрих узна причината за това му поведение по-късно – ако бизонът бе останал спокойно да чака своите, те биха го взели за пришълец и биха го смазали.

Тук той чака цели два часа, докато отmine черният поток от бизоните, седейки като на остров. Като гледаше тази маса под себе си, му се зави свят и му се стори, че стадото стои неподвижно, а гой се носи някъде из въздуха. Затова стана и промени мястото си.

Най-после парадът свърши и новоизпеченият търговец слезе от височината и тръгна да търси обратния път към бивака. Никаква зеленина не се виждаше, защото се намираше вече в пустинята. Навсякъде се виждаха стада от бели вълци, които търсеха уморените бизони, останали по пътя. Хенрих тръгна на юг. Най-после чу гласове на хора и при светлината на луната видя няколко ездачи да се скитат по долината. Повика ги и те се спуснаха към него. Пръв пристигна Севрен. Той веднага скочи на земята, за да разцелува братовчед си. Езикът му се беше схванал от радост и не можеше да каже нито една дума, а само го пипаше по тялото, за да се убеди, че е здрав.

– Откъде паднахте? От небето ли, или от облаците? Кажете ни – бяха въпросите, с които обсипваха Хенрих, а Года извика тържествено:

– Боже мой! Да бъдеш дигнат на рога, захвърлен на земята, тъпкан от хиляди свирепи бизони и пак да оживееш, без да си ранен! Не е ли това чудо! Господарят ми да не е някой магьосник? Ура! Даже и най-ловкият от нас не би се отървал така леко.

Всички заедно говореха или по-точно викаха и всеки искаше да стисне ръката на младия момък.

– Ние ви смятахме за умрял – каза Бял Бент – и тръгнахме да търсим трупа ви или по-вероятно остатъците от него. Обиколихме цялата долина и бяхме склонни да предположим, че сте напълно унищожен от дивите животни. Но сте жив пред очите ни и нашата радост е двойна, защото приятелят ни Севрен за малко щеше да полудее.

– Унищожен! – извика Года. – Тогава бих разкъсал Гибет на парчета. Дяволите да го вземат, той не можа да ни каже къде е господарят ми.

– Аз съвсем забравих – промърмори Гибет така жално, че Хенрих побърза да го успокои, че не му се сърди.

– Видяхме само как бизонът ви подхвърли нагоре, а вие паднахте в средата на стадото. Но кажете ни, за Бога, как се спасихте?

Той им разказа подробно ужасната случка.

– Даже опитни ловци биха загинали в този случай, а вие като новак сте действали с истинско присъствие на духа.

– О – аз винаги си мислех, че моят господар ще надмине всички – извика Годе. – Той е умен и храбър.

Около дузина убити бизони бяха наградата за безпокойството на ловците. Намериха се и револверът, и постелята на Хенрих, които бяха затъпкани в земята. След дълги разговори за нощния смут си избраха по-надежден страж от Гибет и заспаха дълбок сън.

Глава III

СТОЛИЦАТА НА ПУСТИНЯТА

Цяла седмица беше необходима на ловците, докато преминат Скалистите планини, за да се спуснат в долината на река Дел Норте, по която стигнаха Санта Фе – столицата на Ново Мексико. Керванът пристигна още на другия ден, защото мина по най-късия път през прохода Рагън.

Търговците не срещнаха никакви трудности при превоза на стоките си, ако не се смяташе таксата от 500 долара, която заплатиха за всеки фургон при влизането в града. Тя действително беше много голяма, но нямаше как да се избегне. Не е възможно да не минеш през Санта Фе, ако искаш да търгуваш по тези места.

Керванът се разположи в околностите на града. Севрен, Хенрих и още няколко души слязоха в един хотел и си почиваха от тежкия път, наслаждавайки се на хубостите на градския живот.

На другия ден младежът бе събуден от слугата си Годе, който пееше откъси от канадски песни:

– Господарю, днес има голям бал. Вярвам, че няма да е безинтересно за вас, ако посетите мексиканския бал.

– Не мога, Годе, защото съм в траур.

– Траур? Колко съжалявам! Ще танцувам фанданго. Този танц заслужава да се види. Ето и господин Севрен. Попитайте го, може ли човек да бъде в Санта Фе, без да посети такъв празник?

Севрен изпрати Годе за едно шише хубаво вино и каза на братовчед си:

– Годе има право. Можеш да не танцуваш, но ще видиш любопитни неща, от които ще добиеш впечатления за тукашните нрави. Аз насила ще те заведа. Балът на Санта Фе е това, което са надбягванията в Елспоп или папската служба в римската катедрала „Свети Петър“ на Великден. А какво ще кажеш за града?

– Нима това наричате град? – каза Хенрих презрително.

– Разбира се, всички го наричат знаменития град Санта Фе, столица на цялата пустиня, рай за търговците, ловците и крадците.

– И това ли е прогресът, достигнат за 300 години! Населението си е почти така грубо, както е било. То навярно стои на най-долното стъпало на цивилизацията.

– По-вярно е, ако кажеш, че го е запознато само с развлеченията и пороците на цивилизацията. В този оазис ще срещнеш театър, празненства, фойерверки, картини, лека поезия, хора, жадни за приключения... или по-вярно, разбойници и бандити. С една дума, ти ще се натъкнеш на много разнообразни люде и неща, преди да срещнеш добродетел и чест.

Разговорът им бе прекъснат от Годе, който донесе виното и две чаши.

– Изпий една чаша от това леко искрящо вино – каза Севрен на Хенрих. – То е местно производство, на което би завидял всеки. Ако янките завладеят някога тази страна, те по справедливост ще оценят този продукт.

– Нима те се стремят към това? – попита младежът.

– Да, това ще закръгли владенията на Съединените щати. Аз искрено го желая. Тогава ще престанат тези гнусни грабежи над търговците. Петстотин долара за фургон, а ние имаме само сто! Този разбойник губернаторът е откраднал петдесет хиляди долара. Това не е ли възмутително?

– Но може би не всичко отива в неговия джоб.

– До последния цент. Тук той е всичко. И благодарение на тези доходи управлява населението така строго.

– А те не въстават ли против тиранията му?

– Да, но без полза. Той винаги съумява да ги разедини.

– Но аз не виждам военна сила, с която би могъл да ги умиротворява. Той няма никаква армия.

– Неговата рамия? Ето я на улицата.

– Храбрите индианци! Навахите! – каза Годе.

И действително край хотела минаваха около 12 души индианци със своите цветни наметала.

– Това навахи ли са? – попита Хенрих.

– Да – отвърна Годе. – Аз ги познавам много добре, защото скъпо платих веднъж за запознанството си с тях. Това е едно отвратително, проклето племе.

– Аз мислех, че те са непримирими врагове на новомексиканците. Те роби ли са?

– Я погледнете тези разбойници! Приличат ли на роби? – извика Годе, като замахна с юмука си към тях.

И действително по техните маниери не можеше да се предположи, че са роби. Те пристъпваха гордо и гледаха отвисоко минавачите.

– Какво търсят тук? – попита Хенрих. – Тяхната родина е далеч на

изток.

– Те се намират сега под защитата на мирния договор, който ще нарушат при пръв удобен случай. Тук се чувстват като у дома си и няма да е чудно, ако довечера ги срещна на бала.

– Нима са толкова смели?

– Питай Годе. Той ги познава много по-добре, понеже е бил в плен, при тях.

– По-точно не при тях, господарю – отговори канадецът, – а при проклетите апахи, и то цели три месеца. Но разликата между тях не е голяма. Аз със собствените си очи съм виждал техните зверства. Преди да тръгнат на голям поход, принасят деца в жертва на своя бог Кетцалкоатл. Малцинка са тези, които като мен успяват да избягат. От тукашните места никой не смее да навлезе в техните предели.

– А как спасихте кожата на черепа си от тях? – попита Хенрих слугата си.

– Много просто, господарю, те нямаха нужда от нея. Никой от тях не можеше да я окачи за косите ѝ на пояса си, защото... – Годе сне шапката си, а заедно с нея и косите си. – Виждате ли – каза той, като гладеше голата си глава с ръка, а Хенрих и Севрен се превиваха от смях, гледайки комичната му физиономия. Той носеше перука, която беше купил от една бръснарница в Сент Луис.

Предложиха му да допие питието. Той го изпи за здравето на господаря си, като му пожела нови подвизи и слава в предстоящото пътуване от Санта Фе до Чиуауа.

– Нима отиваме там сега? – попита Хенрих братовчед си.

– Разбира се. Тук едва ли ще продадем и четвърт от стоките си. Хайде сега да се върнем в лагера, за да поуредим някои неща, а довечера – на бал. Сам ще видиш колко е любопитно там.

Глава IV

НЕПОЗНАТИЯТ С ЧЕРВЕНАТА НАМЕТКА

След обяда Хенрих се залови с балния си тоалет. Облече си фрак, обу черни панталони, като грижливо им оправяше гънките от дългото стоене в куфара, след това си извади и белите ръкавици... В този момент при него влезе Севрен. Той обикновено бе твърде сериозен, но сега щом влезе в стаята, и прихна да се смее.

Младежът се зачуди.

– Какво има?

– Какво ли? – отговори Севрен с още по-силен смях. – Ти наистина ли смяташ с този костюм да отидеш на бала?

– Но... аз нямам по-хубави дрехи от тези – смутено отговори Хенрих. – Никога не съм имал намерение да ходя на бал, а и сега не бих отишъл, но понеже ти искаш да видя всичко в града, и аз... Ама ти защо не си облечен още?

И наистина Севрен не бе променил нищо от костюма си и ловджийската жилетка – и поясът, и ножът, и револверите стояха на него.

– Извини ме, но това е моят бален костюм. И ти трябва отново да облечеш ловните си дрехи. Смешно е върху този костюм да опашеш пояс със затъкнати в него револвери и ножове.

– Нима е необходимо да се ходи на бал с пояс?

– А къде ще сложиш оръжието си? Няма да го държиш в ръце я!

– Ще го оставя у дома.

– А! Това вече е непредпазливо и против местните обичаи. Нито един човек не би отишъл на фанданго без оръжие. Хайде, обличай сега старите си дрехи и не забравяй да си вземеш и оръжието. Такъв е тукашният обичай за бален костюм.

Хенрих трябваше да се съгласи. Когато влязоха в голямата бална зала, построена до главния площад, тя вече беше пълна с гости. Тук имаше ловци, търговци, каруцари – всички облечени с пътни дрехи. Между тях имаше и около 60 туземци и толкова млади момичета, които принадлежаха към най-долния слой от населението. Много от мъжете си съблякоха палтата, за да танцуват по-леко. На главите си имаха шапчици. И жените бяха спретнато облечени – къси жакети, бели нагръдници и малки копринени пантофки.

Танцувалният салон беше дълъг, а от двете му страни имаше

отделни стаички, в които танцьорите пушеха, пиеха и разговаряха по време на почивката. Няколко музиканти свиреха в единия ъгъл на арфи, китари и мандолина. Понякога те засвирваха по-силно и се получаваше силна индианска кантилена. В отсрещния ъгъл няколко планинари пушеха и пиеха.

Хенрих седна на един стол и гледаше въртящите се двойки. Група планинци повика Севрен на тяхната маса, за да поговорят с него, а младежът остана сам. До себе си забеляза един човек, с когото Севрен размени няколко думи при входа и който му направи особено впечатление. Той започна да го разглежда.

Съдейки по костюма му, не беше американец, нито мексиканец, нито пък испанец, макар цветът на лицето му да беше тъмен. Той носеше малка остра брадичка. Очите му, доколкото можеха да се забележат под нахлупената шапка, бяха гълбови и кротки. Черните му вълнести коси бяха вчесани на път. Облеклото му беше мексиканско: червена наметка, обшита по края си с черно кадифе. Горната му дреха почти закриваше зелените му кадифени панталони с жълти копчета и бели ръбове. Долу те завършваха с кожени гамаши, под които се показваха ботушите му, снабдени с големи шпори. На главата му имаше черна широкопола шапка с широка златна кордела. Две златни пискюлчета висяха от шапката му по тукашната мода. Той се наведе към светлината, като че ли искаше да скрие лицето си.

Въпреки това Хенрих намираше, че внушава известна симпатия. Чертите на някога красивото му лице изразяваха достойнство и спокойна тъга. Забеляза, че и другият го наблюдава с не по-малък интерес.

И двамата откриха това, когато срещнаха погледите си. След това непознатият извади една цигара и я подаде на младия човек с думите:

– Искате ли да запалите?

– С удоволствие – отговори младият момък и взе цигарата.

Едва запушиха, и непознатият го попита не иска ли да продаде коня си.

Хенрих се стъписа от този неочакван въпрос и каза:

– Не, господине, не.

– Аз ще ви дам много добра цена.

– На никаква цена, съжалявам, че съм принуден да ви откажа.

– Ще ви дам 500 долара за него.

– Не желая и хиляда.

– Добре – давам ви хиляда.

– Извинете, въпросът тук не е за гари, а за чувства. Аз обичам моя

кон и за нищо на света не искам да се разделя с него.

Непознатият въздъхна.

– Това е голям удар за мен. Аз съм пропътувал 200 мили само за да купя този кон.

– Много съжалявам – вежливо му отговори Хенрих, – но аз изпробвах вече качествата на това животно. Станахме добри другари и никога не бих се съгласил да го продам.

– А ако знаехте защо искам да го купя, може би...

Непознатият се поколеба малко, но като се убеди, че всички опити ще бъдат безполезни, не се реши да продължи, а се поклони и изчезна в тълпата.

Балът се оживи. Няколко военни, облечени в хубави мундири, се промъкнаха към танцуващите, опитвайки се да покажат своята ловкост във валса. Губернаторът на Санта Фе – дебел, с простодушна физиономия човек – се разхождаше из залата, придружен от няколко добре облечени граждани, които вероятно бяха висшето новоамериканско общество. Напитките се отразиха върху настроението на танцуващите. Ловците и каруцарите станаха по-шумни и по-остри. А мексиканците, възбудени от виното и старата омраза, хвърляха свирепи погледи към американците.

Хенрих продължаваше да наблюдава тази чудна смес от веселби и неми заплахи. Пред него се изпречи непознатият с червената наметка.

– Извинете, господине – каза той, като се поклони и седна, – научих, че вашият керван ще пътува за Чиуауа. Ще ходите ли с него?

– Да, там ще намерим купувачи за нашите стоки.

– А на връщане ще дойдете ли пак в Санта Фе?

– Навярно.

– Може би тогава ще се съгласите да ми продадете коня си. Вие лесно ще се сдобие с такова животно в долината на Мисисипи.

Като видя отрицателното движение на младежа, непознатият добави:

– Поне обещайте ми, че ако някога решите да го продадете, ще предпочетете мен пред другите.

– От все сърце – каза Хенрих, който разбра, че зад това настояване се крие нещо много по-сериозно, от колкото някакъв каприз.

Разговорът им бе прекъснат от един огромен полупиян мисуриец, който настъпи небрежно крака на непознатия, като викаше:

– Ей, господин, стари търговецо, отстъпи ми мястото си да седна!

– Че защо? – попита го мексиканецът, като стана и го изгледа

презрително.

– Защо ли? Вървете по дяволите с вашите въпроси! Аз искам да седна, защото съм уморен. Ето защо, чу ли, говедо!

Този човек беше така груб и нахален, че и Хенрих се намеси.

– Чакайте – каза той на мисуриец, – вие нямате право да заемате мястото на този господин, а още повече да употребявате такива изрази.

– Какво ви влиза на вас в работата, хлапе? – После пияният се обърна към непознатия и му каза: – Ей, ти, с широката шапка, чуваш ли? Махни се да седна!

И той улови мексиканеца за дрехата, като искаше да го изгони. Непознатият му нанесе такъв удар с юмрук, че го повали на дъските.

Това послужи като сигнал за обща бъркотия. Навсякъде започна общ бой. Пияните викаха и проклинаха наляво и надясно. Голи ножове лъснаха на светлината, жените пищяха от страх, чуха се няколко гърмежа и цялата зала се изпълни с гъст дим. Лампите угаснаха, а в тъмнината ставаше ужасна битка, придружена с викове, крясъци и тежко падане на тела.

Хенрих стоеше на мястото си, без да употреби някакво оръжие. Веднага обаче усети силен удар по лявото рамо и студени тръпки. Падна на канапето. Там лежа, докато се прекрати бъркотията, но усещаше, че кръвта тече от раната му и попива в дрехите.

В салона донесоха свещи. Когато осветиха бойното поле, стана ясно, че американците са победили. Мексиканците бяха изчезнали с жените си с изключение на няколко ранени, които се търкаляха по пода. Ловците тичаха от място на място и бързо жестикулираха. Едни се мъчеха да оправдаят случката, други я осъждаха. Макар че Севрен принадлежеше към последните и неговото мнение винаги се уважаваше, сега той мълчеше. Първата му грижа беше да намери Хенрих и да види какво е станало с него.

Като забеляза безпокойството му, братовчед му се помъчи да се пошегува с раната си:

– Един пияница ме удари с ножа си по рамото и потече малко кръв.

– Сега ще видим, събличай се! – каза Севрен и поиска да му свали ризата.

Но Хенрих отказа да го прегледат тук и с помощта на Севрен и Года отиде в хотела.

По пътя се мъчеше да успокои роднината си, но беше изтекла много кръв от раната му и това го правеше от минута на минута по-слаб. Той не съзнаваше ясно положението си.

Изобщо голяма рядкост е раненият да определи точно колко опасна е нанесената му рана. Той може да умре от голяма загуба на кръв и пак да не усети силни болки.

Като стигнаха в хотела, Хенрих падна на кревата от слабост. Севрен разкъса блузата му от горе до долу и с помощта на Годе, който беше опитен в тези неща, започна да преглежда раната.

– Дълбока ли е? – попита болният.

– Не е дълбока като кладенец и не е широка като железопътна линия – каза канадецът, като замахна с юмрука си към танцувалната зала и промърмори нещо по адрес на неизвестния злодей. – Ще трябва да лежите само няколко дни. Благодарете на Бога. Вижте, господин Севрен, какъв майсторски удар с испански нож. Още два сантиметра и гръбнакът отиваше! Но сега сте във от всякаква опасност.

– Да, Хенрих – каза Севрен, който в това време промиваше раната и налагаше компрес с умението на добър хирург.

Когато раненият си поотдъхна, Севрен го попита как и по какъв начин е получил тази рана.

– Не видя ли на бала онзи човек, който сякаш се криеше от всички? Той имаше яркочервена наметка – каза младежът.

– Да, разбира се, той седеше до тебе и си криеше лицето под шапката. Този човек е много по-странен, отколкото изглежда. Аз съм го виждал много пъти и го познавам. Може би аз бях единственият на бала, който го познаваше... И губернаторът трябва да го познава, но навярно не го е забелязал. Аз още не мога да се начудя защо е дошъл там, когато танците изобщо не го интересуват, въпреки че кара много хора да играят по гайдата му.

– Аз ще ти обясня каза Хенрих и му разказа за предложението във връзка с коня, а също и за спречкването с грубия мисуриец.

Севрен не обърна внимание на последното обстоятелство, но желанието на господина да купи коня го учуди много.

– За какво му е твоят кон? Да измине 200 мили и да предлага хиляда долара – чудо и пак чудо!

– Пазете се от него – каза Годе. – Ако той е пропътувал толкова мили и предлага толкова пари – значи е решителен човек и не би се спрял пред нищо. Вие сте му отказали, но кой знае, страх ме е, че той ще открадне коня ви.

Това силно огорчи Хенрих, който погледна въпросително братовчед си.

– С позволението на капитана – така наричаше той роднината си от

деня, когато стана случката с бизона – аз ще скрия коня.

– Не се безпокойте, Годе – каза Севрен. – Този човек е неспособен да открадне. Но във всеки случай Моро трябва да се пази. В Санта Фе има толкова много вагабонти, които биха откраднали цели табуни коне наведнъж. Затова не оставяйте Моро да се отдалечава много. Най-добре е да го привържете за нашата врата.

Годе изчезна, като кълнеше града и неговите жители с най-лоши думи.

– Що за таен човек е този? – попита раненият.

– Бих ти разказал много интересни факти от неговия живот, но не искам да те уморявам, като предполагам, че може да те втресе. Той е знаменитият Сегин – любител на скалпове. Не ти ли разказвах за него нашите другари? Предполагам, че си чул от тях нещо, защото легендите за него служат за неизчерпаем източник на разговор по време на почивките по околните места.

– А, значи това е водачът на ловците на скалпове, който получава пари за проливаната кръв! – каза Хенрих с презрение. – Какъв негодник!

Едно черно петно се показва на стената – това беше човешка сянка. Раненият повдигна главата си и видя пред себе си мексиканеца с червената наметка, който бе влязъл неусетно в стаята. Севрен се здрависа смутено с него, отдалечи се до прозореца и гледаше към улицата.

Хенрих искаше да изрази възмущението си и с очи да изгони Сегин, но замълча неволно, усещайки властта на този човек върху себе си. Дали той бе чул обидното название преди малко? По лицето му личеше, че никак не е озлобен. Хвърли към младежа същия поглед на тъга и достойнство, с който го бе поразил на бала. Просто да не повярваш, че тази благородна физиономия е лице на разбойник, способен на всякакви жестокости.

– Господине – каза той, – дълбоко съжалявам за случилото се с вас нещастие, още повече че аз станах неволна причина за него. Опасна ли е раната ви?

– Не – отговори Хенрих сухо, което смути Сегин.

– Радвам се – каза той след малко. – Аз дойдох да ви благодаря за великодушната намеса в разпратата ни с мисуриец и да си взема сбогом с вас, защото след десет минути ще напусна Санта Фе.

Той протегна ръката си към Хенрих, който обаче не подаде своята. Разказите за големите жестокости, които се приписваха на Сегин, не му излизаха от ума и той почувства силно отвращение към него. Онзи стана с протегнатата ръка и сконфузен израз на лицето.

– Аз не мога да се ръкувам с вас – каза най-накрая младежът.

– Защо? – кротко попита чужденецът.

– Защо ли?... – Защото вашата е изцапана с човешка кръв.

Сегин гледаше печално към Хенрих, без да показва и най-малък признак на гняв. Той мушна ръката си под наметката и като въздъхна тежко, тихо излезе от стаята. Севрен почтително се поклони и го изпрати с очи.

Младежът видя мексиканеца като си отиваше, цял стгушен в мантията си. Изглеждаше съвсем омърлушен и след малко изчезна.

– Не постъпих ли много сурово с човека? – попита Хенрих. – В погледа му има нещо, което говори, че не всички злини, които му се приписват, са верни. Аз не вярвам да ме обвинявате за презрителните ми обноски към него.

– Тихо! Тихо! Погледни там – каза Севрен, сочейки полуотворената врата.

При светлината на луната се виждаха три човешки фигури, които се бяха сгушили край стената. По външен вид те приличаха на индианци. След малко се скриха в сянката на входа.

– Това са такива врагове на Сегин, каквито не би му пожелал и ти, ако го познаваше по-добре. Много ме е страх, че тези хищни зверове ще го вкарат в някоя клопка. Но той умее да се пази. Ако го нападнат, ще му се притека на помощ. Бъди спокоен, сега ще се върна.

С тези думи Севрен излезе бързо навън. Като остана сам, раненият започна да размишлява за чудното стечение на обстоятелствата, които го докараха до това печално положение. Той се упрекваше, че е оскърбил човека, който се отнесе така съчувствено към него и към когото братовчед му хранеше уважение. В това време се появи Годе и прекъсна тъжните мисли на господаря си. Той привърза коня към прозореца и седна да го пази. Почти по същото време се мярна и Севрен.

– Е, какво стана? – попита го Хенрих с интерес.

– Той избяга с коня си, преди да дойдат индианците. Нали ти казах, че умее да се пази.

– Нима те не могат да го преследват на коне?

– Не вярвам. Другарите му са наблизко, а губернаторът, аз съм уверен, че той е пратил тези разбойници по следите му, не е в състояние да го преследва, щом е вече в планината.

– Разкажи ми, моля ти се, историята на този човек.

– Днес не бива. Трескав си, мили мой, и не искам да те вълнувам. Годе ще поседи при теб, а аз ще отида в лагера. Ще се помъча да

задържа кервана, докато ти оздравееш и бъдеш в състояние да яздиш.
Ще направя всичко възможно, за да успея... Лека нощ!

Глава V

ДОЛИНАТА НА СМЪРТТА

Въпреки силното си влияние Севрен не можа да убеди търговците да останат. Керванът трябваше да потегли три дена след бала. Пък и Севрен не можеше да отдели фургоните си и после да тръгне сам по тези места, където е невъзможно да се пътува без керван. Да вземе със себе си ранения, означаваше да го заведе на сигурна смърт. Трябваше да остави Хенрих в Санта Фе под защитата на слугата му. Тук болният щеше да прекара необходимата за здравето му почивка при съветите на хирург.

Севрен трябваше да се прости с братовчед си. При заминаването на кервана младежът се изправи на кревата и видя от прозореца фургоните, които приличаха на движещи се хълмове. Той чуваше пляска на камшиците и виковете на водачите. А търговците, минавайки на конете си край прозореца му, си вземаха сбогом с махане на ръце. След като отминаха, той легна угрижен на кревата си.

Дълго време боледува въпреки нежните грижи на канадеца.

Годе споделяше неговата тъга и веселостта му изчезна. Вместо шеговитите канадски песни, които не пресекваха, сега сипеше проклетия по адрес на мексиканците и Мексико.

– Ние никога няма да привикнем на такъв живот – каза веднъж Хенрих на слугата си.

– О, никога, господарю! – убедително отговори той. – Тук е сто пъти по-тежко, отколкото у квакерите. Но какво да правим!

– Годе, можем да напуснем този противен град. Да заминем още утре!

– Но, капитане, в състояние ли сте да яздите кон?

– Ще се опитам, мили приятелю. Ако не може да стигнем кервана, ще останем в някой от градовете по пътя. Никъде няма да е по-лошо от тук. Във всеки случай ще видим нови хора вместо тези, които не мога вече да понасям.

– Вярно, капитане, по реката има много хубави селища – Албукерк Томе и други. Санта Фе е сборището на разбойниците. По-лошо от това не може да бъде. Каква прекрасна мисъл – да се махнем от тук!

– Прекрасна или не – каза Хенрих усмихнато, – но това е вече свършена работа. Пригответе всичко за през нощта. Ще тръгнем преди да

изгрее слънцето.

На другия ден още в зори той излезе от двора на хотела, придружен от Годе и две натоварени мулета.

Няколко дена вървяха все по брега на Дел Норте, надолу по течението. Те преминаха, без да се спират през няколко селища, които много напомняха на омразния им град Санта Фе. Пресякоха много канали за напояване на богати полета, засети с мамули. Видяха лозя и големи ферми, които ставаха все по-плодородни и по-хубави, колкото се отиваше по на юг – към Рио Абаго. Далече на изток и запад се виждаха Скалистите планини. Понякога им се струваше, че верига от хълмове загражда отвред долината, но когато пътниците ги преминаваха, пред тях се откриваха нови, още по-приятни гледки, а това беше една от главните прелести на пътуването.

В градовете и по пътя Хенрих видя живописни местни костюми – мъжете носеха тъкани наметки, взети от навахите, конусообразни шапки с широки периферии, кадифени панталони с пояс, украсен с гайтани. Понякога на краката им се виждаха и сандали, каквито носят жителите на изтока. Жените без изключение носеха кокетни мантии, къси жакетчета, корсажи и традиционните малки пантофки, които покриваха само пръстите на краката им.

Пътниците срещаша много коли, натоварени със зърнени храни. Мулетата бяха дребни, с къса козина, тънки крака и опърничав нрав. Водачите яздеха мустанги. Седлата им бяха високи отпред и отзад, юларите – от конски косми. Тъмните лица и острите бради на ездачите, грамадните шпори, които звънтяха при всяко движение, глъчката и говорът им – всичко това беше съвсем ново за младежа. Всъщност обаче всичко му се струваше като насън. Той бе много отслабнал от треската, а в такова състояние околните предмети се явяват не в истинския си вид и уморяват мозъка на болния. Раната го болеше, а горещината и прахът, жаждата и лошото спане още повече усиливаха умората. Въпреки това Хенрих се реши непременно да настигне другарите си.

На петия ден от излизането си от Санта Фе пътниците влязоха в малкото заселище Парида. Хенрих искаше да пренощува тук, но ханът беше толкова мръсен, че решиха да стигнат до Сокоро. Това беше последното населено място в Ново Мексико, зад което започваше ужасната пустиня, известна под името Долината на смъртта. Тъй като Годе не познаваше местността, трябваше да си вземат един водач от Парида. Такъв се съгласи да им стане един шантав хлапак, когото пътниците никак не харесаха, но им казаха, че нито тук, нито в Сокоро биха намерили по-

добър водач, колкото пари и да обещаят. Нямаше какво да правят – съгласиха се.

Долината на смъртта предлагаше много опасности на нашите пътници – те можеше да бъдат нападнати от апахите, а самият Хенрих рискуваше здравето си, защото раната му се беше възпалила и треската още го мъчеше. Съобщиха му, че керванът на Севрен и другите търговци е минал оттук преди три дни. Хенрих се окуражи. Той се надяваше да види братовчед си, преди керванът да стигне до следващата станция – Ел Пасо. Младежът реши да тръгне рано и да върви колкото се може по-бързо.

Преди изгрева на слънцето пътниците бяха вече на крака. Годе излезе да събуди водачите и да приготви коня и мулетата. Хенрих вареше кафе, а стопанинът на хана се разхождаше гордо около него.

– Господарю, господарю – викна Годе, връщайки се от двора, – оня безделник е избягал!

– Кой?

– Проклетият мексиканец, водачът ни. Той е откраднал едно муле и е избягал с него.

Хенрих се втурна в обора, за да види там ли е конят му. За щастие Морю беше на мястото си, липсваше само едно муле.

– Може да е още в града – каза той, – да го потърсим.

Тази надежда обаче скоро угасна, хората, които отиваха на пазар в Сооро, казвали, че срещнали на пътя водача, който препускал на мулето в силен галоп срещу течението на реката.

Какво да се прави? Да го гонят би означавало да изгубят цял ден. Хенрих се помири със загубата и тръгна да търси нов водач, но навсякъде чуваше един и същ отговор: апахи! апахи!

Той се обърна към най-пропадналата част от населението, но и те му отговориха същото.

Отвсякъде получи този отговор, придружен с повдигането на показалеца до носа, с което мексиканците изразяват най-силния си отказ.

– Вижда се, че няма да намерим водач. Какво ще кажеш? Да тръгнем ли сами?

И те тръгнаха на път през пустинята. С тях беше и другото останало след бягството муле. Всички жители на Сооро ги изпратиха с добри пожелания. Като пренощуваха на другата нощ в развалините на Велверда, те навлязоха в Долината на смъртта.

След два часа стигнаха до прохода Фра Кристобал. Тук пътят се отбиваше от реката и навлизаше в безводно пространство. Прегазиха

реката и навлязоха по левия ѝ бряг. Напоиха добре животните и напълниха всички мехове, които носеха, с прясна вода.

Като повървяха няколко мили, се убедиха, че името, дадено на тази местност, е много точно. Тук-там по неплодната почва се търкаляха кости от загинали хора и животни. Хиляди и хиляди разкъсани и изпочупени предмети свидетелстваха за съдбата на нещастните жертви на пустинята.

Как щяха да стигнат до другия ѝ край? Не бяха ли обречени и те да увеличат числото на зловещите призрци?

Тъжно предчувствие обхвана Хенрих, като гледаше пред себе си безкрайната далечина. От индианците не се боеше – природата беше много по-опасна от тях.

И двамата вървяха мълчаливо по дирите на колите. Не искаха да говорят за мрачните си предчувствия. Пътят им лежеше на юг, далече на изток се виждаха планини с бели върхове.

Горещината беше ужасна, а силният вятър носеше цели облаци от горещ прах. Местността беше покрита със суха бодлива растителност, а това пречеше на бързия ход. После навлязоха в безпределните пясъци, които засипваха каменистата почва, както морските вълни заливат крайбрежните камъни.

Пътниците веднага се спряха, поразени от едно ужасно зрелище – грамадни стълбове от пясък се носеха вертикално над главите им. Също такива колони от жълти лъскави кристалчета се виеха и около тях. Подплашеното муле скъса юздата и хукна да бяга по посока на планините, влачейки целия багаж на гърба си. Годе се спусна да го гони.

Хенрих остана сам и занемая от страх, като видя, че се намира между девет или десет гигантски колони, които постепенно се приближаваха една към друга. Алп започна силно да вие и се притискаше в коня, който едва дишаше и трепереше с цялото си тяло.

С неизразим страх Хенрих чакаше да види какво ще стане. Ушите му пищяха, а в очите му се пръскаха разноцветни искри... Най-послед колоните се сблъскаха и гигантска сила го отхвърли от седлото. Със запушени от пясъка очи и уши и с изранено от камъни лице, той падна на земята.

Дълго време лежа в безсъзнание и чак когато облакът от пясък отмина надалече, можа да си спомни къде е и какво стана с него. Най-ужасното беше, че не можеше да си отвори очите; протегнал напред ръцете си, той викаше Морю. Последният отговаряше с жално цвилене. Хенрих тръгна в посоката на гласа му и се сблъска с падналия на земята

кон. Половин час се мъчи, докато си отвори очите.

Смърчът в пустинята утихна и въздухът се проясни. Хенрих викаше Годе, но отговор не се чуваше. Той се качи на коня си и тръгна през пустинята да търси верния си другар, но наоколо му цареше гробна тишина. Никаква следа не се виждаше по земята. Канадецът и мулето му бяха изчезнали.

Младежът викаше с всички сили, но гърлото му пресъхна и му се допи вода. Кратунката му обаче се счупи, когато падна, а останалата вода беше на мулето... Река имаше на 50 мили от мястото, където се намираще.

Силно отчаяние обхвана момъка. Той изгуби куража си и не знаеше какво да прави, накъде да тръгне. Планините, които му служеха за ориентир, сега се виждаха във всички посоки, и той съвсем се заблуди.

Веднага си спомни, че в Сокуро му разказваха за някакъв кладенец, наречен „Окото на смъртта“, разположен на запад от пътя, и че в него понякога се стичала много вода.

Няколко минути Хенрих се колеба, после машинално дръпна юздата и се упъти в тази посока с надеждата да го намери, а ако не сполучи, да се върне при реката. Нищо друго не му оставаше.

Той едва се крепеше на седлото от мъчителната жажда, отпусна юздата и се остави на инстинкта на коня. Така измина няколко мили на запад. Изведнъж видя пред себе си езеро, водите на което блестяха като кристал. Не беше ли мираж? Но бреговете му се виждаха много ясно и нямаше онази мъглявост и неопределеност, която е характерна за миража. Това беше наистина вода.

Хенрих смушка коня си да върви по-бързо, но и без това Моро бе забелязал водата и бързаше към нея. След минута конят стоеше до езерото, а Хенрих се наведе, за да загребе вода с шепата си. В този миг го смая поведението на Моро и Алп. Кучето със силен вой изскочи на брега, а конят пръхтеше сърдито.

Очевидно водата не им харесваше. Но той реши сам да се увери. Гребна с шепата си и поиска да пие, но водата беше солена.

От тази минута вече не можеше да разпознава добре предметите наоколо си. Когато се помъчи да си припомни случилото се с него, стори му се, че се е качил на някаква височина и тук е слязъл от коня, че е вървял много време, защото слънцето стоеше ниско на хоризонта, и че е стигнал до края на една пропаст, в дълбочините на която се виждаше бистра река със зелени брегове. Той иска да слезе до нея, но скалата беше стръмна, без никаква пътека надолу. Чуваше шума на реката.

Някакъв призрак го викаше засмяно към края на пропастта... Той се хлъзна, започна да пада, пада дълго, безкрайно, а водата беше все така далече от него. Скалата, на която той изпитваше тези адски мъки, като че ли увисна над него във въздуха, а слънцето осветяваше с червена светлина тази хаотична картина. По-нататък той нищо не помнеше. Пред очите му стана тъмно, изпадна в пълно безмълвие – паметта му го напусна.

Глава VI

БОРБАТА НА ВЕЛИКОДУШИЕТО

Когато Хенрих дойде в съзнание, видя, че лежи на легло, очите му машинално започнаха да следят завесите. По тях виждаше сцени от средните векове – рицари с ризници и шлемове язدهа на коне, биеха се и чупеха копията си, имаше и мъртви, и ранени, благородни дами, облечени в изпъстрени с гербове костюми, язدهа фламандски коне и държаха в ръцете си соколи, след тях вървяха млади пажове, които водеха кучета от несъществуващи вече породи.

Хенрих гледаше тези фигури с детинско възхищение. Малко по малко започна да се окопитва. Главата и паметта му започнаха да работят, но като при всеки болен действителното с недействителното се смесваха в твърде чудновати образи.

Уморен, той пак заспа и като се събуди, мислите му бяха вече малко по-ясни. Чу музика в стаята, но не я приписа вече на оръженосците, които бяха нарисувани с ловджийски рогове на устата. Вслуша се и чу два женски гласа, които пееха френска песен, акомпанирани на испанска арфа. Мелодията беше много приятна. Сега по-ясно осъзна последните събития. Той е далеч от Франция, но пак се наслаждава на звуците на родните песни.

Изви главата си на другата страна. Завесата на леглото беше вдигната. Лежеше в голяма стая, красиво, но безредно мебелирана. В нея имаше и хора – едни стояха, други седяха, а някои лежаха, всички изглеждаха заети с нещо. Видя 6 или 8 фигури, но очите му го лъжеха – те виждаха предметите двойни, защото бяха много отслабнали.

Затвори очите си, отвори ги пак и се помъчи да съсредоточи вниманието си на околните предмети. Тогава видя само трима души – един мъж и две жени.

Близко до кревата му седеше на нисък диван една дама на около 40 години. Арфата, чиито звуци чу, стоеше пред нея. Тя продължаваше да изтръгва от нея мелодични тонове. Жената е била навярно много красива на младини. Чертите на лицето ѝ изразяваха благородство и напомняха за някаква силна вътрешна тъга. Повече от грижи, отколкото от старост, челото ѝ беше силно набръчкано под разкошните ѝ руси коси. Без съмнение тя беше францужойка. Народността ѝ се отразяваше във всяко нейно грациозно движение, в простотата и вкуса на тоалета ѝ.

Недалеч от нея, до масата, която беше в средата на стаята, седеше мъж на около 50 години. Не беше трудно да се познае и неговата народност. Широкото чело, розовите бузи, изпъкналата брада, сините очи и островърхата шапчица показваха, че е немец. Изразът на лицето му не показваше особен интелект. Той принадлежеше очевидно към тези хора, които много знаят, но нямат производителен ум. Те са подвижни енциклопедии, при тях паметта играе главна роля. Такива се срещат твърде често между немците. Умеят да класифицират нещата – това бе и неговото най-голямо удоволствие. Работеше неуморно. На масата и по дъските лежаха купове растения, които грижливо нареждаше между листата на своя албум за хербарий.

До него стоеше прелестно младо момиче. Хенрих не си свалеше очите от това мило очарователно същество. Лесно беше да се познае, че е дъщеря на старата дама. И двете имаха еднакво красиви черти, еднакъв гръцки профил. Момичето се видя на болния така чудно красиво, че той смяташе околните неща в стаята за сън.

В това време чу ботаника да говори на френски със силен немски акцент:

– Колко ще ви бъда благодарен, госпожо, ако изсвирите Марсилезата.

– Сега, докторе. Мила Зоя, вземи си мандолината.

Младата девойка, която досега следеше внимателно работата на ботаника, стана, свали от стената един инструмент, приличащ на китара, и седна до майка си. От двата инструмента зазвуча Марсилезата. Мъжът си остави работата и слушаше с наслада. При всяко повторение на героичния припев добрякът тропваше с крака и пляскаше с ръце.

Хенрих се убеди, че всичко това не е сън. Той се питаше къде се намира и погледът му се луташе из стаята, дирейки отговор на този въпрос. Веднага позна кучето си Алп, което лежеше до кревата на килима, и тихичко го повика:

– Алп! Алп!

– Мамо, мамо, слушай, болният проговори! – каза момичето уплашено.

Кучето скочи и се изправи до кревата. То триеше муцуна в господаря си и весело скимтеше. Хенрих нежно го галеше.

– Вижте, мамо, той позна кучето си, вече е в съзнание.

Дамата бързо стана и отиде при кревата. Немецът също се надигна и улови болния за ръката.

– Сега е много по-добре – каза дамата, – вижте, погледът му е ясен

и спокоен.

– Да – потвърди докторът.

– Къде съм? – попита младежът. – Бъдете добри и ми кажете.

– Не се безпокойте и не се вълнувайте – каза докторът. – Вие бяхте много болен, сега се намирате при приятели – това е, което трябва да знаете. Скоро ще оздравеете. Навярно ви събуди музиката?

– Тя беше толкова приятна – каза Хенрих.

– Не ме ли ласкаете? – попита засмяно дамата.

– Госпожо, вие ми дадохте възможност да чуя една родна песен, която заедно с мадомоазел Зоя изпълнихте много добре.

– Той знае името ми! – извика момичето с наивно учудване.

– По-добре е да оставим на мира господина. Шумът...

– О, не, госпожо, моля ви, изсвирете още нещо, извинете нескромната ми молба.

– Но изпълнете желанието му! Това не вреди на пациента ми, който твърде много говори за първи път – добродушно каза докторът.

Майката и дъщерята взеха инструментите и макар Хенрих да ги слушаше с възхищение, музиката го приспа.

Сънят му трая, докато продължи музиката. Хенрих чу, че се отвори вратата. Чу също и някакви нежни думи, които обикновено произнасят, когато се върнат близки хора от далечен път. Той разбра думите „Мила Зоя“, казани с мъжки глас. След това не можеше вече да следи разговорите, защото всички излязоха. След малко се чуха стъпки в съседната стая, придружени от звънтене на шпори. Тези стъпки отекваха все по-ясно и спряха до кревата. Младежът отвори очи. Пред него стоеше Сегин – ловецът на скалпове.

Щом го видя, болният разбра, че това е неговият спасител. Хенрих си спомни, че образът на Сегин се носеше смътно из болния му мозък. Но новодошлият не искаше да му се представи като негов спасител, затова го попита:

– Сега по-добре ли сте, господин Халер? Казаха ми, че скоро съвсем ще оздравеете. Позволете ми да ви поздравя с излекуването, което прави чест на нашия другар доктор Рихтер.

Тези думи той произнесе с кръстосани на гърдите си ръце.

– Нали на вас дължа живота си, господин Сегин? – попита Хенрих.

– Да – засмяно отговори ловецът на скалпове, – но аз само ви върнах дълга си. Спомняте ли си, че и вие рискувахте живота си за мене на бала в Санта Фе, така че нищо не ми дължите.

Хенрих беше силно впечатлен от деликатността, с която Сегин

снемаше благодарността от себе си. Преди няколко дена с отвращение беше отхвърлил ръката на този човек. А той е мъж на една прекрасна и добра жена, баща на прелестна девойка, приличаща на небесен ангел... Младежът забрави злодействата, които се приписваха на влезлия, и страхливо проговори:

– Простете и дайте да ви стисна ръката.

И той горещо стисна подадената му ръка.

– Няма какво да ви прощavam – с достойнство каза Сегин. – Аз уважавам чувствата, които ви накараха да ми откажете ръката си... Нека не ви учудват думите ми. Вие постъпихте така, както трябваше, основавайки се на разните слухове, носещи се за мен. Когато ме опознаете много по-добре, не само ще извините постъпките ми, но даже ще ги оправдаете. Но стига толкова. Аз дойдох да ви помоля да не говорите тук за онава, което сте чули за мен. Нищо не трябва да нарушава душевното спокойствие на скъпите ми същества, за които аз съм само мъж и баща.

Той въздъхна тежко и погледна към входната врата. Хенрих повторно му стисна ръката, обеща да мълчи и като видя, че този разговор е неприятен за домакина, заговори за друго.

– Как попаднах тук? По всяка вероятност това е вашата къща. Как ме намерихте?

– В ужасно положение. Аз не мога да припиша спасението ви на себе си, него вие дължите на вашия кон.

– О, верният ми Морю! Нима той загина, за да спаси господаря си?

– Конят ви е тук. Вярвам, че ще останете доволен, като го видите. Мулето ви пасе в близката ливада, а багажът ви лежи тук в ъгъла.

– А...

– Вие искате да питате за Годе? – прекъсна го Сегин. – Не се безпокойте. В тази минута той не е тук. Аз го изпратих с добра охрана и опитни водачи да занесе писмо до всички станции, където ще спира керванът ви на връщане от Чиуауа. В писмата съобщавам на Северен за случилото се с вас. Братовчед ви няма да се безпокои, като знае, че сте в моя дом.

– Как да ви изкажа моите благодарности за тези добрини!... Вие спасихте и Годе! Помислихте и за Северен! Конят и кучето ми са също тук. Какво стана с мен в тази ужасна Долина на смъртта, която за малко щеше да оправдае върху мен своето название? В какво положение ме намерихте?

– Намериха ви на няколко мили оттук на една скала, която се издигаше над реката Дел Норте. Вие висяхте над пропастта на едно въже, с

което бе привързано тялото ви. Единият край на въжето беше привързан за седлото, а вашият Моро, опрян на предните си крака, държеше цялата тежест на тялото ви с шията си.

– Добрият Моро! Какво ужасно положение!

– Наистина ужасно, защото ако паднете, бихте прелетели стотици метри надолу, преди да се разбиеете в долните скали.

– Аз навярно съм се хлъзнал, като съм търсел пътя към водата.

– Вие се дърпахте надолу в празното пространство. Ако не бяхме ви удържали, бихте повторили своя опит. Когато ви измъкнахме от пропастта, се теглехте пак към нея, защото виждахте водата под краката си, но не съзнавахте голямата опасност. Силната жажда причинява разстройство на умствените способности.

– Аз си спомням тези неща като насън.

– И не се мъчете даже да си го спомняте. Ето, докторът ми прави знаци, че много говорите. Аз дойдох, защото трябваше да ви кажа само две думи, иначе не бих нарушил спокойствието ви. Тази вечер заминавам и ще се върна след десет дни. Желая ви бързо оздравяване. Бъдете тук като у дома си и останете, докато си върнат другарите ви от Чиуауа. Вярвам, че като получат писмото ми, ще спрат на бивак някъде наблизко и тогава ще можете да се присъедините към тях напълно оздравял. Забавянето ви в тази пустиня може да не ви се струва особено приятно, но домашните ми ще имат грижата да ви развличат. Имам доста добра библиотека. Ще ви разсейват и с музика, а доктор Рихтер е човек, който ще съумее да ви отговори на всеки въпрос. С една дума, няма да се разкайвам, че ви оставям тук. Помнете, че всеки хазаин е отговорен за благополучието на тези, които живеят у него.

– Почакайте, моля ви се. Вие искахте в Санта Фе да купите моя кон...

– Да, но причината, която ме караше да го искам така настоятелно, не съществува вече. Това ще ви обясня друг път.

– Вземете Моро, моля ви. Аз ще си намеря друг кон, който да го замести.

– Не! След услугите, които ви направи Моро, не трябва да се разделяте. Аз разбирам колко сте му задължен.

– Но вие заминавате тази нощ, господин Сегин, и навярно ви предстои дълъг път. Вземете Моро поне сега. В противен случай ще помисля, че не искате да ми простите... въпреки че се разкаях.

– Нека бъде както искате. Моят кон е уморен, а аз трябва да пътувам надалече. И така – сбогом и не ме забравяйте.

Хенрих остана сам. Той започна да се ослушва. След половин час се чу цвиленето на Моро, а след това се мярна и сянката на конника.

Сегин отпътува, може би за кървава разправа. Дълго време още младежът мисли за този чуден човек. Двете прекрасни същества, майката и дъщерята, влязоха и прекъснаха мрачните му разсъждения.

Той не забеляза как минаваше времето. Много скоро започна да ходи, силите му се възвърнаха с такава бързина, че и самият доктор се чудеше. Първата грижа на оздравелия беше да обръсне брадата си, която по негово мнение го обезобразявала, и да подстриже мустаците си. Беше много доволен, че багажът му е до него, така че можеше да се облече прилично, вместо да ходи с грубия ловджийски костюм.

Започна да прави хиляди услуги на дамите в замяна на тези, които му оказваха те при боледуването. Така заякваше не само телесно, но и душевно. Насладата, която изпитваше тук, в домашния кръг, обясняваше с това, че наскоро се беше лишил от близките си.

– Моята майка – каза той на госпожа Сегин, – беше също така добра и кротка, както и вие. Тя често ми правеше забележки за някои непредпазливости, като твърде ранните разходки или дългото четене. Аз съм така силно впечатлен от майчините ви грижи, че едва съдържам желанието си да ви прегърна и разцелувам като истинска майка.

– Моята сестра Алиса – казваше той на Зоя, – беше също така весела и хубава като вас.

В отговор на това девойката отговори засмяно:

– Смятате ли, че аз съм хубава?... Мамо, няма това е истина? – и тя се изчерви, продължавайки още да се смее.

Хенрих нито за минута не се отделяше от тях. Той много по-охотно се занимаваше с тяхната музика, отколкото с ботаниката на доктора, добродушието и простодушието на когото много му допадаха.

Къщата на Сегин беше разположена сред обширно оградено място, което стигаше до реката. Тази ограда опасваше ливадата и градината. Тя бе много висока. На върха ѝ растеше жив плет от кактуси, чиито бодли образуваха непроницаема стена. Можеше да се влезе само през тежката врата, която беше винаги заключена. Градината беше великолепна. В нея растяха много чуждестранни дървета, клоните на които се преплитаха гъсто и ѝ придаваха див горски характер. А цветарникът, който беше гордост и занимавка на Зоя, беше препълнен с цветя, чийто аромат проникваше чак в стаите.

Откъм реката градината беше много добре защитена от стръмен бряг и дълбока вода. Гъсти редове от кестенови дървета растяха по

брега, а под сянката им стояха няколко зелени скамейки в испански стил. Само от тази страна погледът можеше да излиза извън пределите на оградата. Изгледът беше чудесен и се простираше на няколко мили по течението на Дел Норте. На другия бряг нямаше нито жилища, нито обработени полета. Цялото пространство беше покрито с кестенови дървета. На юг, в края на хоризонта, се издигаше като стрела черквата на Ел Пазо Дел Норте. На запад се издигаха острите върхове на Скалистите планини и на слабо изследваните Орегонски височини, чиито езера със своите приливи и отливи всяват у ловеца суеверен страх. Далеч на изток се издигаше двойната редица на богатите със злато Мимоарски планини, където рядко проникват и най-смелите ловци. Там бе родината на смелите апахи и навахи.

Почти всеки ден Хенрих правеше сутрешни разходки с дамите и доктора извън оградата. От ден на ден те ставаха все по-близки. Той осъзна, че обществото на търговците не го утешаваше, а само го развличаше. Сърцето му, което така дълго страда от самота, сега се радваше на мирния семеен живот. Обичаше да получава заповеди от госпожа Сегин, все едно бе родната му майка. Обсипваше я с любезности и едва ли не я обожаваше. А към Зоя ставаше от ден на ден по-сдържан, но винаги, когато докторът напомняше за скорошното пристигане на кервана и следователно за неговото неизбежно отпътуване, сърцето му се свиваше.

Вечер прекарвах в мирни и весели беседи. Дамите даваха малки концерти. А по молба на Зоя Хенрих трябваше една вечер да нарисува нещо в нейния албум. Забелязваше се обаче една особеност – всички женски глави, които рисуваше, си приличаха.

Когато Зоя запита художника за това, той започна да ѝ се извинява. А когато повикаха майката и докторът да се произнесат, те казаха.

– Всичките приличат на вас, мила Зоя.

Госпожа Сегин премълча. Тази вечер тя излезе с дъщеря си по-рано от трапезарията, а младежът мисли цяла нощ. На другия ден имаше дълъг разговор с майката, но на всички негови настоявания тя отговаряше:

– Почакайте да се върне мъжът ми, ако той ви намери за достоен съпруг на Зоя, аз ще бъда много щастлива да ви стана истинска майка.

Глава VII

БИОГРАФИЯТА НА ЛОВЕЦА НА СКАЛПОВЕ

Десетте дни изминаха незабелязано. Госпожа Сегин и докторът гледаха на Хенрих като на член от семейството. Той беше необикновено нежен и скромен. Разказваше им за своето минало и им откриваше своя вътрешен свят, но към Зоя беше много предпазлив. Чакаше да се върне Сегин, за да открие на девойката своето намерение. Не се съмняваше в съгласието на баща ѝ и мислено си представяше неговото учудване и признателността за предложението на един човек, който принадлежеше към честна и уважавана фамилия.

Хенрих вярваше, че по този начин напълно ще се разплати със Сегин за своето спасение, и спокойно кроеше плановете на бъдещия си живот. Веднага след сватбата смяташе да напусне със Зоя тази дива страна, където името на баща ѝ е прокълнато, и да се засели с нея в Нови Орлеан. Там щеше да остави завинаги всяка мисъл за пътешествия, като се предаде само на истинско семейно щастие. Тези мисли го занимаваха една сутрин, разхождайки се край брега над кестените, когато при него дойде хубавицата.

– Господин Хенрих! Господин Хенрих! – викаше тя отдалече, после се спря и си сложи ръката на сърцето, което силно биеше. – Знаете ли – каза тя най-после, – че баща ми си дойде през нощта? Аз току-що го поздравих. Той говори с мама и каза, че иска да поговори и с вас още сега. Слугите тръгнаха да ви търсят, но аз ви видях тук и дотичах да ви съобща това. Татко ще види, че аз умея най-добре да изпълнявам неговите желания.

Тя се смееше весело, когато даваше тези обяснения. Младежът се развълнува. Очевидно сега се решаваше тяхната съдба, а тя не се сещаше дори. Може би разположението на Зоя към него се основаваше на доброто възпитание, което задължава хората да се отнасят винаги любезно към гостите си. А може би нейната младост и детска наивност не ѝ позволяваха още да чувства нещата така дълбоко, както той самият.

Тези мисли мъчеха младия момък, затова той мълчеше, пристъпвайки редом със Зоя. А тя се смееше, късаше цветя, викаше любимите си гълъби и му се сърдеше, че не се радва на връщането на баща ѝ.

Като се приближиха до къщата, Хенрих не можа да се съържи и каза:

– Вие искате да се радвам, когато ми предстои раздяла с вас?

Зоя се спря.

– Как раздяла! – повтори тя, при което червенината на лицето ѝ изчезна. – Но защо? Ние живеем така добре заедно.

Хенрих улови ръката на девойката.

– Искате ли никога да не се разделим? Това е най-горещото ми желание.

– Господин Халер! – извика някой зад него със сериозен тон.

Младежът пусна ръката на Зоя, обърна се и видя Сегин, който излезе от един гъсталак и навъсено го гледаше.

– Татко – извика Зоя, като се хвърли в обятията му – истина ли е, че искате да отведете от нас господин Халер? Не знаете ли, че с това ще огорчите мама, доктора и мен?

Сегин милваше русата глава на дъщеря си и направи знак, на Хенрих да го последва. Отидоха горе в стаята. Сегин затвори прозорците и вратата. В това време неговият вид беше твърде мрачен и младежът си помисли, че мечтите му се разбиват на прах.

„Не така – мислеше си той – трябваше да постъпи Сегин, когато правят на дъщеря му такава чест и измиват от нея петното, сложено от баща ѝ.“

Сегин седна на канапето, посочи място и на него и каза иронично:

– Не вярвам да се съмнявате, че аз искам за зет човек, който ми прилича в нравствено отношение. Моята репутация ви е известна. Сега вникнете по-добре в работата и тогава кажете, ще настоявате ли на предложението си, което научих от жена си.

– Господине, аз настоявам на него и искам ръката на вашата дъщеря.

Сегин замълча, но след малко продължи:

– Какво знаете за мен? Разбира се... истинско.

– Зная, че бяхте много великодушен към мен – аз ви оскърбих жестоко, а вие ми спасихте живота. А колкото се касае за другото, знам още вашето име и вашето прозвище.

– Тук – показва Сегин пространството, заобиколено от оградата, – никой не знае моето прозвище. Да не са ви разправяли за моите подвизи някой от вашите другари от кервана?

– Да.

– И така, вие сте чули, че аз съм Сегин, ловецът на скалпове, че жителите на Ел Пазо ме пращат против апахите и навахите, като ми плащат за индианските скалпове, с които украсяват стените на града си.

Това ли са ви разказвали?

– Да, господине.

– И ако всичко това би било вярно... Нима искате да се ожените за дъщерята на един убиец?

– Господине – извика младият момък, – вашите престъпления не са нейни. Слава богу, тя е така невинна, че дори не подозира злодействата на баща си, Вие можете да бъдете и демон, но тя ще си остане завинаги ангел.

По лицето на Сегин пролича горчива тъга.

– Престъпления! Демон! – повтори той. – Имате право да говорите така. Навярно така са ви предали басните, които се разказват по мой адрес, за отровната храна, за обезоръжените индианци, разстреляни с оръдия, и други подобни жестокости.

– Да, господине, но ще прибавя, че братовчед ми Севрен свиваше при тези думи рамене, което ме караше и аз да се отнасям недоверчиво към тези истории.

– Господин Халер, тези истории са до една измислени от началото до края. Лъжливи са.

– Колко ме радва това! Като изпитах върху себе си вашата добрина, ставаше ми винаги мъчно, като си помислех за ужасите, които ви се приписват.

– Дори да са верни тези ужасни истории – продължи Сегин, – те едва ли биха могли да се сравняват със злодействата, които вършат индианците над беззащитните заселища. Ако знаехте всичко, което се е извършило тук през последните десет години! Злодейства, убийства, изгаряне на цели села, отвлечане на жени и деца, удушване на мъже пред прага на техните жилища, опустошения на цели области! Велики Боже! Също и моето сърце бе поразено от тези диваци и затова може би всевишният ще се смили над мен в деня на Страшния съд.

При тези думи Сегин закри лицето си с ръце и отпусна главата си на масата. А когато си махна ръцете, то прие пак обикновения си тъжен и горд израз.

– Господин Халер, трябва да знаете моята биография. Вие сте казали на жена ми, че сте свободен от семейни връзки и можете да решите самостоятелно въпроса на женитбата си. Дори вярвате, че Севрен, единственият ви сродник, ще се съгласи. Същото вярвам и аз, защото знам, че той е много добре разположен към мен. Но сам аз не мога да се съглася с предложението ви в тази форма, както го направихте. Човек, който е толкова строг спрямо честта, че не иска да подаде ръката си на

публично опозорен мъж, не може да го признае за свой тъст. Не противоречете и не се извинявайте. Това не е още моят решителен отказ. Но ако аз ви докажа, че всичките укори против мен са лъжливи, тогава ще ми позволите да ви предложа и моите брачни условия!

– Разбира се! – отговори Халер, – победен от думите на ловеца на скалпове.

– И така, трябва да ме опознаете напълно – каза Сегин. – Аз не съм французин, както мислят хората, а креол от Нови Орлеан. Моите родители избягаха от Сан Доминго, където след въстанията на негрите конфискуваха цялото им имущество. Аз учих за инженер, след това отидох в мексиканските рудници. Няколко години прекарах в околностите на Потози. Като спечелих някоя и друга пара, започнах да работя на свой риск. Говореше се, че по бреговете на Хил има златна руда. И действително в почвата проблясваше златен пясък, а на повърхността почти на всяка стъпка се срещаше млечен кварц, традиционният спътник на златото. Аз познавах добри и честни рудокопачи. Като изминах с тях една част от Мимоарските планини, улучих мястото на златото. Започнахме да копаем. След пет години моите работници натрупаха добри пари, а аз станах богат човек. Чак тогава си помислих, че и аз мога най-после да се наслаждавам на семейното щастие. Отдавна бях направил нужния избор. Още от детинство обичах моята братовчедка Адел и напуснах Нови Орлеан с цел да натрупам състояние преди женитбата. В това време всяка работа ми беше приятна, защото ме приближаваше към осъществяването на мечтата. Но ще остане ли тя вярна на своето обещание? Тези съмнения мъчеха моята душа, когато се връщах в родния град. Адел ме чакаше. Ние се венчахме и се преселихме във Валверд – най-близкия град до моите рудници. Тогава той беше един от цъфтящите градове, а сега от него останаха само развалини. Господ благослови нашия съюз и ни се родиха две момиченца. По-малката, Зоя, още от детинство приличаше на майка си. А по-старата, Адел, беше мой жив портрет... Ние ги обожавахме, даже се гордеехме с тях. Те бяха нашата най-чувствителна струна и там именно ни поразиха грозният удар. В Санта Фе назначиха нов губернатор – Армиго. И до днес той е най-голям враг на тукашните хора със своите произволи и безправие. Той завидя на почтеното положение, което заемах в обществото, и започна да ми прави на всяка крачка такива пакости, които биха възмутили и най-лошия човек. Веднъж той даваше прием в двореца Албукерк и аз трябваше да бъда там. Отидох, но той ме оскърби публично. Дори да беше не само губернатор, но даже и крал на целия свят, пак не бих отминал това оскърбление.

Протестирах, поддържан от група другари, и исках удовлетворение с оръжие в ръка, но той мислеше иначе. Вместо да постъпи като честен кавалер, заповяда на стражата да ме затвори в тъмницата. Нито сянка от правосъдие. Държаха ме няколко седмици затворен и после ме пуснаха. А когато се върнах в дома си, намерих го наполовина разграбен и опустошен. Жена ми от страх притискаше до гърдите си малката Зоя. Губернаторът Армиго бе подкупил няколко кръвожадни навахи, за да нападнат къщата ми. Но не им стигнало това, че ме съсипаха, ами отведи със себе си и моята бедна Адел. Жена ми денем и нощем блънуваше за нея.

Сегин замълча и Хенрих дълго време не се решаваше да прекъсне скръбното мълчание, предизвикано от спомена на ужасната катастрофа.

– Но как се спасиха госпожа Сегин и Зоя? – попита Хенрих най-после.

– Един от моите хора ги отнесе на гръб в гората и ги скри в една колиба. Братът на този човек, който е носил дъщеря ми Адел, бил убит по пътя. А самият спасител на жена ми и Зоя е Жозе, нашият верен вратар. Можете да си представите колко добросъвестно изпълнява своите задължения... Армиго искаше да ме съсипе нравствено и материално. Затова навахите нападناха и рудника ми. Там те избили рудокопачите, унищожили и изгорили всичко. С оцелелите от тях тръгнахме да гоним индианците, но не ги достигнахме и се върнахме с празни ръце в съборените жилища, където ни чакаха плач и ридания. О, господине, вие сте изпитали голяма скръб при загубата на родителите си, но тя не може да се сравни с тъгата на родителите, които губят своята рожба.

Сегин се улови за главата и дълго време мълча, преди да продължи:

– Скоро моята история ще свърши. Ще се свърши само до нашите дни, защото никой не знае бъдещето. Цели години се скитах около индианските заселища да търся детето си. Командвах цяла дружина от нещастници като мен – едни бяха изгубили жените си, други – децата си, и все по същия начин. Но скоро нашите средства, а може би и храбростта, се изтощиха и те един след друг започнаха да ме напускат. Губернаторът на Санта Фе не ми помагаше с нищо. Още тогава подозирах Армиго, а сега това вече е доказано, че е съюзник с водачите на навахите. Той им обещава да не ги преследва, а в замяна на това те му обещават да грабят само враговете му. Когато разплетох нишката на тази вероломна интрига, разбрах кой е причината за моите нещастия. От тогава насам два пъти животът му беше в ръцете ми, но аз не исках да ги цапам с мръсната му кръв. Той е направил много престъпления против хората, но нека го съди всемогъщият съдия, а аз не се отклоних от целта си нито на стъпка.

И така, моята дружина се разпръсна, като се страхуваше, че Армиго ще започне пак да ни преследва, а аз напуснах Санта Фе, преминах Долината на смъртта и се заселих в Ел Пасо. Известно време прекарах в бездействие, но скоро се залових отново за работа. Честите нападения на апачите от окръзите Сокура и Чиуауа накараха правителството да се погрижи за по-добра защита, укрепленията бяха поправени и напълнени с войска. Съставиха се дружини от доброволци, на които се плащаше според числото на кожата, одрани от черепите на убитите индианци. На мен ми предложиха да предвождам тези дружини. Понеже исках да освободя дъщеря си, аз се съгласих. По този начин и аз станах ловец на скалпове. Това е една ужасна длъжност. Ако се ръководех само от чувството за отмъщение, отдавна бих бил удовлетворен. Ние проляхме толкова кръв, че напълно наказахме индианците за техните злодейства. Но аз искам и съм длъжен да освободя дъщеря си Адел. Аз знам, че тя е в плен у навахите. Досега се въздържах, защото няха много средства. С големи усилия събрах достатъчно хора, с които да навляза в пустинята, лежача на север от Хил, където са разположени техните села.

– А сега надявате ли се на успех?

– Потърпете, Халер, сега ще свърша. Вътрешните работи отвлечаха досега вниманието на правителството от нашите нужди. Но от известно време насам започнаха да ценят нашите услуги по-добре. Никога моите хора не са били така добре въоръжени. Преди няколко дни един човек, избягал от лагера на навахите, ми каза, че войските и на двете племена се готвят да заминат на юг. Те навярно искат да стигнат до вратите на Дюранго. А аз имам намерение да се възползвам от тяхното отсъствие, за да проникна в лагера им и да освободя дъщеря си.

– Уверен ли сте, че тя е още жива? – попита Хенрих нерешително.

– Да, уверен съм напълно. Пленникът, за когото ви споменах, я е виждал често. Диваците я държат като кралица с особени права и власт. Да, тя е жива и ако сполуча да я освободя, това ще бъде краят на този мой живот. Аз ще се преселя на друго място с цялото си семейство.

Хенрих развълнувано слушаше разказа на Сегин. Неприятното чувство, което усещаше към него и което веднъж открито изяви, отстъпи сега място на силно състрадание и даже възхищение. Колко мъки е изтърпял този нещастен баща! Изповедта му накара Хенрих да го уважава. Той улови ръцете на Сегин и с просълзени очи каза:

– Ще ми простите ли, че бях така жестоко лъган за вас?

Онзи се усмихна.

– Сега се запознахте с бащата на Зоя. Все още ли искате нейната

ръка?

– Много повече, отколкото преди, ако само ме смятате за достоен за такава чест.

– Аз вече казах, че ще ви предложа някои условия. Няма да дам Зоя така лесно. Вие трябва да я заслужите.

– По какъв начин? – попита Хенрих разпалено. – Аз съм готов на всякакви условия, на всякакви жертви.

– Трябва да ми помогнете да освободя нейната сестра. Трябва да дойдете с мен в пустинята.

– Когато пожелаете, но мога ли да я считам като моя невеста?

– Аз ще ви представя като жених. Довечера ще направим годежа, а утре, щом се разсъмне, ще тръгнем.

– Значи трябва сега да си прегледам оръжието и коня – каза Хенрих, на когото се искаше по-бързо да излезе и да сподели радостта си с госпожа Сегин и Зоя.

– Не се безпокойте, всичко е наред. Даже и слугата ви Годе се върна тази нощ. Той ще дойде с нас. Сега ще отида при жена си и дъщеря си, за да узная нейните чувства към вас. Вие елате в трапезарията след половин час.

Хенрих се намираще в тревожно очакване, затова посрещна много по-хладно верния си слуга, отколкото той имаше право да очаква. Разбира се, здраво му стисна ръката, радваше се, че го вижда жив и здрав след толкова нещастия, но разсеяно слушаше неговите разкази за избавянето му от Долината на смъртта и за дадената му поръчка до кервана на другарите му.

– Друго ви занимава сега, капитане, нали? – забеляза най-после Годе. – Не ви интересуват моите приключения. Тук забелязах едно розово девойче... Добре са ви гледали. Никой не би казал, че сте били болен. Може би тук ви е така добре, та няма да поискате да се отделите от тази къща и тогава – сбогом на всичките ни приключения!

– Лъжете се, Годе, още утре тръгвам на път и вярвам, че и вие ще тръгнете с мен...

– Много добре! – каза канадецът, като потриваше ръце.

– А накъде ще вървим?

Хенрих нищо не отговори, защото видя през откренатата врата Сегин, който му махаше с ръка. Той се спусна бързо към трапезарията, като по пътя прекатури масата с растенията на доктора.

Добрият доктор си изтри очите, които бяха малко влажни, и засмян каза:

– За този младеж няма нищо свято. Той влезе като ураган, пръсна моите растения, строши ми масата и освен това разстрои моята мила Зоя.

Тя действително плачеше, но не от тъга. В къщи и в градината през целия ден след това се чуваше нейното весело тананикане. Тя се мъчеше да забрави, че годеникът ѝ ще замине утре. Хенрих също страдаше от близката раздяла. Много му се искаше да изпроси отсрочка, но не смееше. Знаеше, че му предстои не къса раздяла за няколко дни, както се мъчеха да го уверят майката и дъщерята, а твърде опасен поход. Въпреки това обаче тръгна с надежда и беше щастлив като никога. Не се съмняваше, че ще се завърне благополучно при своята любима.

Глава VIII

РАЗГАДАВАНЕ НА СЛУЧКАТА НА БАЛА В САНТА ФЕ

На другия ден още преди зори вратата на градината се отвори и дружината потегли. Най-напред яздеше Сегин, до него доктор Рихтер, след тях беше Хенрих Халер. Преди да се скрият, той не се стърпя и се спря, за да хвърли последен поглед към къщата. Всички заминаха, а той остана да гледа.

На терасата видя бялата фигура на Зоя и дълго не се решаваше да сваля погледа си от нея. Но нетърпеливият му кон не искаше да изостава и понесе конника напред. Много пъти се обръща Хенрих, но скоро навлязоха в гъстата гора, откъдето вече нищо не се виждаше.

Гъсталакът пречеше на ездачите да вървят бързо. Не се виждаха почти никакви следи. Местността беше дива и пуста. На всяка крачка изскачаха елени и антилопи. Пътят водеше ту по брега, ту се отдалечаваше от него, за да избегне извивките на реката. Често минаваха даже и през обработваеми някога места, които отдавна бяха запустели. Срещаша следи от жилища, и даже от черкви. Някога тук е имало цяло селище, но какво е станало с неговите жители? Кой беше причината за тези опустошения?... Една дива котка изскочи от развалините и се скри в гората. От руините на кулата изхвърча кукумявка и със зловещия си вик загрози още повече тъжната картина.

Тъжно гледаше Хенрих тези жалки останки. Той се приближи до Сегин и го попита защо жителите са напуснали това място.

– Индианците – беше късият отговор.

Действително върху всичко лежеше отпечатъкът от диво нападение, извършено от племе, въоръжено с копия, топори, ножове за скалпирание и запалени факли за унищожаване на цивилизацията.

– Навахите ли? – попита Хенрих.

– Навахите и апахите.

– Сега идват ли още тук?

Страх обзе Хенрих, като си помисли, че диваците стигат толкова близо до къщата на Сегин. Нима е мъчно да съборят оградата? И какво биха могли да направят малцината останали слуги, за да защитят къщата?

– Те не слизат вече насам – отговори Сегин засмяно, сякаш бе отгатнал мисълта на Хенрих.

– Защо?

– Това е нашето царство. Ей сега ще видите неговите дивни обитатели. Горко на индианците, ако посмеят да проникнат в тези гори.

Все нови и нови гледки се откриваха пред нашите пътници. От две страни на реката се простираха планински верици, които се сближаваха постепенно и образуваха тесен проход. Там водата се промъкваше между две отвесни скали, като се пенеше силно и гръмко шумеше. А скалите бяха островърхи, издигаха се на повече от 300 метра височина. Те бяха необикновено гладки и... страшни.

– Виждате ли онзи връх? – внезапно попита Сегин, сочейки една скала, която се издигаше най-високо над пропастта.

– Да, виждам. Човек би ни се видял оттам като кукла.

– Оттам именно искахте да скочите, когато ви намерихме. Висяхте над тази пропаст.

Хенрих се стресна. Зави му се свят и за да не падне, слезе от коня.

– Без вашия добър кон – отбеляза докторът – не би останало и едно здраво парченце от вас.

– О, Моро, скъпи Моро! – каза младежът, като целуна коня си между очите.

Сегин също с възхищение погледна това чудно животно. Хенрих промени разговора, за да му олекне:

– Много искам да науча едно нещо, но досега не съм имал случай да ви попитам. Защо искахте при първата ни среща непременно да купите моя кон?

– Понеже сега сте посветен в семейните ми тайни, ще ви обясня това. За да открадна дъщеря си, трябваше ми кон като вашия Моро. Тогава аз не знаех още, че враговете ми ще имат поход за нови опустошения и бях решен да се вмъкна в самия им лагер. Техните коне отстъпват на арабските и не биха могли да ме стигнат. Аз смятах да вляза в лагера им, преоблечен като индиански воин. Те нямаше да ме познаят, защото владея езика им доста добре.

– Във всеки случай такава смелост би била много опасна – каза докторът.

– Но вие знаете, докторе, че се реших на това, след като изчерпах всички други средства. Това беше една отчаяна стъпка, която трябваше да извърша непременно, ако получех коня.

– Много добре сте направили, че не сте продали Моро – каза

докторът. Сега можем много повече да се надяваме на успех.

– Наистина, като че ли провидението се съжали над мен. Никога обстоятелствата не са били така благоприятни, както сега. От една страна, е удобно за нас отсъствието на навахите, а от друга – моята дружина се усили с пристигането на ловците. Те смятат, че мечите кожи не си струват куршумите и затова предпочитат онези на червенокожите. Да, този път мога да се надявам, че ще успея.

Навлязоха под сенките на една кестенова гора, където Сегин предложи да спрат за почивка.

Пуснаха конете да пасат, а пътниците насядаха на една полянка, за да закусят от храната, с която бяха натоварени техните мулета. Почиваха повече от час в беседи върху интересни особености на местността, по която пътуваха. Хенрих с най-голямо удоволствие се учеше от по-опитните си и знаещи спътници. Първото му пътуване с търговците го запозна твърде малко с този край. Тогава той страдеше от пустинната треска и впечатленията му бяха неясни. А сега с цялото си съзнание възприемаше всичко наоколо.

Мисълта, че някога този край е бил завоюван от войниците на Кортес, после пак завладян от първите си владетели и отново подложен на опустошения, възбуждаше въображението на младия момък. Сегин днес беше особено приказлив. Той отговаряше на всички въпроси и показваше при това най-големи познания.

– Имате право, че не са се запазили никакви точни свидетелства от тези времена. Хората, които са могли тогава да начертаят географска карта на тези места за потомството, бяха заети с добиване на злато. А жалките техни потомци и до днес мислят как да се крадат едни други и как да си напакостват. Те не знаят и не искат да знаят нищо повече за пределите на своето селище. Те знаят само, че имат врагове, които ги заплашват отвсякъде и от които се боят като деца от мечка. Сега ние сме в центъра на континента, в американската Сахара. Сред тези пустини Ново Мексико е като оазис. За да се отиде от нея в друга някоя плодородна местност, би трябвало да се върви хиляда мили. Плодородието си Ново Мексико дължи на реката Дел Норте. Това е единственото място, където живеят бели от десния бряг на Мисисипи до бреговете на Тихия океан, тоест до Калифорния. Нали минахте през пустинята, за да стигнете в Санта Фе?

– Да, колкото се отдалечавахме от Мисисипи, местността ставаше все по-безплодна. През последните 300 мили едва намирахме трева и вода.

– Също и по цялото продължение на Скалистите планини няма да срещнете нито едно дръвце. На изток даже се забелязват вулканични образувания на почвата. Вулканите, въпреки че са утихнали навсякъде, са оставили следи от лава и нито климатът, нито растителността са ги изменили. Всъщност климатичните условия изобщо не играят тука някак-ва роля.

– Как така? Не ви разбирам – каза Хенрих.

– Искам да кажа – продължи Сегин, – че атмосферните изменения тук не са големи, дъждовете са непознати. Има места, където няколко години подред не е падала нито веднъж роса.

– Как си обяснявате това?

– Аз имам моя теория, която не би удовлетворила учените. Дъжд вали само когато въздухът е наситен с пари, а парите се образуват само ако има вода на земята. Тук обаче вода се среща много рядко, защото това място е много високо, намираме са на около 3000 метра над морето, и затова няма извори, които по законите на хидростатиката би трябвало да се пълнят с вода от по-горните слоеве. Предположете, че тази местност е била някога цялата покрита с вода, че тя е била едно море, заградено от всички страни с планини. Водата няма откъде да се излее, но пак след време тя би отишла в океана, като остави след себе си само едно сухо дъно.

– Как е възможно това? Чрез изпарение ли? Колко време би било необходимо за това?

– Напротив, от неизпарение.

– Тогава нищо не разбирам.

– Сега ще ви обясня. Това място е много високо и затова въздухът е хладен, а изпарението слабо. В океана то е по-силно. Вятърът отнася тези пари на сушата, където те падат във вид на силни дъждове и препълват вътрешните морета с вода.

– Като че ли започнах да разбирам малко.

– Слушайте по-нататък – продължи Сегин. – Водата след това започва да търси изход от морето и най-после намира. Тя малко по малко си прокопава широко корито и се излива през него до капка. Разбира се, за това са потребни цели векове. Дъното на бившото море ще изсъхне, а геолозите ще се чудят на голямата пясъчна долина.

– Значи твърдите, че долините между крайокеанските планини и Скалистите планини са легла на пресъхнали вътрешни морета.

– Аз съм убеден в това.

– Наистина и до днес съществува такова море – каза Хенрих.

– Голямото Солено езеро, нали? Да. Но по-вярно е, че съществува цяла система от солени и пресни езера, потоци и реки. Тази водна система от всички страни е заградена с планини и хълмове, така че водите ѝ не са свързани с океана.

– Но защо то не изчезва?

– Преди всичко, защото това езеро не е много нависоко. Между него и океана става равномерна размяна на парите, така то не се препълва и не се разлива. Каспийско, Аралско и Мъртво море представляват същото явление и това подкрепя моята теория. Бреговете на Соленото езеро са плодородни заради поройните дъждове, но те дължат произхода си на водите от езерото, а не от океана.

– Нима искате да кажете, че изпаренията от океана не идват до вътрешните части на материка?

– Това не е точно така, защото тогава не би валило никога дъжд в пустините. Понякога силни бури отнасят облаци много навътре в сушата, но те едва стигат до отдалечените части на материка и невинаги са в състояние да паднат като дъжд. Голяма част от парите, които се издигат над Тихия океан и вървят на запад, се изливат още на брега, а тези, които се намират в горните слоеве на атмосферата, минават бреговете височини на планините и проникват по-надалече, но пък са задържани от планините на Сиера Невада. Те се сгъстяват и се връщат назад в океана по течението на река Сакраменто. Част от тях се изливат на дъжд, но и тази вода се отнася от реките Хил и Колорадо. А последните остатъци от парите бедно поръсват най-високите склонове на планините. Ето как се образуват потоците и реките, а също и оазисите, които красят ужасните пустини. Парите на Атлантическия океан имат същата участ, когато минават през Алеанските планини. Сгъстени, те падат на дъжд в долините на Охайо и Мисисипи. От която и страна да погледнеш, плодородието на нашия материк се намалява към центъра. А причината за това е липсата на вода. На много места, където едва пониква трева, самата почва е богата. Нали така, докторе?

– Съвършено вярно – каза доктор Рихтер. – Само небесна влага липсва на тази благодатна почва. Щом падне малко дъжд, растителността става разкошна. Господин Халер може да забележи това по течението на Дел Норте. Същото се забелязва и в бившите испански заселища по течението на Хил.

– Не можете ли да ми кажете по повод на това – попита Хенрих – защо испанските владения бяха оставени на произвола на съдбата? аз никога не съм чувал за причината за упадъка на тези прекрасни

колонии.

– О – горещо извика Сегин, – причината се корени в неспособността на испанския народ да колонизира! Тук се иска настойчив народ, който да не е разглезен от удобствата и прелестите на живота, способен да издържа на големи борби. А потомците на Кортес се оказаха неспособни пред енергията на апачите, навахите и команчите, покорени преди от техните славни деди. Погледнете испанските владения в Сопора, Чиуауа – те са почти запустели! Погледнете Ново Мексико – населението страда всяка година от нападенията на индианците. Обаче докторът ми прави знак да прекратим вече разговорите. И наистина, време е да тръгваме. Качвайте се на конете и напред! Отдавна не е валяло и може да се пътува по брега. Иначе би трябвало да заобикаляме цели 15 мили през планините. Вървете по-близо до скалите и следвайте стъпките ми. Вашите другари знаят, че всяка крачка трябва да бъде пресметната в тези проходи.

Слънцето приближаваше да залезе, когато малката дружина стигна до лагера на ловците на скалпове. Това не причини никакво вълнение в лагера. Всеки продължаваше да се занимава с работата си, без да покаже никакъв признак на почит или уважение към новодошлите.

Хенрих беше много уморен от дългата езда. Той си постла килимчето и легна под едно дърво, но въпреки умората не можа да заспи веднага. Занимаваше го новата гледка. Струваше му се, че вижда пред себе си художествена картина, която изобразява нощното свърталище на разбойниците от теснините на Абруцо.

Лагерът беше разположен на брега на Дел Норте на една полянка, обградена с кестени, които се издигаха високо над дребните и гъсти палмови дървета. Жилищата в лагера бяха лоши палатки и кожени индиански колиби. Но много от ловците се задоволяваха и с разпъната на колове биволска кожа. По-нататък в гъсталака се виждаха по-добре направени колиби от клони, покрити с листа или тръстика, събрана от брега на реката. Много пътечки водеха от полянката към гората. Навътре се виждаше и друга зелена полянка, на която пасяха мустанги и мулета. Навсякъде бяха разхвърляни юзди, седла и товари. Пред колибите висяха голи саби, а по земята се търкаляше всякакъв вид оръжие и принадлежности към него. Около грамадни огньове, в които горяха цели дървета, седяха купища от хора не за да се гроят, а за да си пекат месо за вечеря. Някои си поправяха оръжията или дрехите.

– Говорът на тази орда беше смес от различни езици и наречия. Хенрих можа да чуе френски, английски, испански и индиански фрази.

Това бяха повечето груби възгласи или остроумни нападки. Можеше да се помисли, че различните народи са изпратили тук свои представители да се надпреварват в ругатните.

В тази тълпа можеха да се различат три групи. Във всяка от тях господстваше един език и известна прилика в облеклото. Трима души, които разговаряха недалеч от Хенрих, бяха типични представители на тези групи. Единият беше мексиканец, обут в зелени кадифени панталони, сгънати в пояса и широки отдолу, украсени с обшивка от черна кожа и сребърни ивици. Обувките му бяха тъмночервени, с широки носове и грамадни шпори, които бяха обкичени с висулки и при най-малкото движение звънтяха. На пояса му имаше червен копринен шарф, чиито краища бяха обшити с ресни, висящи от лявата страна. Кафявата му сукнена дреха покриваше цялата му фигура над пояса, освен якия му врат и обшитата предница на ризата. На главата си имаше широкопола шапка от лакирана кожа, украсена със сребърни обшивки. На едното му рамо висеше наметка, а на другото ловджийска чанта. Той се опираше на пушката си, поясът му бе отрупан с пищови, а от лявата страна висеше испански нож, който допълваше въоръжението му.

Вторият от събеседниците беше англо-американец. Той също стоеше прав, опрян на дългата си пушка. Беше много висок, едър и показваше наследствената сила на саксонца. Широкото му здраво лице се скриваше наполовина зад гъстите бакембарди. Светлият цвят на лицето му беше станал съвсем тъмен от дългото скитане по море и по суша. Костюмът му беше местен. Всяка негова част носеше и печата на своя произход. Очевидно материалите за него бяха добити със собствения му барут и куршуми. Беше облечен с кожена блуза, която бе омекнала от дима, панталони и мокасини от същия материал, с подметки от бизонска кожа. Блузата му стигаше под пояса, а горе завършваше с широка яка, която падаше на раменете му. Под нея се подаваше риза от по-тънка антилопова кожа. На главата на саксонца имаше шапка от енотова кожа. Отпред беше украсена с муцунката на диво животно, а отзад с опашка, която се развяваше. Въоръжението му се състоеше от една торбичка за куршуми, направена от кожата на дива котка, голям украсен рог, крив нож, тежък пищов и пушка, дълга метър и половина. На гърдите му висеше кесийка, украсена с бодли от таралеж. В нея се пазеха принадлежностите за пушене – единственият признак за разкош у този човек.

Третият ловец, който разговаряше другарски с другите двама, беше индианец.

Сегин и докторът отидоха да разгледат лагера, а останалият

самичък Хенрих попита Годе:

– Тези индианци роби ли са? Те не са вързани и свободно ходят из целия лагер.

– Те са съюзници – отговори канадецът – от племето на делаварите и павните.

Макар и да беше много уморен, Хенрих се упъти към индианските колиби. Той виждаше пред себе си потомците на онова знаменито племе, което първо се е сражавало с европейците на островите на Атлантическия океан. Приблжи се до тях с любопитство. Едни седяха около огъня и пушеха с червените си изящно изрязани лули, а други важно се разхождаха наоколо. Между тях царуваше голяма тишина, която рязко отличаваше тяхната група от оглушителния шум на другите. От време на време някой запитваше нещо и получаваше кратък отговор. Понякога се разбираха само с поклащане на главата или пък замахваха с ръка. Лулите мълчаливо минаваха от ръка на ръка.

Гледайки тези деца на пустинята, Хенрих изпитваше нещо повече от обикновено любопитство. През ума му мина цялата история на войните с племената на делаварите. Пред него имаше типични представители на това силно племе.

И наистина, това бяха потомци на свободолюбиви бащи, които, гонени от белокожите, само с бой отстъпвали всяка педя земя. Те все повече и повече се оттегляли навътре в страната, чак до самия „кървав“ участък. Белите не преставали да ги преследват. Делаварите не искали да живеят заедно с победителите и трябвало да си пробиват път през своите събрата, които ги надминавали три пъти по численост. Кървавите битки, измяната, нарушените договори много намалили техния брой.

Проходът на река Озаго бил последната им опора и гонителите им признали правото да го владеят, но било късно. Делаварите така привикнали към скитническия войнствен живот, че не можели да се заловят отново да обработват земята. След известно време воините изчезнали някъде, като оставили само старците, жените и децата. Но, пита се, къде са отишли? Къде са се заселили? Който искаше да ги намери, можеше да търси в пустините и горите – навсякъде се скитаха или като независими дружини, или в съюз с предишните си врагове, стига да е възможен ловът на мечки, бобри и бизони. В съюз с предишните си врагове – белите, те се сражаваха с дивите индиански племена вуто, кроу, навахи, апахи и др.

Хенрих разглеждаше внимателно лицата и облеклото им и макар да нямаше дори и двама еднакво облечени, се забелязваше известно

еднообразие. Повечето от тях носеха блузи от пъстра материя. Най-много биеше на очи украсата на главите им. Над тях стоеше голям тюрбан, завит от фланела или от червен плат, а над него сноп от орлови пера или крило от гълъбов жерав. Костюмът им се допълваше с панталони от хубава и обувки от нещавена кожа. На много панталоните бяха обшити със скалпове, броят на които свидетелстваше за храбростта на притежателя им. Обувките им се отличаваха от онези, които носят индианците от долините – шевът беше външен, двоен, без всякакви украси. Те отдавна бяха оставили индианския лък и много от тях така изкусно владееха пушките, че биха могли да служат за пример на белите. Запазили бяха само традиционния си топор и томахащата.

Минавайки от място на място, Хенрих се спря при една група мексикански планинци. Те бяха дребни на ръст, но свирепи на вид. Това бяха така наречените циболеро – хора, които гледат едър добитък. В постоянната си борба с индианците бяха станали необикновено храбри за испанци. Те пушеха много тютюн, като го свиваха с мамулени листа, и на посланите си килимчета играеха на карти. Който спечелеше, получаваше тютюн. Победените се ругаеха грубо, а победителите им се смееха. Разговаряха на грубо испанско наречие, което едва се разбираше.

Освен тези характерни групи имаше и отделни личности – французи, канадски пътници, бежанци от североизточната армия, които се познаваха по белите им шинели. Те пееха военни песни с особен жар. Имаше и покорни индианци, с които се държаха като със слуги, а също така и мулати, негри, избягали от плантациите на Луизиана, които предпочитаха живота, пълен с приключения. Тук имаше хора в мундири, които бяха напуснали длъжностите си, заемани някъде на границата. Имаше даже пришълци и от Сандвичевите острови. Изобщо, лагерът беше необикновена смесица от лица, племена и костюми. Съдбата ги бе събрала тук от разни места и те образуваха особена общност – армията от ловци на скалпове.

Глава IX АНГЛОСАКСОНЕЦ И ИНДИАНЕЦ

Хенрих се върна при дървото, под което се бе разположил по-рано. В това време той чу крясъка на един жерав. Вдигна главата си и видя птица, която хвърчеше много ниско над лагера. Тя като че ли нарочно търсеше някой изкусен ловец. Действително един мексиканец стреля, но птицата продължи да лети. Англосаксонците започнаха да му се смеят, а един от тях каза високо:

– Хапльо, ти и един прострян килим не би могъл да улучиш с твоята негодна пушка.

Хенрих се обърна към говорещия. В тази минута двама ловци се бяха прицелили в птицата. Единият от тях беше индианец. И двата гърмежа се сляха в един. Птицата се обърна във въздуха и падайки надолу, увисна на едно дърво. Стрелците не се видяха един друг, защото помежду им имаше палатка, така че всеки приписваше на себе си сполучливия изстрел.

– Добре стреляш, Харей! – каза един от зрителите на младия ловец.
– Да пази Бог от твоя верен изстрел.

Индианецът в това време излезе отсам палатката, като чу тези думи и видя дима от пушката на Харей, се обърна към него:

– Господине, стреляхте ли?

Тази къса фраза беше произнесена на най-чист английски език. Това обстоятелство само по себе си трябваше да привлече вниманието на Хенрих, но първо го поразя фигурата на индианеца.

– Кой е този индианец? – попита той Годе.

– Аз питах вече за него, но никой не можа да ми каже. Казаха ми само, че е дошъл неотдавна. Никой не го познава, но капитанът се здрависал с него лично, когато пристигнал тук.

Индианецът беше приблизително на 30 години и бе висок около два метра. Неговото високо чело, орловият нос и строгите черти на лицето му показваха ум и енергия. Облечен беше в ловджийска блуза от хубава кожа, отлично обработена, на гърдите тя бе обшита, а на врата подшита с кожички. Със същите кожи бе обшит и долният край, което ѝ придаваше красив вид. Но най-много го отличаваше от другите украсата на главата му. Черните му дълги и лъскави коси падаха по раменете и стигаха чак до пояса. Главата му беше цялата окичена с орлови пера. Изобщо

целият костюм му придаваше голямо достойнство и напомняше „краля на меровингите“. Скъпоценните камъни, които красяха оръжието и дрехите му, бяха избрани с вкус. Дървото на пушката му беше украсено със сребърни резки. Той представляваше в пълния смисъл на думата идеален индианец, у когото не се забелязваше никаква дивашка следа. На вежливия му въпрос ловецът отговори много грубо:

– Стреляхте ли? Че ти не чу ли, бе? Не видя ли, че птицата падна? Я виж, тя още пърха на дървото.

– Трябва да сме стреляли едновременно.

– Я му вижте ума! Аз малко искам да зная едновременно ли или разновременно. Знам само, че стрелях и улучих.

– Но, струва ми се и аз улучих – скромно възрази индианецът.

– А, разбира се, разбира се, с твоята детинска пушка! – присмя му се Харей, като погледна презрително красивата пушка на своя съперник.

– Детинска – възрази индианецът, – но тя не отстъпва на другите пушки. Аз се хващам на бас, че моят куршум уби птицата.

– Лесно е да се види кой е улучил. Вашият номер навярно е около 50, а моят 90.

И Харей тръгна към дървото, на което висеше птицата.

– Как ще я стигнеш? Тя е високо – извика друг ловец, заинтересуван от спора.

Без да отговори, Харей дръпна спусъка, разнесе се силен гръм, клонът се счупи и увисна, но жеравът се закачи на друг клон и не падна на земята. Ударът, макар и да не постигна целта си, беше твърде сполучлив и предизвика шумни одобрения от зрителите, които не скъпяха похвалите си.

След това стреля индианецът, уцели клона и като че ли го отрязва. Клонът падна заедно с птицата. Зрителите още по-гръмко изразиха своята радост.

Започнаха да разглеждат птицата и се оказа, че бе ударена от два куршума с различен калибър. И двамата си останаха победители, но младият ловец беше много недоволен, че има такъв силен съперник, и то индианец с детинска пушчица.

Изобщо планинците се отнасяха много недоверчиво към пушките, които имат някаква украса. Наричаха ги „миши оръжия, годни само за лекомислени хора“. Но често се лъжеха.

Младият ловец с голяма мъка скри гнева си. Без да каже една дума, той започна отново да пълни пушката си. Очевидно искаше да продължи надпреварата с риск да бъде победен. Тихо съобщи намерението си

на един от другарите си, а после каза високо:

– Да се улучи клончето е много лесно. Всеки би го направил, стига само да има точен прицел. Но аз знам друга цел, която изисква много по-голямо самообладание.

Ловецът млъкна и погледна индианеца, който също пълнеше пушката си.

– Кажете, непознати – продължи той, – има ли в целия лагер някой, който ви познава и който напълно се доверява на вашето изкуство?

– Да – отговори индианецът с малко колебание. – Защо питате?

– Защото искам да ви покажа как се стреля. Не е мъчно да се уцели, но главното е да не се смутиш. Ей, Рубе! Къде си, приятелю?

– За какъв бяс съм ти потрябвал сега, Харей?

Последните думи бяха изговорени с такъв сърдит тон, че накараха всички да се обърнат към автора им. През дърветата и храстите се видя една тъмна фигура, която седеше до огъня. Само по движението на ръцете ѝ можеше да се познае, че това е живо същество, защото иначе приличаше на клон от кестеново дърво. Хенрих се приближи, за да разгледа това чудно същество.

Дрехата му се състоеше от нещо, което по-рано е могло да се нарече ловна блуза, но сега приличаше на мях с една дупка отгоре и две парчета от двете страни вместо ръкави. Този мях беше отвратителен и за окото, и за носа. Панталоните и обувките му не бяха по-добри. Шапката на главата му беше от кожа, но вече съвсем износена. Изглежда човекът не си бе събличал дрехите, откакто ги е облякъл за пръв път, а това е било много отдавна. Шията му изглеждаше като бронзова от загара и дима.

Изглеждаше около 60-годишен и имаше поглед на стар хитрец. Беше от черните саксонци.

Имаше нещо много по-странно от костюма му. Като се вгледа по-внимателно, Хенрих видя, че той няма уши.

Човекът изглеждаше ужасно. Липсата на уши напомняше за някакво ужасно отмъщение, рисуваше пред въображението грозна кървава сцена. Много предположения се въртяха в главата на Хенрих, той си спомни думите на Сегин и реши, че това трябва да е пленникът, който донесе последните вести от лагера на навахите.

Като откликна така грубо на въпроса на Харей, той продължаваше да седи и да гризе един кокал, при което ръмжеше като вълк по време на ядене.

– Ела тука, Рубе, че ми трябваш – извика Харей с повелителен тон.

– Докато Младенеца не очисти кокала, няма да се мръдне от мястото си, а ти можеш и да почакаш.

– Ех ти, старо куче! Побързай малко.

Ловецът с недоволен вид сложи пушката си на земята и зачака Рубе, така наричаха този пън, облечен в кожен чувал. Като свърши работата си кокала, бавно се изправи и тръгна към любопитните, които го очакваха.

– Защо съм ти, Харей?

– За да държиш това нещо – отговори грубиянинът, като му подаде бяла черупка, голяма колкото джобен часовник.

Цялата земя беше покрита с такива остатъци.

– Какво е това, пари ли?

– Не.

– Защо ще си пръскаш барута напразно? Нима го имаш в излишък?

– Надминаха ме – тихо каза ловецът, – и то индианец.

Рубе погледна червенокожия, който величествено стоеше недалеч от тях. По израза на лицето на Рубе можеше да се заключи, че го бе срещал някъде. Той започна да разказва нещо, но от думите му се чу само едно – „марикопа“.

– Ти мислиш, че той е марикопа? – с явен интерес попита Харей.

– Че сляп ли си? Я му виж обувките.

– Да, имаш право, но аз съм живял две години сред това племе и не съм го виждал там.

– Той бе ходил далеч, където няма червенокожи. Той е добър стрелец.

– Познаваше ли го от по-рано?

– Да, точен прицел... Красива жена... Храбрец... Младенеца ги познаваше добре... Къде да застана?

Хенрих забеляза, че Харей чака да чуе още нещо от стареца. А думите за красивата жена го заинтересуваха. Но тъй като Рубе не искаше да продължава, той му посочи една пътечка и кратко извика:

– Шейсет.

– Само да не ме удариш в ноктите, чуваш ли? И без това индианците ми ги изтръгнаха вече от едната ръка, но другите ми трябват.

При тези думи старият ловец махаше с дясната си ръка, на която липсваше един пръст. После закричи в показаната посока. Като преброи 60 крачки, обърна се и протегна дясната си ръка до височината на рамото, между пръстите му беше черупката.

– Готово, Харей – каза той, – можеш да стреляш.

Зрителите се заинтересуваха. Такива случаи са редки между планинците ловци, както разказват пътниците. Тази стрелба доказва не само изкуството на ловеца, но и самообладанието му, и доверието на другите към него. При това, разбира се, не е малка заслугата и на този, който държи предмета. Много биха се съгласили да стрелят, но малцина да държат черупката.

Хенрих трепереше от страх. По-голямата част от зрителите бяха развълнувани, но никой не се осмели да се намеси. Като въздъхна дълбоко, Харей изтегли левия си крак напред, застана твърдо, вдигна пушката и извика на другаря си:

– Ей ти, не зяпай там!

След това започна да се прицелва. Наоколо цареше гробна тишина. Всички погледи бяха насочени към целта. Харей стреля и черупката се пръсна на парчета. Тълпата поздрави стрелеца с гръмко „ура“. Старият ловец Рубе се наведе, за да разгледа късчетата и като вдигна едно от тях, извика:

– Удари я точно в средата!

И действително младият ловец беше улучил точно в средата. Всички погледи бяха обърнати сега към индианеца. До този миг той беше нем свидетел на всичко, но сега сведе очите си към земята и търсеше нещо. До краката си видя плод, който приличаше по големината и донякъде по цвета си на портокал.

Индианецът го вдигна и сложи на ръката си. Всички се чудеха какво иска да прави с него. Петдесет души го следяха внимателно.

Харей се гордееше с току-що постигнатата победа, обаче някакво предчувствие го безпокоеше. Той подозрително следеше движенията на индианеца. А Рубе преспокойно се върна при огъня и се залови за нов кокал.

Индианецът изглеждаше много доволен от намерения плод. На гърдите му висеше една орлова бедрена кост. Тя беше богато украсена и имаше няколко дупчици като на флейта. Той я сложи на устата си и издаде три високи звука, като правеше между тях еднакви паузи. После започна да гледа в гората на запад. Любопитството на ловците бе силно възбудено. Те си шепнеха помежду си. Веднага същите три звука се повториха в гората като отдалечено ехо. Очевидно той имаше и другар. Това беше изненада за всички, освен за Рубе.

– Ей сега – каза през рамо – ще видите едно толкова красиво момиче, каквото не сте и снুবали.

Чу се шум от леки стъпки. След минута се показа необикновено

красива девойка. Всички онемяха от възхищение.

Тя беше облечена не по-лошо от индианеца. Роклята ѝ беше направена от чудно красиви пъстри паунови пера. Долу тя завършваше с накити от малки морски черупки, които и при най-малкото движение издаваха шум като кастанети. На краката си имаше червени сукнени панталони с хубави шевици, а на ходилата – бели мокасини. Един красив пояс обвиваше гъвкавата ѝ талия, а на шията ѝ имаше огърлица. Накитът на главата ѝ беше като на индианеца, само че с по-скромни размери. Разкошни черни коси я покриваха като мантия и стигаха почти до коленете ѝ. От външността ѝ лъхаше на дива традиция, невинност и достойнство. Цветът на кожата ѝ беше тъмен, но на бузите ѝ се разливаше нежна руменина. Тя се приближаваше все повече и повече, без да забелязва впечатлението, което правеше на събраната тълпа. Не сваляше от индианеца големите си черни очи, в които личеше обич и почит.

Харей беше силно развълнуван, свитите му устни бяха побледнели, а под очите му се образуваха черни кръгове. С едната си ръка стискаше дръжката на ножа, а с другата – пушката.

Индианецът подаде плода на момичето и му каза нещо на непознат език. То отиде на мястото, където беше по-рано Рубе.

До този момент всички мълчаха, но сега, като стана ясно, че ще се повтори същата сцена, както с Рубе, някои започнаха високо да изразяват мнението си.

– Той ще удари плода на ръката ѝ – каза един мексиканец.

– Това е нищо – прибави друг и с това като че ли изрази общото мнение.

– В такъв случай с нищо няма да надмине Харей – прибави засмяно трети, англосаксонецът.

Но какво беше учудването на всички, когато девойката свали накити си от главата, а на мястото му сложи плода, като при това си скръсти ръцете и застана неподвижно като статуя. В тълпата се понесе силен ропот. Индианецът вдигна пушката си, за да се прицели, но Харей се спусна срещу него и го спря.

– Не, не бива да стреляте... Аз няма да допусна да се подложи една дама, особено тази, на подобна опасност. Аз не мога да допусна такава игра.

– Какво значи игра? – кресна индианецът. – Кой смее да ми заповядва?

– Аз – каза Харей, като се изправи пред него. – Тя навярно е ваша жена... и мрази белокожите... Но аз няма да ви позволя да стреляте

срещу нея, докато имам сили.

– Оставете ни – каза индианецът, – сестра ми не се страхува.

– Сестра ви?

– Да, сестра ми.

Лицето на Харей светна. Той въздъхна леко и каза:

– Значи вие сте Ел Сол?

– Да.

– Извинете ме, но моля ви, не стреляйте.

– С удоволствие ви извинявам, но... позволете ми да продължа.

– Моля ви, прекратете надпреварата. Аз много съм чувал за вашето изкуство и се признавам за победен. Аз ви се моля още веднъж да не подхвърляте сестра си, която несъмнено обичате, на такава опасност.

– Тук няма никаква опасност. Ще видите ей сега.

– Тогава ми позволете аз да стоя на нейното място – каза Харей с умолителен и пресекващ глас. – Аз ще държа плода, без да се страхувам.

– Защо се тревожиш? – се намеси най-накрая Рубе. – Махни се и ни остави да се порадваме на стрелбата. Ти не се безпокой. Той ще удари като вятър плода от главата й.

Старият ловец улови младия за ръката и го отведе настрана.

През това време момичето стоеше до дървото, без да разбира причините за забавянето. Харей стоеше с гръб към него и то не го виждаше. Докато Рубе го дърпаше, индианецът успя да се прицели и беше готов да дръпне спусъка. Късно беше да му се противоречи. Такъв опит би завършил много лошо. На всички дъхът спря. Погледите бяха устремени към младата девойка.

Гърмежът се сля с оглушителния вик на тълпата, която в миг се озова при момичето. Пробитият през средата плод изчезна от главата на девойката, а самата тя беше жива и невредима. Хенрих също се затича. Димът премрежи очите му за минута. В това време се чуха острите звуци от свирката на индианеца. Когато димът се разпръсна, девойката не се виждаше вече на предишното място. По шума на клоните в гората можеше да се познае къде се е скрила. Никой не посмя да тръгне след нея. Братът се отдалечи, равнодушен към заслужените похвали. Той разговаряше другарски със Сегин. След всичко това Хенрих се замисли върху станалото, но гласът на стария Рубе прекъсна мислите му.

– Слушайте, момчета! – викаше безухият. – Младенеца не стреля по-лошо. Отрежете ми ушите, ако не засрамя индианец.

Всички се разсмяха. Рубе не губеше нищо, защото ушите му бяха

отрязани.

– Че как ще го засрамиш? – се обади някой. – Да не стреляш по някой предмет, който ще сложиш на главата си?

– Почакайте и ще видите – каза Рубе, взе тежката си дълга пушка и внимателно я огледа.

Всички се чудеха на тази смелост и никой не можеше да си представи какво ще прави. Рубе обаче напълни пушката и продължи:

– Аз ще го надмина. Сега ще видите. Отсечете кутрето на дясната ми ръка, ако не успея.

Избухна още по-голям смях, защото знаеха, че му липсва този пръст.

– Наистина, ако улуча по-лошо от него, давам да ми одерете кожата от черепа.

Тук вече ловците изпокапаха от смях. Макар Рубе да имаше на главата си кожен калпак, всички знаеха, че индианците отдавна бяха извършили жестоката операция над неговия череп.

Тези неща бяха съобщени на Хенрих от Годе, който познаваше стареца от по-рано.

Рубе откъсна един малък кактусов плод, обели го и като го показва на другарите си, извика:

– Виждате ли плода? Той е двойно по-малък от оня на индианеца. Съгласни ли сте?

– Да, разбира се! – викаха всички.

– Добре, аз ще го уцеля от същото разстояние – 60 крачки!

– Славно нещо, няма какво да се каже! – възразиха някои разочаровано. – Сложи го на някое дърво и всеки ще го удари, даже и Барней със своята пушка. Нали, Барней?

– Разбира се, стига само да се целиш точно – отговори един малък човек, облечен в износен мундир, който някога е имал небесносин цвят.

Хенрих отдавна беше забелязал този малък човек поради особения му костюм и още по-особената прическа. Косите покриваха малката му глава като гъста остра четина. Цветът им приличаше на цвета на сварен морков. Той беше американски войник от погранична крепост. Омръзнало му кашаварс-твото и той избягал или както казват, дезертирал.

Същинското му име беше навярно друго, но сега се казваше Барней Окорок.

– Така може всеки да стреля. Но работата е там, че пред себе си имаш едно младо и хубаво момиче, което ще е грехота да убиеш при несполука.

– Това е вярно. Само като си помисля, ми настръхват косите – каза един от мексиканците.

– И каква красавица е! – каза Барней, като си повдигна ръцете нагоре. – Ръката ми би затреперала от страх, че ще ѝ, причиня някаква вреда. Само брат ѝ може да остане при това положение хладнокръвен.

– Шшшт... Мълчете, безделници! – изкрещя им Рубе, като приготви пушката си. – И аз ще си наема жена, която да държи плода на Младенеца. Ето как!

– Да не би да имаш жена тук? – извика иронично Барней.

– Имам, и не я давам за две красавици. Аз също не искам да ѝ навредя. Почакайте, ей сега ще ви я покажа.

С тези думи той нарами пушката и влезе в гъстата гора. Хенрих и някои други, които не познаваха Рубе, мислеха, че действително има жена, скрита в някоя колиба в гората. Но тези, които го знаеха, разбраха, че готви някоя шега. Не чакаха дълго. Скоро той се показа с една стара, дълга и суха кобила. Между нея и стопанина ѝ имаше известна прилика. Само ушите ѝ бяха необикновено дълги, като у всички чистокръвни мустанги. Главата и шията ѝ бяха съвсем сиви. Тя беше болна. Хълбоците ѝ бяха тесни, а главата висеше по-ниско от раменете. Беше сляпа, но единственото ѝ запазено око блестеше силно и показваше, че ще може да живее и да служи още дълго.

Появяването на този инвалид бе посрещнато с буен смях и подигравки.

– Смейте се колкото искате – говореше Рубе, без да се смуцава. – Сега ще видите кой съм аз.

Всички знаеха, че е добър стрелец, но не разбираха какво се готви да направи. Най-после поискаха обяснение.

– Първо – започна той, – този плод е два пъти по-малък от оня на индианеца. Второ, индианецът го свали от главата, а аз ще го сваля от опашката. Това е по-мъчно.

– Разбира се. Ура! – викаха едни, а други примираха от смях. Всички обаче харесаха шегата му.

Той остави кобилата си на мястото, където стоеше младата индианка. Но вместо да я нагласи по дължина, за да запази главата и трупа ѝ, избра една вдлъбнатина, сложи в нея предните ѝ крака, а задната част и опашката стърчаха нагоре.

Като ѝ прошепна нещо на ухото, Рубе постави плода върху задницата и се върна на предишното си място.

Издигнатата задница на кобилата представляваше такава смешна

гледка, че зрителите си стискаха коремите от смях.

– Няма ли да млъкнете? – изкрещя им Рубе и се прицели.

Всички млъкнаха и чакаха гърмежа. Никой не се съмняваше в успеха, но тук се случи нещо неочаквано. В момента на гърмежа гърбът на коня се вдигна и плодът падна на земята. Куршумът закачи кобилата и пропищя между ушите ѝ. Нещастното животно хукна да бяга като бясно из лагера. Рубе, който се уплаши, че е ранил силно бедния си другар, ужасно кълнеше и викаше, а тълпата гръмогласно изразяваше своето одобрение. С такава трагикомедия завършиха големите подвизи на индианеца и Харей.

Глава X ОБСЪЖДАНЕТО НА ВОЕННИЯ ПЛАН

Не беше заглъхнал общият смях от несполуката на Рубе, когато се чу звук на рог и всички се втурнаха към палатката на капитана. По този начин Сегин свикваше своята армия. Тълпата почетно се спря и чакаше заповедта.

– Другари – каза Сегин, – утре рано ще тръгнем срещу нашите врагове. Повиках ви, за да ви съобщя моето решение и да изслушам вашето мнение.

Тълпата отговори одобрително. Винаги е приятно на хората, които са на война, да чуват известия за нов бой.

Капитанът продължи:

– Скоро битка няма да имаме. Най-опасният ни враг засега е пустинята. Затова трябва да се снабдим с всичко необходимо. Аз научих от сигурно място, че нашите врагове ще отидат да разграбват градовете Сонора и Чиуауа. Ако не ги възпре правителствената войска, те ще проникнат чак до Дюранго. Като отиват толкова далече на юг, те оставят своя лагер беззащитен. Искам да се възползвам от това и да навляза в самата столица на навахите.

– Браво! Отлично!

Такива и подобни възгласи придружаваха речта на капитана.

– Някои от вас знаят вече каква цел преследвам. За да я знаят всички, аз искам...

– Да съберем колкото се може повече скалпове – го прекъсна един от дружината.

– Не, Киркер, съвсем не! – възрази капитанът с недоволен тон. – Лагерът, който ще нападнем, е пълен само с жени и никой от вас не трябва да ги закача, защото ще бъде лошо наказан. Аз ще ви заплащам за всяка спасена жена, за всяко спасено дете.

– Каква полза тогава от нас – възрази Киркер, – ако не разчитаме поне на пленници? За какво ще търпим мъките в пустинята?

Тази забележка се видя много справедлива на повечето от ловците. Тълпата почна да роптае.

– Вие нищо не губите – продължи Сегин спокойно. – Там на място ще бъдат пресмятани заловените и всеки ще получи награда, каквато му се пада.

– Тогава сме съгласни.

– И така, нито жените, нито децата ще бъдат убивани – нито капка кръв няма да се пролее. Който не е съгласен, да се обади.

Всички мълчаха.

– Радвам се, че виждам у вас такова единодушие. Сега ще ви обясня целта на нашия поход.

– Ще видим какво ще излезе – каза Киркер с любопитство. – Какво ще правим там, когато няма да събираме скалпове?

– Ето какво – ще освободим нашите близки и другари, които отдавна гният в робство при навахите. Ще освободим нашите жени, сестри и дъщери.

Жални гласове от страна на мексиканците потвърдиха правотата на казаните думи.

– И аз съм в числото на пострадалите – продължи Сегин с развълнуван глас. – Дълги години изминаха, откакто те откраднах моята дъщеря. Неотдавна научих, че тя е жива и се намира в тяхната столица с много други бели робини. Ще освободим всичките и ще ги върнем на семействата им.

– Браво! – викаше тълпата. – Да живее нашият вожд! Ние с радост ще го следваме.

Когато настъпи отново тишина, Сегин продължи.

– Сега, когато всички сме съгласни с целта на похода, аз ще ви съобщя и самия му план, след което на драго сърце ще изслушам и вашето мнение. Има три пътя, по които можем да навлезем в индианските земи. Първо, пътят през Пуерко на изток, който е и най-правият.

– По него трябва да минем – каза един мексиканец. – Аз познавам много добре градовете, които лежат на него.

– Но те могат да ни попречат, защото е възможно там да има индианци, които ще съобщят на навахите за предстоящата опасност, и няма да успеем.

– Това е вярно! Напълно вярно! – завикаха от всички страни.

– По същата причина не можем да изберем прохода Полвидера. А освен това по тези два пътя няма да намерим достатъчно дивеч, с който трябва да се снабдим, преди да навлезем в пустинята. И така, най-напред ще тръгнем на юг, после ще свием на изток, в долината на старата Мисия, а оттам ще се упътим на север и ще навлезем в земите на апахите. Пътят ни ще стане много дълъг, но ще бъде безопасен. В долините ще намерим бизони. А най-важното е, че там ще можем да дочакаме благоприятния момент, за да нападнем. Иззад хълмовете ще видим

накъде и кога ще се отдалечи неприятелят. И щом той се скрие на юг, ще се спуснем през Хил към лагера по река Азул или Прието. На връщане, разбира се, ще изберем най-късия път.

Всички приеха радостно плана и никой не възрази, напротив, те се зарадваха, като чуха за реката Прието. Името ѝ подейства като Елдорадо. Във всички предания се говори, че златото в Прието плува на големи късове по повърхността на водата и покрива дъното на реката.

Често ловците са отивали към тези непознати места, малцина обаче са ги достигали, но никой не се е върнал назад.

Случаят даваше възможност на нашите герои и ловци на скалпове безопасно да проникнат в тези места, а това накарало много да отпуснат въображението си. А и доста от тях постъпиха на служба при Сегин само за това, че се надяваха някога да проникнат до извора на златото. Своята неопишуема радост те изразиха с гръмко „ура“.

– Утре рано ще тръгнем – завърши речта си Сегин, – всички бъдете готови.

Ловците се пръснаха и започнаха да се приготвяват. Слънцето се скри и веднага настъпи тъмна нощ – така идва тя по тези места.

Сложиха нови дърва в огньовете и целият лагер светна от силния пламък. Хенрих се любуваше на романтичния безпорядък, който представляваше пъстрият лагер в тъмнината на тропическата нощ. Сегин сложи ръката си на рамото му и каза:

– Вечерята е готова, да идем при доктора.

Младежът много се зарадва, защото чистият въздух бе възбудил силен апетит. Те тръгнаха към палатката на капитана, пред която също гореше огън. Доктор Рихтер с Годе и още един мексиканец довършваше готвенето.

След вечерята Хенрих узна историята на доктора. Той също беше от Елзас, роден в Страсбург, където с успех завършил медицина. Любовта към ботаниката го увлякла в Новия свят. Отначало изучавал растителността на запад, после се отдалечил в малко изследваните северозточни предели, за да проучи тамошната флора и да я класифицира. Прекарал няколко години в долината на Мисисипи. С един керван, идващ от Сент Луи, стигнал в Ново Мексико. По време на научните си изследвания по долината на Дел Норте той срещнал ловца на скалпове и помолил Сегин да го вземе при себе си, за да може с него да посети и тези места, които били още чужди на природоизпитателите. Молбата му била уважена, защото можел да бъде много полезен на дружината като доктор. Цели две години не се отделил от Сегин, станал негов добър

приятел и бил приет в семейството му. Там той прекарваше времето си, когато нямаше походи. Докторът напълно оправда оказаното му доверие, имаше твърда воля и добро сърце. Споделяше с приятеля си всички опасности и умееше да пази неговите тайни. С удоволствие водеше образованието на Зоя и умееше да успокоява госпожа Сегин, когато мъжът ѝ отсъстваше. При такъв неспокоен живот докторът беше опазил веселия си нрав. Неговата голяма мечта беше да си появи на бял свят обширният му труд – описанието на още непознатата на научния свят флора.

С вечерята изпиха едно шише вино дел пасо. От това вино, а също и от ракията имаше много в лагера. Веселият шум, който се носеше отвън, доказваше, че ракията не е била пестена много.

Групата беше готова да тръгне още преди зори. При първия звук на рога всички потеглиха, минаха реката, после и гората и навлязоха в пустинята, която се простираше на изток към Мимоарските височини. Пясъкът беше така дълбок, че конете потъваха почти до колене.

Вървяха наредени на дълга ивица, както правят индианците, защото така е по-удобно и по-благоразумно не само в тесните проходи и по горските пътечки, но и в пустинята.

Вървяха през целия ден. Привечер стигнаха до кестенова гора и навлязоха в нея. Скоро откриха бистър поток, при който се разположиха да нощуват.

Със себе си не носеха палатки, за да не увеличават с това багажа си. Скриха ги в гората при лагера. Всеки си имаше по едно килимче, което трябваше да му послужи и за завивка. Накладаха огньовете, опекоха си месо, вечеряха и легнаха да спят.

На другия ден станаха пак рано, щом чуха звука на рога. Въобще в дружината имаше военна дисциплина. Закусиха набързо и пак тръгнаха напред.

През следващите дни не се случи нищо особено. Те вървяха по равнина, покрита със свирчовина, кактуси и креозот, който изпускаше лоша миризма от триенето на копитата. На четвъртия ден се разположиха на брега на един поток, наречен „Кравешко око“. Тук беше границата. На изток се издигаше високата планина Пинон, покрай която водеше военният път на апаките.

Сегин смяташе да се скрие в полите на планината в едно познато място и там да чака, докато заминат индианците. Но при това имаше да се бори с една голяма трудност. За да стигнат до планината, трябваше да пресекат пътя на диваците. Но как да скрият дирите на цялата дружина

от зорките им очи?

Сегин повика хората си на съвет.

– Да се пръснем по равнината и да преминем пътя им поотделно, далече един от друг. Те няма да обърнат внимание на разсеяните следи.

– Чакай, чакай! – каза друг. – Аз искам да ми намериш поне един индианец, който като открие конски дири, няма да ги проследи до края. Ако намериш такова чудо, аз ще ти дам толкова злато, колкото тежи той.

– Тогава да извием малко краката на конете.

– Това е още по-лошо – възрази Харей. – Аз направих един път така и за малко щях да се лиша от кожата на черепа си. Само слепият индианец би се измамил от такава хитрост.

– Те не са толкова предпазливи, когато отиват на война – каза друг, – и аз не виждам какво ни пречи да прибягнем към такова средство.

Но повечето бяха на страната на Харей. Рубе, който досега мълчеше, издаде любимия си звук: „Пшт!“

– Казвай какво си намислил – извика му Харей.

– Преди всичко ще ви кажа, че сте глупави като деца. Аз ще прекарам конете, без да оставят някаква диря по земята.

– Как ще направиш това? – попита Сегин.

– Ей сега ще ви обясня, капитане. Но кажете ни за какво трябва да преминаваме този път?

– За да се скрием в планината.

– Но как ще преживеем там без вода?

– В полите на планината има един поток.

– Зная, но индианците сами ще спрат там, за да си вземат вода за из път. А как ще си скриете следите около този извор?

– Имате право Рубе, в това именно се крие и цялата мъчнотия.

– Най-добре е другите да заминат по равнината и да ловят бизони, а в планината да се скрият само 12 души и да чакат, докато минат индианците.

– Но как да отидат другите? В каква посока?

– На северозапад. Там има и вода, и хубава трева, така че могат да си останат чак докато се реши по-нататъшната съдба.

– Трева и вода има и тук, при този поток.

– Да, но те ще се спрат тук. И най-добре е да се махнем по-скоро от това място.

Думите на Рубе убедиха всички. Сегин реши да послуша съвета на стария ловец. Избраха дванадесетте души, които трябваше да се скрият

и да наблюдават диваците, а другите отидоха на северозапад. В числото на първите влизаха Сегин, Хенрих, Ел Сол със сестра си, Рубе, Харей и още шестима други.

Преди да тръгнат, те свалиха подковите на конете си и дупките от гвоздеите в копитата из запълниха с пясък, за да приличат следите им на дирите на мустангите. Тази предпазливост беше необходима, защото животът им зависеше само от една следа, оставена на земята от желязо. Като се приближиха до военния път, те се пръснаха нашироко – между всеки двама имаше около половин миля разстояние. Събраха се заедно чак при полите на Пилон.

Слънцето залезе, когато стигнаха до потока, но не напоиха конете си, а се скриха в планинската теснина.

Мястото, където се скриха, представляваше прекрасен наблюдателен пункт. От него се виждаха и потокът, и пътят, и хоризонтът в три посоки.

Още отрано се снабдиха с вода, колкото можеха да съберат съдовете, които бяха при тях. Никакъв индианец не се виждаше.

До потока идваха само бизони, елени и антилопи, които пиеха и пак се връщаха да пасат. Те много съблазняваха ловците, но никой не смееше да стреля, защото кучетата на индианците непременно биха обърнали внимание на пролятата кръв.

На другия ден Сегин непрекъснато гледаше с бинокъла си, но не откри нищо. А когато и на третия ден не видя нищо, започна да се страхува да не би навахите да са избрали друг път. И друго нещо го безпокоеше силно – храната им се свърши. Трябваше да се хранят с орехи, които ядяха сурови, защото се бояха да накладат огън.

Един предложи да уловят антилопи.

– Следите от кръвта им ще ни погубят.

– Аз ще ви уловя дивеч, без да пролея нито капка кръв – каза един мексикански ловец. – Имам ласо, а после ще прикрия следите от борбата с животното.

– Опитайте – каза Сегин.

Мексиканецът и другарите му отидоха към потока. Сегин и Хенрих ги наблюдаваха от височината.

След четвърт час се показа цяло стадо антилопи, които идваха към водата. Обаче те се спряха и започнаха да миришат въздуха. Усетиха опасността, но беше вече късно. Примката се метна във въздуха и се уви около шията на първата антилопа. Другите избягаха. Ловецът излезе от скривалището си, нарами животното и се упъти към теснината.

Другарят му вървеше след него и заличаваше неговите и своите следи. Изядоха антилопата сурова. И Хенрих даже взе участие в тази дива трапеза.

Нощта след четвъртия ден беше ясна и лунна. Стражата разбуди всички посреднощ. На северната страна на хоризонта се показаха черни фигури. Можеше да са бизони. Но веднага лъсна оръжие, виждаха се ясно и конете. Това бяха без съмнение индианците.

– Ами ако зацвилят сега конете ни? – извика Сегин.

Ловците веднага се втурнаха в гъсталака, където бяха привързани животните. И трябваше да се бърза, защото конете се помирисват от няколко мили, а на височината и най-тихият звук се предава много ясно. Ловците свалиха парцалите, които слагаха на краката на своите коне, и обвиха с тях главите им. След това се върнаха при другите.

Глава XI

ГЛАДЪТ В ПЛАНИНАТА И ОБЯДЪТ В ДОЛИНАТА

Време беше да се скрият. Ясно се чуваше конският тропот. Конете с весело цвилене доказваха, че усещат близката вода. Скоро се видяха копията и разветите знамена, а също и полуголите тела на индианците, които лъщяха на месечината като бронзови статуи. След като напоиха животните, бързо се оттеглиха в долината и ги пуснаха да пасат. Очевидно имаха намерение да нощуват тук.

Хенрих преброи около 200 воина, шествието на които трая около един час. Наблюдателите бяха добре скрити от храстите и дърветата, така че нямаше опасност да ги видят, но те забелязваха и чуваха всичко, което се вършеше в неприятелския лагер.

Индианците привързаха конете си за колове, забити в кръг, там където имаше най-хубава трева. При себе си оставиха всичките принадлежности и своите покривала – биволски и мечи кожи. Само някои от тях имаха седла, защото индианците яздят на голо по време на война. Всеки воин заби копието в земята и сложи при себе си ножа, лъка и стрелите. Забитите на еднакво разстояние едно от друго копия образуваха фронт от неколкостотин метра.

Общият вид на лагера можеше да служи за пример на всяка редовна войска. Той се разделяше на две части, защото се състоеше от индианци, принадлежащи на две племена – навахи и апахи. Първите бяха по-малко и се разположиха по-далече от наблюдателите.

Насякоха един куп дърва и запалиха на няколко места грамадни огньовете. Насядаха около тях и започнаха да си готвят вечеря. При светлината на пламъците се виждаха ясно техните лица и гърди, които бяха татуирани с различни фигури и бои. Едни имаха яркочервен, други черен цвят. Едни бяха нашарени на петна, а други на линии като зебри. На гърдите и бузите им бяха изобразени вълци, пантери и други зверове. Някои имаха на сърцето си нарисувана червена ръка, а някои мъртва глава или куп от кости – това означаваше девизът на отделните войници.

Накратко, всеки бе нарисувал на сърцето си този символ, който най-много отговаряше на характера, произхода или вкуса му. Любовта към славата се среща във всички народи при всички степени на цивилизацията, затова и тук, както и в Европа, се забелязваше богата фантазия

в избора на гербовете.

Много от тях имаха на главите си медни шлемове с щраусови пера. Тези украшения бяха взети от убитите кирасири.

Повече от два часа те се смееха и приказваха, като при това вдигаха голям шум. Съвсем не приличаха на горските индианци, които са тихи и мълчаливи.

След вечеря едни отидоха да пазят конете, а други се покриха и заспаха. Огньовете един по един загасваха, кучетата довършваха остатъците от вечерята и лаеха при най-малкия шум, понякога се чуваха и гласове от стражата.

Време беше и нашата дружина да се позанимае със себе си. Тази мисъл завладя всички едновременно.

– Може би индианците ще останат тук, за да се сдобият с дивеч.

– Възможно е – сериозно забеляза Сегин. – Местността е пълна с дивеч и няма да е чудно, ако останат тук по-дълго.

– В такъв случай влязохме в примката. Изход имаме само от една страна – каза един от ловците, като протегна ръка към прохода в теснината и отвесната планина отзад. – Как ще излезем оттук? Ето кое ме интересува най-много.

Всички погледнаха в тази посока. На около 30 метра от изхода се намираше лагерът на индианците – немислимо бе да се излезе оттам, даже ако стражата заспеше, защото кучетата непременно щяха да ги усетят, а зад тях се издигаше отвесно планината. Наистина бяха като в клетка.

– Но ние ще измрем тук от глад и жажда, ако проклетниците не се махнат скоро! – извика един мексиканец.

– Това може да стане и по-рано, ако намислят да посетят нашето убежище – каза друг.

Това предложение, макар и малко вероятно, можеше да се сбъдне, ако кучетата на враговете им подгонеха насам някое животно или пък индианците дойдеха сами да си наберат жълъди. Това би било сигурна смърт за малката дружина.

Сегин искаше да окуражи своите хора и им каза:

– Ако те не открият нашето убежище, ще се храним два-три дена с орехи, а после ще заколим някой кон. Имаме ли много вода?

– Кратунките ни са почти пълни – отговори Харей, – а това е голямо щастие за нас.

– Но няма с какво да храним конете си – печално забеляза Хенрих, като предвиждаше мъките, които очакваха неговия мил Моро.

– Те няма да страдат от глад и жажда, докато има толкова кактуси – каза Ел Сол, сочейки грамадните храсти от това растение.

Действително кактусите спасяваха много хора и животни от гладна смърт в пустинята.

– Приятели, опасно е да се отчайваме още отсега – каза Сегин. – Който може да спи, да си ляга. Ще поставим стражи навсякъде. Елате тук, Санчес.

И той посочи две места, откъдето се виждаше входът в теснината.

Останалите слязоха долу при конете, покриха се с килимчетата си, налягаха и всички заспаха.

Още преди да изгрее слънцето, бяха на крака и гледаха към лагера на враговете. Там беше тихо. Това показваше, че цял ден днес ще има почивка, защото диваците тръгват на път винаги преди зори.

Като се зазори на изток, лагерът се пробуди, черните фигури се раздвижиха. Най-напред индианците накладоха огън.

Нашите другари шепнешком разговаряха.

– Интересно е да се знае докога ще стоим в примката като мухи в паяжина.

– Най-малко три дена, а може би и шест.

– За какъв бяс ще се бавят тук толкова дълго? Стига им един ден, за да се сдобият с месо. Ето, вижте, цяло стадо бизони иде насам.

– Добре – каза един мексиканец, – но за да изсъхне месото, трябва най-малко три дни, а ако няма слънце – двойно повече.

Чак сега Хенрих разбра целия ужас на положението, в което се намираха – трябваше да стоят тук най-малко четири дни. Не се бояха толкова от глада, защото сурово месо имаше достатъчно, но жаждата силно ги безпокоеше. Ще стигнат ли кактусите, за да утоляват толкова хора и коне в продължение на няколко дена жаждата си?

Съмна се. Индианците, въоръжени, яхнаха конете си и ги закараха на водопой, а след това навярно щяха да ходят на лов за бизони. Тези, които останаха в лагера, приготвиха дърва, забиваха колове и разпъваха въжета.

– Ето на – извика един от ловците на Сегин, – те разпънаха въжетата. Вече сме същински заточеници.

Нямаше съмнение, че враговете им ще стоят тук няколко дни.

След два часа ловците се върнаха, носейки на конете си прясно месо от убити животни – от него още се вдигаше пара. Нахвърляха го на земята. Тогава се зачу шум и силна глъчка. Диваците бягаха весели напред-назад. Нарязаха месото на тънки късове и ги слагаха на

въглените, а маста отделяха настрана. Ядяха месото още недопечено. Разтрошаваха костите и изсмукваха мозъка. Тази дива сцена, придружена със скачане, викове и глупави шеги, продължи около един час, след което друга група възседна конете и отиде на лов. Останалите слагаха месото на въжетата да съхне.

Нашите ловци знаеха какво ги очаква, но бяха претърпели много по-тежки лишения, така че не се бояха от предстоящия глад.

– Няма защо да се безпокоим, няма да ни уловят живи – чу се глас.

Друг подметна шеговито:

– Право да си кажа, бих изял цяло магаре, само да ми падне.

– Ей – каза му Рубе, – не бъди толкова лаком, ще те заболи стомахът. Хайде да си наберем орехи, за да се нахраним с тях като истински скитници.

Оказа се, че този скъпоценен плод беше малко. Това много ги огорчи.

– Скоро ще трябва да заколим някой кон – забеляза Сегин.

На това Рубе отговори сухо:

– Надявам се, че по-рано ще си изгризем ноктите.

Разпределиха водата и на всеки се падна по една малка чашка. Очистиха един куп кактуси от кората и бодлите и дадоха на конете да пият бистрата течност, която съдържаша.

Така мина първият ден от заточението. Индианците си легнаха късно и станаха на другия ден пак късно. Този ден прекараха в почивка и ядене. Даже кучетата не се отделяха от лагера, където имаше обилна храна и за тях. Слънцето печеше много силно, но ловците не се оплакваха, защото силната горещина им вещаеше скорошно избавление. Ако печеше още един ден така, месото щеше да изсъхне.

Но водата им свърши. Жаждата си утоляваха само с мокри кактусови листа. Свършиха се и орехите – започнаха да мислят вече за конско месо.

– Да почакаме до утре – каза Рубе. – Да дадем на бедните животни малка надежда за спасение. Кой знае какво ще стане до утре.

Това предложение беше прието, защото всички уважаваха опитността на стария ловец. Освен това всеки мислеше за своя кон. Най-силно се привързват господарите към конете си именно в пустинята. Те си легнаха да спят гладни и сънуваха разкошни трапези.

На третия ден индианците станаха пак късно, напоиха конете и седнаха да ядат. Миризмата на печеното бизонско и антилопово месо се носеше от вятъра чак до гладните ловци и силно дразнеше апетита им.

Трябваше да заколят един кон, но кой? Имаше дванадесет коня – колкото бяха и ловците, и всеки скъпеше своето животно. Решиха да теглят жребий. Пуснаха в едно гърне 11 бели и едно черно камъче. Всеки трябваше да извади по едно, но със завързани очи. Хенрих трепереше така силно, като че ли жребият се касаеше за собствения му живот. Съдбата обаче спаси Моро. Падна се на един стар мустанг, който принадлежеше на един мексиканец.

Стражата се върна по местата си, другите вързаха краката на коня. Един от ловците държеше вече голям нож, а друг – ведро, за да не се изгуби нито капка от скъпоценната течност.

Необикновен шум прекъсна това жертвоприношение. Показа се голямо сиво животно, прилично на вълк.

– Индианско куче! – извика Рубе. – Не трябва да го изпусваме. Без шум да го убием.

Всички извадиха ножовете си и започнаха да се приближават към животното с бавни стъпки. Кучета обаче усети тяхното намерение и се спусна да бяга към изхода на теснината.

Тук пазеше господарят на нещастния кон. Той нарочно поиска да се отдалечи на стража, за да не гледа как колят милото му животно. Промуши кучето с копието си, то изрева и падна на земята.

Сегин и Хенрих се затичаха към височината, за да видят дали противниците не са чули рева на промушеното животно, но в лагера им беше тихо.

Разкъсаха набързо кучето и го изядоха още преди да изстине. Хенрих, макар и да се гнусеше, яде, за да не умре от глад.

Като се качиха след малко на височината, видяха радостни признаци в индианския лагер – индианците се готвеха да отпътуват. Месото беше вече почерняло и можеше да се прибере. Някои си топяха вече стрелите в отровна течност.

Нашите пленници се зарадваха, предполагайки, че враговете им ще си заминат още на следващото утро. Надеждата им се осъществи много по-рано. Преди да залезе слънцето, в долината се забеляза силно вълнение. Месото бе свалено и прибрано, конете напоени и готови. Индианците ги яхнаха и тръгнаха на юг. Апахите вървяха отпред, навахите бяха отначало с тях, но после се отбиха на запад към потока „Кравешко око“.

Първата мисъл на затворниците беше да слязат при реката и да се напият, а след това да се нахранят от остатъците, които бяха разхвърляни по долината.

– Почакайте, докато се скрият съвсем – каза Сегин. – Може някой

да е забравил нещо в лагера и да се върне да го вземе. Нека един от вас да гледа, докато се изгубят в далечината, а другите да приготвят всичко за път.

Всички, без един, отидоха при конете и ги оседлаха. Животните като че ли се зарадваха, когато снеха от главите им техните покривала.

– Много ме интересува – каза Хенрих на Сегин – защо навахите отидоха на запад.

– И аз не знам – каза Сегин малко обезпокоен. – За щастието другарите ни не са там.

– Те трябва много да са се разтревожили за нас – каза Харей. – Дали са намерили достатъчно храна?

– О, не вярвам да са си стягали и те коремите като нас – извика Санчес. – Я ме погледнете! Станах на скелет. Броят ми се костите.

Всичко беше готово и ловците с нетърпение чакаха да тръгнат.

– Нашата стража спи – забеляза нетърпеливият Харей. – Индианците няма да се върнат вече. Те бързат, защото ги очаква богата плячка.

Като видя, че мъчно ще ги удържи и за да не даде повод да се наруши дисциплината, Сегин попита стражата. Той отговори, че се виждат само главите на противниците им далече на хоризонта.

– Добре – каза водачът – водете конете за юздите.

Ловците бързо слязоха в долината. Слугата на Сегин вървеше най-напред, за да напои по-скоро коня на господаря си. Като излезе от изхода, той веднага се дръпна назад уплашено.

– Господарю! Господарю! Те са още там! – викаше той несвързано.

– Кои те?

– Индианците.

– Да не си полудял! Къде ги виждаш?

– В лагера. Вижте сами.

Хенрих и Сегин слязоха до изхода. Откри се странна гледка – лагерът беше в същото положение, както го оставиха индианците. Пет или шест човешки фигури се надпреварваха със струпаните там вълци кой да заграби повече от останалите късове месо. Други, прилични на тях същества догризваха лакомо оглозганите кокали и мълчаха. Те просто не приличаха на хора с човешко достойнство. Това отврати Хенрих. Телата на тези изроди бяха сухи, кокалести, кожата им раздърпана, а ръцете дълги като на маймуни, главите им несъразмерно големи и покрити с кални сплъстени коси. По някои висяха парцали, а някои бяха съвсем голи.

– Те са от племето ямпарикос – каза слугата на Сегин.

– Дигери, сиреч гробари – каза друг, като искаше да обясни с това, че тези индианци принадлежат към това тъпоумно племе, което живее на гърба на другите като паразити, и у което животинският инстинкт преобладава над човешкия.

– Няма защо да се боим от тези нещастни идиоти – каза Сегин. – Хайде, напред.

– Ние ще спечелим даже – каза Рубе весело. – За кожата на такова чудовище плащат толкова, колкото и за същата от някой вожд на апахите.

Сегин строго възрази:

– Никой да не смее да стреля. Индианците се виждат още.

– А как ще ги изловим иначе? – попита Санчес. – Те ще се разбягат като сърни и ще се изпокрият между скалите.

– Оставете ги да бягат тези нещастници! – отговори Сегин, като не искаше да се пролива кръв.

– Това не може да бъде. Ще ги изловим и без да стреляме. Напред, другари?

Санчес насочи коня си, за да препречи пътя им към планината, но не сполучи. Ел Сол се показа при изхода със сестра си, индианците обърнаха внимание на светлите им дрехи и хукнаха да бягат нагоре към планината.

Санчес улови само един с помощта на своето ласо. Той го смъкна долу от скалата и докато го довлече до себе си, тялото на нещастника заприлича на безформена маса. Хенрих като видя, че Санчес се готви да му одере кожата от главата, побърза да се отдалечи.

Хората и конете бързаха към рекичката, за да се напият. После разгониха вълците с камъни. Докато всички търсеха остатъци от месо из лагера, се чу гласът на Харей.

– Един забравен лък, съвсем бял – навярно принадлежи на някой виден вожд.

– Да – загрижено отговори Сегин, – стопанинът му веднага ще се върне да го търси, щом забележи, че го е загубил. А! Ето го! Той препуска насам в галоп през долината!

Глава XII НА ЛОВ ЗА ИНДИАНЕЦА

На хоризонта се показва една лъскава звездичка, която постоянно се приближаваше. Това беше шлемът на индианеца, който проблясваше на слънцето.

– Зад върбите, деца мои! – извика Сегин. – Оставете лъка на мястото му и бързо отведете конете. По-живо! По-живо!

Всеки улови коня си за юздата и се скриха зад дърветата. Там ги яхнаха и зачакаха.

– Ще заповядате ли да стреляме, капитане, когато той се приближи? – попита неукротимият Санчес.

– Не.

– Но много лесно ще го уловим, когато се наведе за лъка си.

– Не бива. Трябва да го оставим спокойно да си отиде.

– Много жалко. Но позволете ми да попитам защо?

– Вие сте полудели, Санчес! Не ви ли иде на ума, че тогава ще се върне цялата тълпа да го търси и ще ни догони още нощес?... Той няма да забележи нашите дири, защото конете ни не са подковани, а ние сме обути в мокасини. Няма да се усъмни, че сме били тук.

– А ако види трупа на дигера със скалпираната глава? – забеляза Харей.

Сегин хвърли намръщен поглед към Санчес, който посрамено сведе очи.

– Трябва тогава да се разправим с него или с нашите копия, или да го уловим жив с ласо. Забранявам ви да стреляте. Скрийте пушките си, а пригответе копията и примки.

– Кога да започнем?

– Когато ви дам знак. Преди да си вземе лъка, той може да отиде до реката да си напои коня след такъв усилен галоп. Във всеки случай ще го заобиколим. Ако забележи трупа на дигера и тръгне към него, ще му преградим обратния път. Само чакайте моя знак.

Докато траеха последните разговори, индианецът се приближи до толкова, че можеше да се разгледа добре. Конят и конникът бяха еднакво достойни за уважение. Мустангът беше по-черен от нощта, с блестящи очи, трептящи ноздри, запенена уста и потни, лъскави страни. Конникът беше гол до пояса, само богатият му наглавник и герданите на

шията и ръцете внасяха разнообразие в голотата на мургавото му тяло. Дрехата му стигаше до коленете, а голите му крака бяха обути в мокасини. Въпреки обичаите на апачите той не беше татуиран. Природният цвят на кожата му беше бронзов, чертите на лицето му – благородни и дръзки, погледът – горд. Разкошните му коси стигаха до гърба на коня. Той леко се крепеше на седлото, а копие то му бе прикрепено за стремето и се опираше в неговото рамо. В лявата си ръка държеше бял щит, а зад гърба му висеше хубав колчан със стрели.

– А! – извика учудено Харей. – Този е Дакома, вторият вожд на навахите.

Хенрих се обърна към Сегин, за да види какво впечатление ще му направи това име. Той видя, че Ел Сол заговаря разгорещено със Сегин на непознат език. Хенрих чу само името „Дакома“, което Ел Сол произнесе със страшен гняв.

– Добре – отговори Сегин, който изглежда беше съгласен с доводите на събеседника си, – няма да го изпуснем от ръцете си, дори ако той не забележи нашите следи. Трябва само да свършим тази работа без пушките си, защото индианците не са далече. Ако не сполучим да го заобиколим, вярвам, че този кон ще го стигне. А ето и друг кон, който не пада по-долу – прибави той, сочейки Моро, като го поглади с ръка.

Хенрих мълчаливо се съгласи да послужи на Ел Сол, когото бе обикнал. Нямаше съмнение, че Дакома бе негов личен враг.

Конникът вече наближи и по знак на Сегин всичко утихна.

Индианецът стигна до лагера. Като разгони вълците, той почна да описва широки кръгове и търсеше с очи загубения лък. Веднага освободи единия си крак от стремето и без да намали хода на коня, се наведе до земята и в миг се изправи с лъка в ръката.

– Превъзходно! – извика Санчес. – Жалко е да се убива такъв герой.

Ловците се спогледнаха и мълчаливо изразиха своето възхищение от ловкостта му.

Като обиколи още веднъж в галоп, той се приготви да се върне вече назад, но трупът на дигера привлече вниманието му. Той така бързо дръпна юздата, че конят приклепна на задните си крака и застана като вцепенен.

– Великолепно! – пробърбори Санчес.

Картината беше действително великолепно – конят стоеше неподвижен с разстлана по земята опашка, разрошена грива и надути ноздри, а конникът беше типичен представител на индианската красота. И двамата стояха известно време неподвижни, след това лицето на дивака

бързо се измени, той почна да се оглежда подозрително и най-после очите му се спряха на това място на рекичката, където преди малко напоиха конете – водата беше мътна.

Индианецът направи бързо движение и конят му се спусна в галоп през равнината. В този миг Сегин даде сигнал и всички ловци се втурнаха да го гонят. Трябваше да прегазят реката и конят на капитана се спъна и падна във водата. Никой не се спря да му помогне – касаеше се за оцеляването на дружината. Хенрих пусна своя Моро и скоро задмина всичките. Дивакът се намираше на около 40 метра пред него, но това разстояние не намаляваше, а като че ли ставаше още по-голямо. Ловците забравиха, че конете им са гладни и че преди малко се напиха с много вода.

Ел Сол, който не изоставаше от Хенрих, се приготви да хвърли своето ласо, но то отскочи и удари по бедрата собствения му кон. Младежът видя на лицето му пълно отчаяние.

Но арабската кръв на Моро се разгорещи. Хенрих достигна наваха на 12 крачки. Той можеше да стреля с пушката си по Дакома, но си спомни заповедта на Сегин. Да извади ли ножа си или да удари врага с приклада на пушката си?

Докато реши този въпрос, Дакома се обърна назад и като видя, че има работа само с един противник, бързо обърна коня си и с копието в ръка се спусна срещу него. Хенрих едва успя да отблъсне удара, който бе насочен пряко към гърдите му. Копието закачи само ръката му и той изпусна пушката си. Неочакваното нападение и раната от копието така слисаха Хенрих, че изминаха няколко секунди, докато се сети да обърне коня си назад. Но в това време Дакома успя да му препречи пътя и когато младежът застана лице в лице с него, той пусна една стрела, която се заби в дясната ръка на младия момък. В тази съдбовна минута Хенрих извади револвера, индианецът насочи копието си и те бяха готови пак да се хвърлят един срещу друг.

В момента на сблъсъка момъкът дръпна спусъка, но изстрел не се чу... Пред него се мярна неприятелско копие, а след това нещо го удари по лицето – това беше ремъкът на ласото. Примката се спусна над главата на индианеца и се сви около лактите му. Дакома нададе ужасен вик, копието падна от ръката му, самият той се изтърколи на земята и остана неподвижен. Неговият мустанг скочи към Моро и двамата паднаха на земята.

Всичко това стана за миг. Хенрих скоро се свести и видя Ел Сол с нож в ръка до жертвата си.

– Коня! Дръжте коня! – викаше Сегин отдалече.

Ловците подгониха мустанга, който бягаше по равнината. Най-после Санчес успя да го улови с ласо.

Ел Сол стоеше над пространия на земята потивник и тържествуваше от победата. Сестра му препускаше заедно с другите и като слезе от коня си, отиде при своя брат.

– Виж – каза индианецът, – това е убиецът на майка ни.

Младата девойка извика, измъкна ножа си и искаше да го забие в гърдите на омразния убиец.

– Стой, Луна – спря я брат й, – ние не сме убийци. Пък и това е слабо отмъщение. Трябва да го заведем жив при жените от нашето племе. Нека те да си поиграят около великия вожд, хванат без никаква рана.

Последните думи, произнесени с явно презрение, накараха наваха да трепне.

– Куче от племето марикопа! – извика той. – Куче, съюзено с бели-те негодници!

– Значи ти ме позна, Дакома?

– Куче! – изрева той още веднъж през зъби, като го стрелкаше с мрочния си поглед.

– Това е той! Той! Този е индианецът, известен със своята свирепост! – викаше Рубе. – Бийте го, удрайте! Аз го познавам, добро той не заслужава.

В това време пристигна и Сегин. Първата му грижа беше не индианецът, а Хенрих.

– Вие сте ранен? – попита той с треперещ от вълнение глас. – Велики Боже! Аз се заклех на Севрен, че ще ви върна здрав и невредим! Имате ли силни болки? Но вие търпите винаги в такива случаи и криете истината. Дайте да видя раната... Стрелата е забита в месото. Добре. Но ако е отровна? Ел Сол, елате по-бързо тук да разгледате стрелата.

– Преди всичко тя трябва да се извади – каза марикопа и веднага се залови за тази мъчна операция. – Не спирайте кръвта, докато не изследвам стрелата. Тази стрела не е бойна, но пък навахите употребяват понякога много силна отрова. За щастие имам средство да се убедя в това.

Ел Сол извади от чантата си памучна кърпа и изтри с нея кръвта от края на стрелата. После отвори едно малко шишенце и капна няколко капки от него върху металния връх, като гледаше внимателно какво ще стане с течността.

Сегин с голям страх очакваше края на опита. А Хенрих си мислеше, че е тежко да се раздели със света сега, когато го очаква занаят

щастие.

Най-после Ел Сол радостно каза:

– Господин Халер, поздравявам ви от душа. Тази стрела е ловджийска, но съм уверен, че Дакома има и по-опасни. Интересно е да се види.

Той вдигна наваха и измъкна друга стрела. Като повтори опита си, извика:

– Нямах ли право? Вижте, тази стрела позеленя като трева. Но той изстреля две стрели, къде е другата?

– Тя премина над главата ми – каза Хенрих.

– Момчета, потърсете я. Трябва да разгледаме и нея.

Стрелата скоро бе намерена и също бе отровна.

– Щастливец сте, господин Халер – отново каза индианецът, – че не ви е ранила тази стрела. Тогавя трябваше да викаме на помощ доктора и всичките известни ми противоотрови. Но какво е това? Още една рана? Той ви ранил и с копието си. Я да видим.

– О, той само ме одраска – отговори Хенрих.

– Господин Халер, тукашният климат е неумолим. Аз зная от опит че такава незначителна рана може да стане и смъртоносна, ако се пренебрегне. Луна, дай ми малко памук... Аз ще превържа раната, за да не гнояса. Това е мой дълг. Аз ви дължа твърде много. Без вас този разбойник непременно би избягал.

– А без вас той сигурно щеше да ме убие – допълни Хенрих засмяно.

– Да, това е вярно. Не е така лесно да се отблъсне удар от копие с приклада на пушката, но вие и тук не се уплашихте. Не е чудно, че при второто нападение прибягнахте към револвера – и аз бих направил същото на ваше място. Но най-добре е, че щастливо се отървахте! Само два дена ще трябва да носите превръзката. Луна, дай си пояса.

Но Хенрих се отказа от копринения пояс, който девойката бе почнала да разпасава.

– Вземете това платно, господин Халер – каза Харей, на когото му беше неприятно, че Луна се лишава от хубавия си пояс за един непознат.

Хенрих разбра много добре подбудите на събеседника си и му подари малкия си револвер в замяна на платното.

Това беше действително скъп подарък и Харей го прие с благодарност, въпреки че усмивката на Луна беше за него хиляди пъти по-скъпа.

Ел Сол се престори, че не вижда нищо, и продължаваше да

превъзва раната.

– След два дни ще оздравеете. А вашият Моро е отличен кон, само юздата му не е много добра. Не е чудно, че не сте искали да го продадете...

Този разговор се водеше на английски език, който Ел Сол владееше прекрасно. Със Сегин той говореше на френски като чист французин. Хенрих все повече се чудеше на неговите приятни обноски.

След всички тези вълнения нашите ловци си спомниха, че са страшно гладни. Те се върнаха в лагера с надеждата да намерят остатъци от месо, но вълците бяха очистили всичко. Не само това, но и от трупа на дигера бе останал само скелетът.

Глава XIII ЧОВЕКЪТ БИЗОН

Сегин събра хората си, за да размислят какво ще правят занапред. Той не забрави да постави и стража на скалата, за да бъде известен навреме, в случай че индианците се появят.

Положението беше твърде опасно. Навадите непременно ще се върнат да потърсят втория си вожд, уловен от белите. А всяка среща с многобройния неприятел беше гибелна за малката дружина на Сегин. Той мълчаливо обмисляше това незавидно положение, а другарите му почтително чакаха да чуят решението му.

– Другари – започна той, – не направихме добре, като пленихме наваха, но пък още по-зле щеше да бъде, ако го изпуснехме. Работата трябва да се обмисли много добре. Навадите ще се върнат – това е ясно. Ние не можем да се укрием от тях в планината, нито пък можем да пресечем военния им път.

– Защо да не идем при нашите другари? Ще заобиколим техния път – каза един мексиканец.

– Да – отвърна Харей, – и после да се срещнем лице с лице с враговете си в техния град? Малцина обаче ще могат да разправят после какво са видели там.

– Няма нужда да се срещаме с тях – възрази мексиканецът. – Те като видят, че Дакома е изчезнал, ще се върнат назад.

– Да – каза Сегин, – те ще се върнат назад по военния път. Но не бива да минем оттам, както казахте. Аз познавам мястото и местността – там няма никакъв дивеч и преди да минем Мимоарите, ще умрем от глад.

– Даже вода няма – прибави Харей, – само мишки, но и те страдат от жажда.

– Необходимо е – продължи Сегин, след като размисли малко, – да пресечем техния военен път и да тръгнем към Прието, или пък да се откажем от похода.

Мисълта да се откажат от похода стресна всички и те започнаха да кроят разни планове, но все ги отхвърляха. По време на тези спорове старият Рубе не каза нито дума. Той се бе навел и чертаеше по земята разни фигури.

– Какво правиш там? – попита го Харей.

– Мисля как да излъжем индианците.

– Е, какво намисли? – попита го Санчес.

– Не е твоя работа! Мълчи там!

– Рубе – каза Сегин, – ако си намислил нещо – кажи го. Признавам, не намирам никакъв изход.

– С удоволствие ще ви кажа, капитане, а ако искате, приемете предложението ми. Но, казвам ви, че ако постъпим така, както аз мисля, нито апахите, нито навахите ще могат да открият нашите следи. Отрежете ми ушите, ако не е вярно.

Тази любима шега на стария ловец разсмя слушателите.

– Преди всичко ви казвам, че по-рано от два дни те няма да потърсят Дакома.

– Защо?

– Знаете, че той е вторият вожд, следователно и без него може. Освен това си забрави лъка, а за тях това е много лош признак.

– Вярно – прекъсна го Харей.

– И аз ви уверявам, че когато Дакома е тръгнал назад, той никому нищо не е казал. Напротив, помъчил се е да скрие даже причината, която го е накарала да се отлъчи от другарите си.

– Твърде вероятно – каза Сегин. – Продължавай, стари приятелю.

– Освен това е забранил на другите да го следват, за да не знаят каква е работата. А ако знаеха какво е изгубил, той щеше да изпрати друг в лагера. Няма обаче никакво съмнение, че хората, които командва, ще се върнат да го търсят, но чак след три-четири дни.

– И още на другия ден ще тръгнат по дирите ни.

– Да, но ако бъдем глупави да оставим такива.

– Как ще ги скрием?

– Това е толкова лесно, както и да се отсече дърво.

– Но как? Кажи! – питаха всички в един глас.

– Навярно несполуката, капитане, която имахте при гоненето на индианеца, е повредила вашия мозък. Иначе бихте се смели над тези простаци, които не могат да се сетят каква е работата.

– Признавам – каза Сегин засмяно, – че и аз не мога да си представя как ще измамим индианците.

– Добре – каза старият ловец, доволен, че надхитри всички. – Младенеца ще ви каже ей сега как да ги пратите да лапат мухи. Вижте, че Дакома има много стрели. Трябва някой да се качи на неговия кон, да пресече пътя и да нахвърля стрелите по земята с остро на юг. И ако навахите не идат по тези следи чак докато стигнат апахите, аз ще си дам

кожата на черепа за една лула от най-долния кентъкски тютюн.

– Да живее старият Рубе! – извикаха всички.

– Индианците няма да знаят защо Дакома е избрал именно този път, но пак няма да оставят неговите следи. А в това време ние ще се върнем при нашите другари.

– Прекрасно! По-добро от това не може да бъде.

– Нашите приятели няма защо да минават през това място. Те могат да пресекат пътя на индианците по-горе, близо до Хил, и да се съединят с нас от другата страна на планината, където ще намерим много дивеч.

– Това е много добре намислено – каза Сегин. – Аз съм напълно съгласен с вас. Но докато залезе слънцето, има още два часа – какво ще правим дотогава.

– Според мен най-добре е преди всичко да изпратим някого при другарите, за да им разкаже как стои работата.

– Санчес, вашият кон е добър – каза Сегин – и добре познавате местността. Идете при нашите. Ще ни намерите на север от планината, ако вървите през цялата нощ, до сутринта ще ни стигнете.

Санчес, без да каже дума, яхна коня си и замина.

– За щастие – каза Сегин, – противниците оставиха толкова много следи из тази местност, че е невъзможно да забележат дирите от последното ни сблъскване с Дакома.

– Това не трябва да ви безпокои – възрази Рубе. – Но трябва да заобиколим планината по някоя камениста пътека. Освен това съветвам ви да се скрие тялото на нещастния дигер, за да не възбуди подозрение.

– Да го заровим – предложи един.

– Още по-лошо! Трябва да го изгорим.

Така и направиха. Заличиха следите от кръвта по камъните и изгориха тялото на един от огньовете.

– А сега да се занимаем със стрелите – каза Рубе, – Ние с Харей така ще ги пръснем, че непременно ще измамим врага. За тази цел е необходимо да извървим три мили, но докато вие пригответе необходимия запас от вода и други неща за из път, ние ще се върнем.

– Много добре. Ето стрелите.

– Стигат ни само четири – каза Рубе. – Другите ще употребим за лов на вълци, тъй като по-добър дивеч ще срещнем чак зад Пинон. Харей, доведи мустанга на индианеца. Добър кон? Но пак не си давам кобилата за него. Вземи и щраусовото перо от шапката на Дакома. Трябва ми и килимче... Е, мирно де! Не говорете всички наведнъж.

– Вземи моето килимче! – извикаха ловците от всички страни.

– Три стигат. Сега, Харей, иди по военния път на 300 метра напред. Нека следите ти да бъдат ясни. Препускай понякога и в галоп.

Харей послушно изпълни заповедите на Рубе и се спря да чака нови.

Безухият привърза едно снопче щраусови пера за назъбения край на една стрела, която прикрепи за един кол, оставен от индианците. Стрелата беше обърната на юг и непременно щеше да привлече вниманието им. После той отиде при Харей и сложи на земята втора стрела с острието на юг. След това му заповяда да препусне и да спре чак след като измине 2–3 мили, а самият той вървеше подире му, но малко настрана от пътя. Като измина определеното разстояние отначало в галоп, а после бавно, Харей спря.

Рубе го настигна, постла трите килимчета направо на пътя и заповяда на младежа да слезе от коня. После му каза да го поведе на изток, като внимава конят да стъпва от килимче на килимче. Тъй като животното стъпваше едновременно на две килимчета, третото оставаше свободно и Рубе бързо и изкусно се преместваше отпред. По този начин изминаха около 100 крачки, без да оставят следи по земята. След това Харей прибра килимчетата и препусна при другарите си.

Рубе се върна на пътя, сложи третата стрела там, където отбиха коня, измина още около половин миля на юг, сложи четвъртата стрела и тогава се върна при другите. Сполуката беше несъмнена, защото лъжливите следи бяха оставени много майсторски.

От своя страна и Ел Сол не бездействаше. Той уби няколко вълка, които ловците насякоха на части. Всички съдове бяха напълнени с вода, привързаха и Дакома за едно муле и чакаха само да се върне Рубе.

Сегин остави двама души на върха на Пинон, за да гледат, ще се върнат ли индианците да търсят вожда си и ако се върнат, по кой път ще тръгнат.

Когато нагласиха всичко, поеха към полите на планината. Тук откриха една каменна пътека, по която копитата на конете не оставяха никаква следа, и тръгнаха по нея на север, почти успоредно на военния път.

Трябваше да извървят двайсет мили, докато стигнат мястото, където щяха да се срещнат с другата част на дружината. Това беше на брега на едно малко поточе, по което имаше хубава трева за конете и дърва за огън. Другарите им дойдоха тук на сутринта, след като бяха вървели през цялата нощ.

Не се бавиха дълго, защото нямаша достатъчно храна. Затова

трябваше да преминат планинския проход и да наловят дивеч от другата страна на планината.

Към обяд стигнаха в една долина, покрита с хубава гъста трева. Навсякъде се виждаха следи от диви животни.

Дружината спря. Околността беше пълна с кактуси, круши, ягоди и корени, с които сладко се нахраниха нашите ловци.

Растителната храна обаче не задоволи стомасите на всички, затова след два часа отидоха на лов. Рубе ги предвождаше. Чак след като извървяха един час, той се обърна към Сегин и каза:

– Ето пресни следи.

– От много животни ли са те?

– Трябва да са около петдесет най-малко. Пасат някъде наблизно на някоя полянка.

– Стойте, господа – каза Сегин, – по-тихо! Вървете напред, Рубе. Аз ще вървя след вас. Двамата ще открием животните.

– Мога ли да дойда и аз? – попита Хенрих, раните на когото бяха почти оздравели благодарение на медицинската помощ на Ел Сол.

И тримата се упътиха напред, като се промъкваха през гъсталака. Най-последно видяха пред себе си една доста широка поляна, заградена с гъста гора. В средата ѝ се издигаше група дървета. Виждаше се и цял ред от върби, което показваше, че там има и вода.

На поляната имаше бизони, които се скитаха в разни посоки. Някои даже бяха още мокри – сигурно скоро бяха излезли от водата.

– Можем ли да се приближим до тях? – попита Сегин.

– Да – отговори Рубе, – но трябва да се крием внимателно зад храстите.

– Но поляната е малка и те щом чуят шум, ще се скрият в храстите.

– Съвършено вярно.

– Какво да правим тогава?

– Да ги заобиколим.

– Така. Накъде духа вятърът?

– Наникъде. Въздухът е неподвижен като заклан индианец – каза Рубе. – Бизоните няма да ни усетят, а ние имаме достатъчно хора, за да ги заобиколим.

– Бързо на работа! – извика Сегин. – Рубе, разпределете половината от хората, а аз – другата. Вие, Хенрих, останете тук. Ще чакате моя сигнал. Тогава ще нападате, но се пазете добре, защото са ни необходими сили за предстоящата главна работа. По-добре е да изпуснем един бизон, отколкото да получим някоя рана. И тъй, бъдете предпазлив, мили

мой, за себе си и... за другите.

Последните думи Сегин каза с усмивка и се отдалечи. А Хенрих се отдаде на приятни мечти. Мина четвърт час и той си спомни, че е време вече за работа. Прекъсна сладките си блянове, разгледа пушката си и приготви нови капсули. Силите му се възвърнаха и въпреки че искаше да следва съвета на Сегин, все пак не можеше да бездейства. Започна да си избира жертви.

Бизоните не усещаха опасността и спокойно си пасяха. Само старият им водач си тресеше от време на време гъстата грива, миришеше въздуха и сърдито удряше с крак по земята. С това изразяваше своето безпокойство.

Хенрих си мислеше колко е хубаво да убият някое животно, което дълго ще крепи техния живот. Веднага видя малък бизон, който излезе от гората и тръгна към стадото. Младежът се чудеше как се е отделило това младо животно от стадото, защото малачетата обикновено не се отлъчваха от майките си, за да не ги нападнат вълците.

Бизонът вървеше бавно и мъчно, като ранен, но вълците не му направиха нищо.

„Богат лов!“ – помисли си Хенрих и започна да се оглежда какво правят другарите му.

Нищо не се виждаше. Те навярно не можеха за половин час да заобиколят цялата поляна. Хенрих започна да смята наум.

„Поляната е дълга до половин миля в диаметър, а окръжността ѝ е почти три пъти по-голяма. Да кажем, четири мили и половина. По-рано от един час не може да има сигнал. Значи трябва да чака. Но защо си лягат бизоните? Това е добре за нас – те няма да бягат. Един, два, три... ето вече шест налягаха... сега осем. Те се търкалят като ранени. Още два, скоро ще налягат всички и тогава ще ги нападнем много лесно. Точно сега е време за сигнал.“

Хенрих не познаваше добре нравите и обичаите на дивите бизони, но пак го учуди тяхното поведение. Високата трева и храстите пречеа да ги вижда цели. Най-после легна и последният бизон. Веднага се чу сигналът. Хенрих смушка коня си и препусна напред. Едновременно се показаха от разни места още около 50 души ловци.

Хенрих искаше да гръмне пръв и затова държеше пушката си готова. Но като се приближи повече, остана смаян. Животното, което лежеше пред него, не се помръдна. Въпреки това той вдигна пушката и се прицели. Веднага обаче видя кръв, сне бързо пушката си и поиска да спре коня си. Но Моро не го послуша веднага, а се спря чак в средата на

неподвижното стадо. Той се забрави от ужас, около себе си виждаше цели потоци от кръв!

Другите ловци се слисаха също. Пред тях умираха бизоните. Някои ритаха още в последната си минута. Всеки имаше рана на шията, от която течеше гъста кръв.

Учудванията нямаха край.

– Не е ли това работа на човешка ръка? – попита Хенрих.

– Не – отговори Рубе, – ако не считате червенокожите за хора. Това е работа на индианците, залагам си главата, ако не излезе така... Ето го! Ето го!

Рубе се прицели. Хенрих погледна нататък и видя нещо, което се движеше по земята.

„Някой ранен бизон – си помисли Хенрих. – Ах, това е малачето, което преди малко дойде при стадото.“

В този миг животното скочи на задните си крака и нададе човешки вик. Косматата му покривка падна и под нея се показа индианец, който правеше отчаяни движения с ръце.

На Хенрих му дожаля за този човек, но беше вече късно. Чу се гръм, куршумът удари индианеца в гърдите и той падна на земята.

– Ех, Рубе – каза Хенрих, – защо не го остави поне да одере кожата на убитите животни! Така щяхме да се отървем от излишен труд.

– Потърсете, момчета, зад тези дървета – каза Рубе, сигурно ще намерите и други. А аз ще му одера дотогава кожата от главата.

Хенрих побърза да се отдалечи от тази ужасна операция. Като мина край индианеца, той видя при него много окървавени стрели – с тях беше ранил бизоните.

А Рубе, като го скалпираше, разсъждаваше:

– Петдесет долара за една кожа! Това е много по-доходно, отколкото ловът на бобри, я да видим към кое племе принадлежи той? Апах! Ура, другари!

– Така ли? – попита един.

– Точно така! Този е един от ония негодници, които ми отрязаха ушите. Жестоко ще отмъстя аз на тези проклетци апахи! Този е шестият – добави той, като закрепил кожата за пояса си.

След това старецът направи една резка на приклада на пушката си. Тя беше шестата на това място и всяка от тях означаваше по един апах...

Като разгледа тази чудна сметка, Хенрих видя още няколко реда такива резки, които означаваша хора от други племена. Той остана смаян

от това количество проляна човешка кръв.

Глава XIV ЛОВ НА ХОРА

Нов гърмеж привлече вниманието на Хенрих към поляната и той се обърна. Най-напред видя само гъст дим и не можа да разбере защо се гръмна. Около 30–40 души бяха заобиколили гъсталака в средата на поляната и стояха толкова далече от него, че стрелите, които биха дошли оттам, не можеха да ги достигнат.

Явно беше, че убитият не е сам. Няколко негови другари се бяха скрили в храстите. Във всеки случай те не можеха да бъдат повече от 10–12 души, защото не биха могли да се скрият в малкия храсталак. Тях именно заградиха и ловците.

На младежа му стана много болно от този човешки лов и погледна Сегин умолително, като искаше от него да забрани този ужас, но онзи сви рамене и не каза нищо. По израза на лицето му позна, че се срамува от постъпката на своите хора, но нямаше какво да се прави. Хенрих се убеди, че е безполезно да иска да се прекрати този възмутителен лов. А и самите ловци биха се изсмели над чувствата, които го вълнуваха в тази минута. На тях им беше приятно, че са уловили такава хубава плячка. Младежът мълчаливо чакаше края на тази кървава драма.

– Какво има там? – попита един от мексиканците Барней, който бе гръмнал.

– Един червенокож – отговори той.

– Къде го виждаш? Да не сънуваш? – закрещя съседният ловец.

– Ти трябва да си видял сянката си и гърмиш по нея – му се присмя друг.

– Дяволи е видял!

– Наистина видях в храсталака нещо прилично на дявол и гръмнах.

– Чухте ли, Барней убил един дявол! Ха-ха-ха!

– Вятър! – каза друг ловец и тръгна към гората.

– Не бързай толкова – подхвърли му Харей. – Не се доверявай на коварните червенокожи. Видял ли е Барней някого или не – все пак има нещо в храстите. Трябва да се пазим. Гледайте ме мене...

Като каза това, младият ловец слезе от коня си и като се криеше зад него, тръгна на зигзаг към гората. На седлото беше закрепил пушката си с дулото напред. Другите последваха неговия пример. Настана мъртва тишина. Скоро обградиха гъсто малкото островче. Нито една стрела не

излетя оттам. Нима няма никой? Ловците влязоха още по-смело в гората. Чу се шум от съчки. Веднага някой извика:

– Барней, ура! Ти си убил един червенокож! Да живее старият войник! Ела да видиш кого си убил.

– Браво, Барней, ти го уби – твоя е плячката, върви му одери черепа.

– Защо? – попита Барней.

– Как защо, глупако, награда ще получиш за това – 50 долара!

– Нима това струва толкова пари?

– Хайде, хайде, върви, не дрънкай толкова много.

– Не иска ли някой от вас да направи това вместо мен? – каза сконфузеният ирландец.

Бедният Барней, той никак не се радваше на тази сполука. Много грехове навярно бе направил в гарнизона, но с човешка кръв не бе търгувал.

Ловците претърсиха горичката, но нищо повече не намериха. Впрочем откриха един лък, който показваше, че е имало и трети индианец, а може би и повече.

– Търсете из върбалака на брега! – викна им Сегин.

Една част от ловците тръгнаха към водата. Това беше едно малко блато, водата на което бе размътена, а по бреговете имаше много бизонски стъпки. Най-отпред вървеше Рубе като най-внимателен и предпазлив. Оглеждайки се на всички страни, той се приготви да напълни пушката си, но веднага се обърна към Барней, който беше до него, и тихо каза:

– Дай ми по-бързо твоята пушка!

Ирландецът веднага му даде пълната си пушка и взе празната карабина. Рубе се престори, че се прицелва над блатото, но в миг се изви на друга страна и стреля във върха на едно дърво. Разлюляха се клоните и нещо тежко започна да пада по тях надолу. Това беше индианец.

Хенрих закри очите си пред новата жертва, но веднага се чу гласът на Рубе:

– Ах, тези казионни пушки – не съм успял да улуча!

Дивакът бягаше колкото сили имаше. Рубе се спусна с нож в ръка след него. Ловците стреляха няколко пъти по индианеца, който не напредваше много, защото бягаше на зигзаг, за да не могат да го улучат.

Един от куршумите го рани тежко, а освен това на няколко места вече течеше кръв от бронзовото му тяло.

Няколко души го гонеха, други се върнаха при конете си, за да му

преградят с тях пътя. Животните пасяха в гората и само старата кобила на Рубе се скиташе по поляната между убитите бизони, точно на пътя на беглеца. Когато стигна до нея, нещастникът измъкна кола, за който бе привързана кобилата, метна се на седлото и препусна напред. Това обаче не му помогна. Рубе изсвири на коня, той позна сигнала на своя господар, спря се и въпреки усилията на индианеца, хукна да бяга назад. В това време един куршум се заби в рамото на коня. Той се изправи на задните си крака, а индианецът падна на земята. Веднага дотича един мексиканец и го промуши с дългото си копие.

Гората ечна от гласа на стария Рубе. Той кълнеше и казионната пушка, и индианеца, и глупавите стрелци, които целеха врага, а улучиха неговата кобила. Успокои се чак когато видя, че раната е много лека. Тъй като нямаше никакви следи от други червенокожи, ловците накладоха огън, сготвиха и се нахраниха. След това се събраха на съвет.

Решиха да тръгнат към развалините на старата мисия, която беше само на 10 мили оттук. Там беше удобно да се чака и даже много лесно можеха да се разправят с куатеросите, към които принадлежах тримата убити, ако ги нападнеха. Нямаше какво да чакат още. Одраха кожата на убитите бизони, нарязаха месото им, натовариха го и тръгнаха на изток.

До развалините стигнаха преди залез. Лагерът се разположи между съборените стени. Вълците и кукумявките – обитатели на тези места – се разбягаха, изплашени от новите гости. Тук имаше и една запустяла градина, по дърветата на която висяха зрели плодове. Затова вечерята беше много по-богата и разнообразна от друг път. Освен месо ядоха ябълки, круши и грозде. Край стените лъкатушеше малко поточе, така че и вода имаха достатъчно.

След вечеря уморените ловци си легнаха да почиват, но оставиха стражи при всички пътища и пътеки. Първата нощ мина тихо.

Тук се бавиха три дни. Това време беше достатъчно да изсъхне месото. Само Хенрих не беше доволен от дългата почивка. Безделието събуди отново лошите инстинкти у ловците – грубите шегички, караница, псувни и ругатни не преставаха от устата на някои от тях. Бедният младеж избяга в гората с доктора, където разговаряха по научни въпроси или си спомниха приятните минути, прекарани при брега на Дел Норте.

Сутринта на четвъртия ден двамата, които бяха оставени на Пинон да наблюдават ще дойдат ли индианците, се върнаха. Те съобщиха, че видели навахите. Били около 300 души и се упътили в указаната от стрелите посока – на юг. Това беше групата на Дакома.

След един час ловците се качиха на конете си и потеглиха по

скалистия бряг на Сан Педро. Привечер стигнаха до пустите брегове на Хил и останаха да ношуват край тази река в едни прочути развалини. Това беше втората спирка на ацтеките по време на тяхното изселване.

Само Сегин, Хенрих, докторът и Ел Сол се заинтересуваха от тези забележителни руини. Другите ловци не им обърнаха никакво внимание. Мечите следи ги интересуваха много повече от намерените стари съдове и надписи. Те погнаха мечките, от които убиха две и ги изядоха за вечеря.

На четвъртия ден, откакто напуснаха Хил, дружината стигна до една преграда, под която реката Сан Карло си бе прокопала подземен път. Неудобно беше вече да вървят по течението, защото трябваше да преминат планината, която им преграждаше пътя. Сегин каза на хората си, че иска да се отбие на изток.

Ловците посрещнаха това с радостно „ура“. Пред очите и въображението им заблестя злато. Те тръгнаха в новата посока и решиха да спрат едва когато стигнат до вода.

Вървяха цяла нощ и на другия ден навлязоха в неплодната пустиня, където нямаше нито дърво, нито трева, нито пък вода.

Пред тях се виждаха една зад друга две планински вериги, върховете на които бяха покрити със сняг. Нямаше съмнение, че под снежните върхове шумолят бистри потоци към равнината, но те бяха много далече оттук. Ако не намереха някъде по-рано вода, те биха измрели до един от жажда.

Като оглеждаше наоколо, Хенрих видя пред себе си широк отвор между снежните планини. Учуди го жълтата бразда, която се отличаваше силно от околната панорама. Въздухът там беше чист и по-прозрачен и земята не беше покрита с пясък като тук. Като се приближиха повече, Хенрих видя хубава трева и прекрасни дървета.

– Памуково дърво! – извика той.

– Не, това са огромни борове – забеляза Харей – и там сигурно има река.

– По-хубаво вижте – извика трети, – това е къща.

– Къщи! Къщи! Къщи! Това е цял град! – се обадиха няколко гласа.

Хенрих яздеше със Сегин напред. Тези викове го накараха да спре. Спря се и приятелят му. Те излязоха на по-открито място. Какво е това? Пред тях се виждаха стени, къщи – цял град! Кули, покриви, едно огромно здание с купол се издигаше над целия град.

Хенрих помисли, че това е призрак, игра на въображението, мираж. Той потри очите си, пак се вгледа и видя още по-ясно къщите и кулите.

Дори личаха прозорците, вратите и комините. Някои от тях изглеждаха като крепости...

Какво е това? Да не е Чиболо – градът, за който разказват испанските отци. Не е ли това градът със златните врати? И Сегин се чудеше дали наистина съществува това, което виждат, или ги лъжат очите им?

Дружината се спря неволно пред чудната гледка, но след малко препуснаха към града. Като изминаха известно разстояние, спряха като вцепенени. При стените на града стояха пълчища от въоръжени хора.

Ловците извикаха:

– Индианци! Индианци!

– Да – каза Сегин, – по тези места не живеят бели хора. Но какви индианци са тези? Червенокожите нямат такива големи коне и пушки, а и самите хора... Боже мой... те са цели гиганти... ако това не е някое видение!

А докторът в това време тихичко се смееше на уплашените ловци. Хенрих разбра неговата усмивка и се поотрезви малко. Спомни си за описанията на това явление и за да се убеди напълно, че пред него е истински мираж, вдигна ръката си. Конникът, който беше отпред, направи същото. Той препусна и видя, че един гигант иде насреща му. Тук обаче Хенрих излезе от областта на пречупване на лъчите и гигантът изчезна.

Градът също се изгуби. Вместо него се показаха планини, а вместо гигантските дървета – върби. Това много зарадва жадните ловци. Под върбите се извиваше бистро поточе. Конете зацвилиха, като подушиха водата, и след няколко минути и хората, и животните утолиха силната си жажда, която ги мъчеше толкова време. А всичко, което видяха преди малко, беше чиста оптическа измама.

Глава XV

ЗЛАТНАТА ПЛАНИНА

Дългият път умори ловците, затова те престояха на почивка край рекичката през цялата нощ и целия следващ ден. Много ги съблазняваше обаче реката Прието – тази пословична река, за която казват, че и във вълните си носела златен пясък. На другия ден вечерта те се разположиха на нейния бряг.

Реката Прието тече през пусти и планински места, където е пробила пътя си благодарение на своето бързо течение. Затова и бреговете ѝ са почти навсякъде недостъпни. Водата ѝ беше мътна и черна. А къде беше златният пясък?

Като повървяха малко по брега, пътниците се спряха на едно място, където течението беше по-бавно и бреговете не така стръмни. Без да си починат, те се спуснаха към реката и се натовариха с пясък. После го триха с ръце, промиха го грижливо в малките си съдинки, но не видяха нито зрънце злато.

Тогава започнаха да къртят с топорите си късове кварц от скалите, но и тук не намериха търсеното – нито следа от злато. Но къде беше то? „Трябва да е по на север“ – решиха те.

В това време беше дадена заповед да вървят на другата страна-по течението. С явно недоволство изминаха те голямо разстояние по брега и стигнаха до едно по-удобно място, където можеха да напоят конете си. Ловците пак се спуснаха към пясъка, но напразно.

Златните насипи бяха навярно назад. Капитанът нарочно ги отведе от реката Сан Карло, за да не би добиването на злато да ги задържи и да забави с това похода. „Той се грижи само за своята работа, а че хората му ще се върнат пак голи и с празни ръце – не иска и да знае“ – така роптаеха ловците из лагера и сипеха грозни клетви даже и пред самия предводител. Сегин се преструваше, че не чува нищо. Той беше от онези силни характери, които са в състояние да понесат всичко, за да постигнат желаната цел. Като повечето креоли, беше буен и раздразителен, но нещастиято силно го бе охладило и му даваше голямо хладнокръвие, толкова необходимо за един вожд на подобна армия. Започваше ли обаче да се кара, ставаше „опасен човек“. Хората му познаваха много добре това негово качество. Но сега той даже не се разсърди.

Още рано, преди да изгрее слънцето, пътниците възседнаха конете

си и тръгнаха към височините на Прието. Недалече от мястото, където ношуваха, се забелязваха огньовете, навярно това беше заселището на апаките. Трябваше да се мине край тях незабелязано, а това можеше да се постигне само ако вървяха без шум нощем, като се крият през деня.

Щом изгря слънцето, дружината се разположи в една дълбока котловина. Няколко души се изкачиха на едно високо място, откъдето можеха да виждат какво става наоколо. Зад котловината се виждаха облачета от дим, които се издигаха над индианското село. Групата обаче не се бави дълго в котловината, а като си почина малко, тръгна по широката долина, покрита с бъз и кактуси.

Скоро излязоха на индианския път, но тук прегазиха реката, за да тръгнат на изток. Напоиха на това място конете и мулетата си. Няколко души отминаха напред и се качиха по стръмния бряг. В същия миг обаче се развикаха силно, махаха с ръце и сочеха на север.

– Какво има там? – попита Сегин, като се изкачваше по височината.

– Златна планина! Златна планина! – викаха те.

Всички побързаха да се качат. Пред очите им се показва една планина, която блестеше ослепително от отражението на слънчевите лъчи. Върховете на планината, даже и склоновете ѝ, които бяха осветени от слънцето, светеха като злато.

Ловците обезумяха от радост. Ето най-после златната планина, за която толкова много се говореше по време на почивките край вечерните огньовете. Значи това не е измислица, а чиста истина. Златната планина е пред очите им във всички си блясък!

Хенрих погледна към Сегин. Той седеше на коня си с наведена глава, на строгото му лице се изразяваше силно безпокойство. Само той, докторът, Хенрих и Ел Сол знаеха истинската цена на този блясък, защото това беше селен, а хората го смятаха за чисто злато.

Планината не лежеше на пътя им, но Сегин знаеше много добре, че няма да успее да разубеди хората си и ако не ги остави да отидат до планината, ще предизвика силно възмущение. Той се опита въпреки това да ги отклони от намерението им, като ги изкомандва да вървят напред, но те вече бяха насочили конете си към планината и за нищо на света не биха се съгласили да се върнат. Хенрих ги разубеждаваше, че това не е злато, а селен, но те опиянени от жаждата за богатство, не искаха дори да го слушат. Напразно ги заплашваше и Сегин, че ще бъдат нападнати от навахите, ако се забавят. Нищо не помагаше. Тогава разсърден от тяхното упорство, той извика:

– Нека да бъде по вашему, глупаци! Вървете, но се пазете да не

изгубите живота си, като се качите по тази примамлива планина. Напред!

С тези думи той застана начело на дружината и я поведе към планината. Тържествени викове поздравиха това решение. Мрачните предсказания на Сегин не ги плашеха. Те тържествуваха, че капитанът им направи тази отстъпка, а той, отчаян и тъжен, вървеше пред безумната тълпа.

Като пътуваха целия ден, стигнаха до полите на златната планина. Слязоха бързо от конете и стремително започнаха да се катерят към блестящите ѝ точки. С брадвичките, пищовите и ножовете си къртеха едри късове от съблазнителната скала, но за жалост всички бяха от кварц или селен. Бедните ловци сърдито ги хвърляха настрана и къртеха нови, но напразно. След като се блъскаха няколко часа, те се убедиха, че няма да намерят желаното злато. Слязоха долу омърлушени, качиха се на конете и мълчаливо тръгнаха след капитана си далече от лъжливата планина.

Обратният път им отне цял ден, но се утешаваха сами, като вярваха, че и индианците ще загубят същото време, следвайки дирите им, а с това срокът на нападението не се ускоряваше, но се отлагаше малко. Сегин поведе дружината си на югозапад и за да навакса част от изгубеното време, даде на хората си само малка почивка, колкото беше необходимо да се напоят животните на реката, слизаща от планината, край които водеше техният път.

Като вървяха още един ден на югоизток, Рубе позна очертанятия на известните му планини. Приближавайки се към столицата на навахите, нощуваха на брега на един от ръкавите на Прието. Пред тях се виждаше процеп между две височини, който служеше за легло на този ръкав. Рубе посочи процепа на Сегин.

– От другата страна на процепа е градът на навахите.

Късно вечерта на другия ден дружината се приближи до началото на цепнатината. Не беше възможно да вървят по-нататък по брега, местата бяха непроходими. Трябваше да се изкачат на една от височините и по нея да продължат пътя си. Когато ловците, предвождани от Рубе, се качиха на високия бряг, градът на навахите – целта на техния поход – се откри пред очите им.

– Слава Богу, стигнахме най-после! – каза Сегин развълнувано. – Да ни помогне Господ благополучно да свършим работата си!

Великолепна картина се откри пред очите на ловците. Градът се виждаше като на длан. Той заемаше западния край на огромна овална

равнина с дължина няколко мили. Цялата равнина плуваше във весела зеленина, пронизана лъкатушно от бистрата река и обградена с високи планини, дивият изглед на които придаваше особена прелест на този разкошен оазис. Мрачните гранитни висоти, изпъстрени с тесни процепи, бяха окичени с тъмни борики, които като стража пазеха града от северната страна. От южната страна планините имаха съвършено друг вид. Те приличаха на купища от огромни кварцови скали, назъбени с остри високи върхове. Там където се срещаха тези два гиганта – северният и южният, – се разливаше тъмната зеленина на борова гора, която обгръщаше бреговете на реката. Около тази гора на края на оазиса се виждаха много пирамидални постройки – това беше градът на навахите.

Градът се намираще на около десет мили от планините, но пак се виждаха добре неговите постройки. На някои от покривите на къщите имаше тераси, на които се развяваха флагове. Една голяма сграда се виждаше във от града, отделена от другите къщи. Това беше храмът. С далекогледа се забелязваха и човешки фигури, които се движеха по двора и терасите на храма.

Хора и в града, и на полето. Едни се скитаха из улиците, а други пасяха стадата. Тук-там се забелязваха и стада от коне. На реката имаше цели орляци от диви лебеди и гъски – някои плуваха, а други се движеха по брега. Цялата тази мирна гледка беше леко позлатена от лъчите на залязващото слънце.

Гледайки тази тиха картина, Хенрих си мислеше тъжно: „След няколко часа този мир ще бъде нарушен. Ще се вдигнат страшни викове, ужас и насилия ще се пръснат по това място.“

Сегин свика хората си под едно дърво на съвет как да нападнат града. Той реши въпроса така. Ще се приближат нощем, а ще нападнат на другия ден, на светло, за да разпознаят добре пленниците.

Като приеха това решение, всички налягаха на земята, държаха юздите на конете в ръцете си и очакваха настъпването на нощта.

Бавно се разливаше тъмнината по обширната равнина. Огньовете на индианците се губеха един след друг и над полето се възцари тиха безлунна нощ. Тъмни облаци обграждаха небосклона и заплашваха да плиснат силен дъжд. Само беззвучният глас на лебеда и грозният вой на вълка нарушаваха от време на време дълбоката тишина. Големи прилепи цепеха шумно въздуха, а в тревата блестяха светулки. В умовете на сънливите ловци се мяркаше предстоящото сражение и плячката от него.

Отдавна очакваният ден настъпи. По терасите се движеха човешки

фигури, наметнати с пъстри плащове. Повечето бяха жени, млади и стари, всички с разплетени коси. Около тях подскачаха малки дечица. Забелязваха се и белобради старци. Имаше и млади мъже, но навярно не принадлежаха към класата на войниците. Те ходеха насам-натам, носеха вода от кладенците и кладяха огньовете. Това бяха робите – военните пленници на навахите.

Старците отиваха към храма, след тях жените и децата. За кратко време се събраха около сто души на горната тераса. До знамето поставиха нещо, прилично на олтар. Тънка струя от дим се понесе от запаления огън. Звуковете на индианския барабан се сливаха с гласовете на молещите се. След пеенето настъпи голяма тишина. Всички стояха мирно, обърнати към изток.

– Какво значи тази церемония? – попита Хенрих Рубе.

– Тези племена се покланят на слънцето и сега поздравяват неговия изгрев.

Любопитството на ловците се изостри силно. Те не снемаха очите си от духовната церемония. Веднага на запад се заалени гребенът на най-високия връх. Ярката светлина се разливаше постепенно по долината и най-последно огря фигурите на молещите се.

– Вижте, капитане – каза Рубе, – между тях има бели жени и млади момичета.

– Боже мой! – извика Сегин от дълбочината на душата си. – Помогни ми да я намеря между тях!

С тази молитва той наду командирския си рог.

Призивният сигнал се разля по цялата равнина. Конниците наизскачаха от скривалището си, спуснаха се като вихрушка по равнината и скоро заобиколиха целия град. Само няколко останаха да пазят Дакома и багажа.

Звукът на рога поразя жителите. Те видяха веригата, която ги бе оградила. Някои от неопитните можеха да си помислят, че това е военна игра или шега на съседното им дружеско племе. От страх и изненада индианците стояха известно време като вдървени. Това трая, докато конниците стигнаха стените на града. Сега вече всички познаха страшното оръжие на белите врагове.

Те се разбягаха по всички улици, носачите на вода захвърлиха кофите и хукнаха да бягат към къщите си, като надаваха ужасни викове. Качиха се на покривите и веднага изтеглиха стълбите при себе си. Жените и децата пищяха сърцераздирателно. Всички бяха обзети от смъртен ужас.

Конниците се приближиха до вратата на града. Тук останаха няколко от тях на стража, а другите със Сегин, Хенрих и Рубе се спряха пред храма.

Старците стояха на терасата. От страх те трепереха.

– Не се бойте! Ние сме ваши приятели! – викаше им Сегин на техния език.

Но гласът му се заглушаваше от ужасните викове, които се разнасяха от една тераса на друга. Той повтори уверенията си и старците дойдоха до края на терасата. Един от тях навярно беше водачът им. Неговите бели коси стигаха чак до пояса му. На ушите и гърдите му лъскаха метални украшения. После се наведе над терасата и отговори на испански:

– Приятели! Приятели!

– Да, ние сме ваши другари – отговори Сегин на същия език, който разбираше цялата дружина. – Не се бойте от нас. Никакво зло няма да ви сторим.

– А и защо ще ни правите зло? Ние сме добре с всичките бели племена на запад. Ние сме деца на Монтесума. Ние сме навахи. Какво искате от нас?

– Дойдохме да си вземем жените и децата, които са в плен у вас.

– Грешите! У нас няма бели пленници. Тези, които търсите, са далече на юг при апахите.

– Не, те са тук. Аз знам това много добре. Ние изтърпяхме големи мъки, докато стигнем дотук, и без тях няма да се върнем.

Старецът размени няколко думи със своите и после поговори с тържествен глас:

– Вярвай ми, водачо, теб са те излъгали. У нас няма бели пленници.

– Ах, ти, стари безсрамни лъжецо! – извика Рубе, като сне перуката си. – Погледни тук. Познаваш ме, нали?

Голият череп напомни на индианците историята за одрана-та кожа от главата на живия Рубе. В това време ловците със заплашителен вид готвеха пушките си. Наглата лъжа на стареца ги разсърди много и те бяха уверени, че белите робини са тук.

– Старче – със строг глас извика Сегин, – нищо няма да постигнеш със своите лъжи. Ако искате да спасите главите си и вашия град от унищожение, дайте ни жените.

– И колкото се може по-бързо – добави нетърпеливият Харей, като вдигна пушката, – или ей сега ще ти смажа главата.

– Търпение, хора! Ще ви покажем белите жени, които имаме тук, за

да се уверите, че те не са робини, а наши дъщери, деца на Монтесума.

Индианецът слезе на по-долния етаж на храма и след малко се върна с пет жени, облечени в индиански костюми, но чертите на лицата им показваха, че са от испанско-мексиканско потекло.

Три от тях бяха познати веднага от някои от ловците. Като чуха имената „Пепа, Рафаела, Йезуита!“, те се затичаха към преградата, простирайки ръцете си към своите мъже и братя, плачеха от радост и благодаряха на избавителите си.

– Слезте при нас! Слезте при нас! – викаха им ловците.

Младите жени обаче не можеха сами да сложат стълбите, за да слязат долу. Те гледаха своите господари, които стояха неподвижни, с намусени лица и скърцаха със зъби, съзнавайки своето безсилие в тази минута.

– Поставете стълбите, за да слязат жените. И по-бързо, защото ако дойда горе, ще избия всички! – викаше нетърпеливо Харей.

Индианците се покориха. Те спуснаха стълбите и трите жени попаднаха в прегръдките на своите близки. Другите две бяха непознати и стояха горе на терасата. Сегин беше извън себе си от нетърпение. Той отиде при двете жени. Последваха го и няколко от ловците. Водачът с трепет се вглеждаше в лицата им, но те бягаха от него. Измъчваше паметта си да му възвърне спомените от далечното минало, чакаше да заговори кръвта на детето с родителската, но напразно – не намери никаква позната черта у тези две жени. Едната беше много стара, а другата – отвратително грозна.

– Боже мой! – извика той. – Нима аз няма да я намеря? На ръката ѝ има един белег още от раждането ѝ... Не, тази не може да бъде моята дъщеря.

Въпреки това обаче той улови по-младата за ръката, запретна ѝ ръкава и като не намери белега, спусна се към стария индианец. Грозният вид на Сегин го стресна и той отстъпи назад.

– Тези не са всичките! – извика водачът с гръмоподобен глас. – При теб има още скрити робини. Доведи ги по-бързо тук или ще те смажа!

– Вече няма други – отговори старецът уверено.

– Лъжеш и затова ще заплатиш с живота си. Рубе, ела тук! Дай му да разбере, че е лъжец!

– Ти лъжеш, стари разбойнико – каза Рубе, – безсрамно лъжеш! Ако не ни дадеш белите робини, белите ти коси няма да стоят дълго на главата ти. Кажи бързо, къде е вашата млада царица?

– Тя е на юг, далеч оттук!

– Боже милостиви! – извика отчаяно Сегин.

– Не му вярвайте, капитане. Той е вагабонтин и лъжец... Дъщеря ви е тук и се почита като царица на тайните. Тя помага на този дъртак в шарлатаниите му, когато се покланят на слънцето. Той не иска да се лиши от нея, но тя е тук и е добре пазена. Аз съм напълно уверен в това.

– Другари! – извика Сегин, като се наведе от терасата. – Претърсете всички къщи, изведете всички жени, и стари, и млади. Нито един тъгъл не пропускайте. Вземете стълбите! Помъчете се да намерите мойта мила дъщеря!

Глава XVI

РУБЕ СИ ОТМЪЩАВА

Ловците обиколиха всички къщи и изкараха от тях жителите им. Някои се противиха, но веднага биваха умъртвявани или ги скалпираха. Закараха всички при храма. Сегин внимателно разгледа жените, но не можа да открие своята мила Адел. Повечето бяха красиви индианки, които със суевен страх гледаха бледоликите.

Хенрих видя какво горчиво отчаяние се изобрази на лицето на Сегин след тази несполука. Дойде му наум обаче една нова мисъл, която побърза да съобщи на капитана:

– Разпитайте освободените робини – каза той.

– Ах, да, имате право. Аз днес съм напълно объркан – отговори Сегин, – и то именно тогава, когато почти достигнах целта си след толкова години труд и мъки...

Двамата отидоха при освободените робини и Сегин им описа чертите на дъщеря си.

– Това трябва да е „царицата на тайните“.

– В града ли е тя?

– Аз я видях тази сутрин, преди да дойдете вие, старият жрец побърза да я отведе. Навярно я е скрил някъде.

– Къде? – извика Сегин стреснато. – О, това е дъщеря ми! Знам, че те са я направили „царица на тайните“.

– Струва ми се, че я скриха в естуфа – каза едната от жените.

– Какво е това? Къде е то?

– Това е едно място, където гори свещеният огън и старият жрец извършва своите заклинания. Там той приготвя лекарствата. Това е мястото страшно, господине, там горят може би и хора, но ние не знаем.

– Трябва да е някъде под храма в подземие. Старият жрец го знае, само той има право да ходи там.

Сегин настръхна от ужас пред мисълта, че дъщеря му се намира в смъртна опасност. Той беше впил погледа си в стареца, от когото и Хенрих не снемаше очите си, но неговата хладна злоба, която се рисуваше на лицето му, поразя и двамата. Цялата му фигура говореше, че е решен по-скоро да умре, отколкото да изгуби „царицата на тайните“. Той имаше демонски способности да владее умовете на суевенните диваци.

Разярен от страха за живота на дъщеря си, Сегин, придружен от

Хенрих и няколко ловци, се спусна към него, сграбчи го за косите и извика:

– Заведи ме при царицата! Тя е моята дъщеря!

– Царицата на тайните – твоя дъщеря? – възрази индианецът разтреперан. – Не, господине, тя не е от вашето племе. Тя е дъщеря на слънцето, беше на един вожд на навахите.

– Не ме мъчи старче, не се подигравай с мен! И бъди уверен, че няма да остане нито един жив от вас, ако причините вреда на дъщеря ми. Хайде, заведи ме по-бързо при нея в подземие.

– В подземие! В подземие! – извикаха след него ловците.

Здрави ръце сграбчиха упорития старец за раменете и косите и го помъкнаха надолу. Пред грозния вид на окървавените ножове той не се противи, за да не заплати с живота си.

Като стигнаха до долния етаж, старецът даде знак да спрат. Сложи го на земята и той влезе в една врата, закрыта с бизонски кожи.

Сегин го улови за дрехата и тръгна след него, за да не се скрие някъде. Последваха го и няколко от ловците.

Те минаваха от коридор в коридор – цял лабиринт от тъмни проходи – и най-после влязоха в слабо осветена стая. Фантастичните образи и символи на индианската религия поразиха белите. Стените бяха покрити със страшни рисунки и кожи от диви зверове. Мечи глави, черепи от бели бизони, пантери и вълчи уста, с оголени зъби, рога на различни зверове и грубо издялани от дърво или направени от червена глина идоли образуваха украсата на тази стая. В средата гореше слаб синкав пламък. Това беше свещеният огън – огънят, който не угасва много векове в чест и слава на бога Кетцалкоатл.

Не беше работа ловците да разглеждат тези неща. Те тичаха от ъгъл в ъгъл да търсят царицата, като събаряха всичко, което им се изпречеше – свещените съдове и идолите се търкулваха един след друг по земята. Грамadni змии се разпълзяха навред и се увиваха около краката им. Разсърдени от внезапното нашествие, което наруши спокойния им сън, тези гадове със злоба се спуснаха за отмъщение. Ловците ги тъпчеха с краката си и биеха с прикладите на пушките си. Глъчката на хората, съскането на змиите, задушливата смрад от огъня – всичко това образуваше един страшен хаос.

– Къде е капитанът? – се чува гласове от всички страни.

– Слушайте – каза им Хенрих, – чува се женски глас! Ето и Сегин заговори! Вървете след мен!

Ловците вдигнаха кожата, които закриваха съседната стая, бързо

влязоха в нея и видяха Сегин да държи в прегръдките си една прекрасна девойка, богато окичена със златни украшения и пера. Тя се мъчеше да се изтръгне от него, но той я държеше с една ръка, а с другата запретна левия ѝ ръкав. Там имаше белег.

– Да, тя е, тя е! – викаше той с разтреперан глас. – Благодаря ти, Боже, аз вече намерих Адел! Адел! Не ме ли познаваш? Аз съм баща ти!

Обаче младата девойка продължаваше да вика. Тя блъскаше Сегин и протягаше ръцете си към стария индианец, като го викаше на помощ. Бащата ѝ говореше нещо с мил глас, но тя не го слушаше. Най-после се изтръгна от неговите ръце, замъкна се пълзешком при стареца и се впи в коленете му.

– Тя не иска и да знае даже за мен! О, дъще моя!

Сегин ѝ говореше на навахски, за да го разбере, защото беше напълно забравила родния си език.

– Ти? – извика тя. – Ти си мой баща? Не, ти си бял, ти си враг на моето племе! Не ме пипай! Махни се от мен!

– Скъпа ми Адел, не отхвърляй баща си, спомни си...

– Моят баща беше велик вожд. Той умря. Сега Слънцето ми е баща. Аз съм дъщеря на Монтесума, царица на навахите!

И като изговори титлата си, тя се изпъчи гордо пред враговете си, като ги стрелна с очи на оскърбено величие.

– О, Адел – продължи Сегин, – погледни ме! Нима съвсем забрави мен и любовта ми към теб? Ако не познаваш мен, то може би ще познаеш майка си – твоят ангел хранител. Тя още оплаква голямата загуба, която ѝ причиниха индианците, като те откраднаха!

Сегин сне от гърдите си своя малък портрет и го показа на дъщеря си. Тя го гледаше с любопитство, но си остана така хладна, както и преди. След това го изгледа, направи един величествен замах с ръка, с който предлагаше на белите да не оскверняват повече храма със своето присъствие. Явно беше, че е забравила всичко – и семейството, и родния си език – тя беше станала чиста индианка!

Хенрих не можа да сдържи сълзите си, като гледаше нещастния си другар. Сегин стоеше мълчалив, потънал в дълбока скръб. Той бе отпуснал главата си върху гърдите, бледен и безжизнен, гледаше, но нищо не виждаше пред себе си. Хенрих разбираше много добре силните мъки, които изпитваше приятелят му. Това беше резултатът за всички му труд, сражения и подвизи в течение на дълги години.

Сегин мълча известно време, сякаш събираше разбитите си мисли, после каза с дрезгав глас:

– Изведете я. Може бог да се смиле над нас и да ни я върне.

Трябваше да минат пак през ужасната стая, за да излязат на терасата. Като се показаха от подземието, Хенрих видя едно много по-ужасно зрелище. Не бяха кървавите потоци, които го стряскаха така – на това бе навикнал вече, – но той усети нещо зловещо в самата атмосфера, нещо, което говореше за ужасна разюзданост на дивите страсти.

Пред храма стоеше тълпа от около двацет души – жени, девойки и деца. Те бяха облечени различно – някои в индиански, а някои в европейски костюми, донесени, естествено, при някой грабеж. Повечето от тези индианки бяха млади и красиви. Те се бяха отделили на групи, но жален ропот се носеше из цялата тълпа.

Преди всичко той обърна внимание на кръвта, която течеше по ушите и лицата им. Това бяха следите от насилията, извършени над тях – скъпите им обици бяха откъснати от ушите им, без да ги откачват и изваждат през дупките.

Ловците бяха заобиколили тази тълпа и се съветваха нещо. Джобовете им бяха препълнени със златни и скъпи неща, плячкосани от индианците. Но нещо по-ужасно го поразя – на поясите им висяха прясно одраните кожи от черепите на нещастните навахи. Ножовете им бяха потънали в кръв, изобщо тази разбойническа сган представляваше една отвратителна картина.

Черни облаци покриха цялото небе. От време на време те бяха разцепвани от ослепителни светкавици, чуваше се далечният гърмеж на гръмотевиците, който се разливаше бавно между околните върхове и теснини. По-добра прилика между времето и извършеното в града не можеше да има. И двете си приличаха по своя ужас.

– Отнесете багажа! – извика Сегин, като излезе от храма с дъщеря си.

След малко отделиха мулетата с всичкия товар.

– Каквата храна намерите из къщите, я приберете и я натоварете.

Сушено месо, сушени плодове, кожи, орехи – всичко бе събрано и натоварено на мулетата.

– Страх ме е, че храната ни ще е малко. Сега, Рубе, избери робите. Не можем да вземем всичките със себе си. Избери само двацет, но от по-ценните, които да бъдат разменени по-изгодно.

Сегин качи дъщеря си на едно от мулетата.

Рубе изпълни заповедта на капитана. Той избра 20 млади индианци, девойки и мъже, по чието облекло личеше, че са от елита на обществото.

– Ох – извика свирепият Киркер, – навахите крадат нашите жени, защо да не вземем и няколко от техните? Те ще ни слугуват по пътя.

– Стига! – възрази му Харей. – С какво ще ги храниш?

– Месо имаме много – отговори Киркер, – а ако това не стигне, ще пуснем индианците, като разбира се, свалим от тях това, което ни трябва...

При тези думи той гордо завъртя ръката си около черепа, знак, който разбраха всички.

На много от ловците хареса планът на Киркер и те побързаха да си вземат по една индианка. Плач и ридания оглушиха цялата околност при тази жива раздяла.

Някои от ловците не одобряваха постъпката на другарите си, а някои, макар и да взеха участие в този грабеж, се радваха, като гледаха подвизите на своите другари.

В това време Сегин беше от другата страна на храма, където бе зает с приготвянето за път на дъщеря си. Но силният шум и плач обърнаха вниманието му и той отиде при дружината, като остави Ел Сол при нея.

Като видя многото жени, привързани върху мулетата, разбра каква е работата и поиска да засрами ловците, като запита Рубе:

– Какво става? Това ли са робите, които ти казах да избереш? Те ми се виждат твърде много.

– Не – отговори Рубе, – ето хората, които аз избрах. Те са точно двадесет души.

– Свалете тогава всичките жени от мулетата и качете мъжете, посочени от Рубе. Предстои ни да минем през пустинята. С какво ще изхраним тази папlach?

Въпреки силното възмущение на Киркер и другарите му, Сегин и Рубе свалиха жените от мулетата.

– Заклевам се – извика един от компанията, – или ще взема индианката със себе си, или ще я скалпирам!

– Наистина – обади се друг, – защо да мъкнем тези жени с нас? Нито една не струва повече от кожата на черепа си. Хайде да ги одерем!

– Отлично! – прибави трети.

– Това е най-умното! – се чува няколко гласа.

Сегин се обърна към бунтовниците и твърдо извика.

– Другари, не забравяйте обещанията си. Пребройте робините си. Аз ще ви заплатя за всички.

– Можете ли да ни заплатите още сега? – попита един.

– Вие знаете, че това е невъзможно в тази минута.

– Ако платите сега, добре, ако не...

– Пари, или ще им одерем главите ... – това е последната ни дума.

– Откъде ли ще вземе водачът ни пари, за да ни заплати, когато си иде у дома? – попита един от мексиканците. – Той не е евреин, нито banker. Аз не съм му броил парите, но знам, че няма толкова, за да ни заплати за всички робини.

– Той няма да може да ни заплати, знам го. Затова най-добре е да си имаме кожичките в ръце, така и за парите е лесно по-късно.

– Недей вярва, че ще се погрижи вече за нас, след като намери това, което търсеше. Той ни храни само с обещания.

– Подиграва се с нас като с глупави негри. Защо не ни заведе на Прието, където можехме да си съберем пълни джобове злато?

– А сега иска да ни лиши от кожата! Това е цяло безобразие!

Хенрих не се стърпя и се намеси. Парите бяха единствената причина на тези възмущения. Затова се реши да пожертва целия си имот, само и само да помогне на Сегин в тази трудна минута.

– Господа! – извика той така силно, че заглуши целия шум. – Ако вярвате на думите ми, чуйте какво ще ви кажа. Аз изпратих стоките си с последния керван в Чиуауа. Когато отидем в Ел Пасо, ще заварим търговците, от които ще получа парите си. Те са двойно повече от тези, които вие искате сега. Ако ми вярвате, аз обещавам да ви удовлетвори.

– Много добре, но работата е, че не познаваме нито вас, нито стока-та ви.

– Рибата още в морето, а той бълнува за голяма печалба от продажбата ѝ – отбеляза един от ловците.

– Рибата още в морето, а той... Нима може да се вярва на търговец? Пари или кожи – това е! Ние можем и да одерем черепите на индианките, можем и да ги оставим. Но, вярвайте ми, другари, че друга печалба за нас няма вече.

Не беше възможно да се вразумят тези хора. Очите им светеха, а на лицата им личеше дива свирепост. Те жадуваха кръв. Дисциплината, която досега ги държеше в покорство, изчезна. Властта на капитана изгуби своето значение.

Индианските жени не разбираха разговора на свирепите ловци на скалпове, но грозните им погледи и заплахи ги караха да треперят като листа. Те виждаха как ловците измъкваха кинжалите си от ножниците и пълнеха пушките и револверите си.

През това време Сегин настаняваше пленниците. От минутата, когато дъщеря му отказа да го признае за баща, той бе потънал в дълбока

скръб и не обръщаше внимание на това, което ставаше около него.

Но когато гръмният глас на Киркер извика „Пари или кожи!“, Сегин се опомни веднага. Разбра опасното положение, върна се при бунтовниците, вдигна револвера и извика буйно:

– Посмейте само да нарушите дадената клетва! Първият, който вдигне нож или пушка срещу тези жени, ще падне мъртъв от моя изстрел!

Настъпи мъртва тишина.

– Аз дадох обещание – продължи той, – че моята ръка няма да пролее нито капка кръв, след като намеря любимата си дъщеря. Нека никой от вас да не ме принуждава да ставам клетвопрестъпник, иначе кръвта му ще бъде пролята от мен!

Глух ропот се разнесе в тълпата, но никой не посмя да възрази.

– А ти, Киркер, си нехранимайко и тъп грубиян! – каза Сегин. – Скрый бързо ножа си или ще ти пратя един куршум в челото.

Той насочи револвера си и в очите му се четеше неумолима решителност. Цялата му фигура прие такъв сериозен вид, че разбойникът заста на мястото си. Осъзна, че и най-малкото противене води към смъртта, и със страшно проклетие мушна ножа в ножницата.

С това обаче не се потуши целият бунт. Някои започнаха да се присмиват на Киркер, а други подбуждаха тълпата да се противопостави.

Хенрих Халер се изправи до Сегин, готов да го защити и да умре заедно с него.

Много последваха неговия пример и се групираха около тях. В числото им влизаха Ел Сол, Рубе, Харей, Санчес и др. А докторът ходеше от група на група и се мъчеше да ги помири. Двете страни бяха почти равни.

В случай че се сбиеха, би настанала страшна сеч. За щастие в това време на хоризонта се показва нещо, което веднага отрезви всички и охладя страстите. Докторът посочи на запад, откъдето идваха индианците. Въпреки че бяха много далече, все пак се разпознаваха много добре. Това бяха навахските войници, изпратени да гонят белите. Те се носеха като вихър из равнината към града.

– Ето ви скалпове, колкото искате – каза спокойно Сегин. – Съумейте само да защитите своите. На конете! Напред! Повтарям ви още веднъж моето обещание. Бъдете благоразумни и ми вярвайте! А сега напред! Дръжте се!

Думите на водача произведоха този път своето действие и наистина

не можеше да се чака повече. Близката опасност въодушеви ловците. Те биха могли да се скрият зад къщите и да отблъснат авангарда на индианската армия, но да останат в града и да очакват прииждането на нови сили би било цяло безумие. В един миг и най-несговорчивите яхнаха конете си. Обозът с багажа и робите се упъти към гората. Сегин се надяваше да мине през теснината, която се намираше на изток, защото не беше възможно да отстъпят, тъй като пътят им бе пресечен откъм тила.

Той яздеше напред, водейки мулето, на което седеше дъщеря му. Другите вървяха след него в голям безпорядък, защото много бързаха. Хенрих напусна последен града, за да попречи на свирепите ловци да извършат някое зверство над беззащитните жени и старци. Той с риск на живота си реши да не позволи да се пролива напразно кръв.

– Слава тебе, Господи! – извика той, излизайки след последните ловци.

Но се измами, защото имаше още. Скоро го настигна Рубе със старата си кобила. На пояса му се червенееше прясна кожа, одрана от черепа на стария жрец. С това той отмъсти за своя скалп.

Глава XVII

БИТКАТА В ТЕСНИНАТА

Като стигнаха до боровата гора, ловците тръгнаха по индианската пътека срещу течението на реката. Вървяха толкова бързо, колкото позволяваше обозът. Като изминаха пет мили, стигнаха до източния край на долината. Тук планинските скали се сближаваха и образуваха една теснина, в дълбочините на която течеше реката. Гигантската врата приличаше на онази, през която ловците влязоха в долината от западната страна, само че беше по-непристъпна. Нямаше никакъв път покрай водата и трябваше да вървят по нея. За щастие не беше дълбоко, защото се усилваше само след силни бури и дъждове.

Като обиколиха стръмните скали, войниците навлязоха в теснината. Над главите им се издигаха на неколкостотин метра грозните скали, които на много места висяха над потока. Тук-там се виждаха и малки полянки, покрити с кактуси и обградени с тънки борики. Тъмната зеленина хармонираше с дивата планинска природа. Тук царуваше вечен полумрак. А небето беше покрито със страшни черни облаци, които изглеждаха окачени по скалите. От време на време блясваше и силна светлина – светкавица, която се отразяваше в тъмната вода на потока под краката на треперещите коне. Страшният грохот на гръмотевиците се носеше като непрестанно ехо в този прицеп. Дъжд още нямаше.

Дружината, предвождана от Сегин, напредваше бързо. На завоите реката беше дълбока, така че конете дори плуваха. Но понеже нямаше друг път, трябваше да вървят. Като изминаха така няколко километра, най-после стигнаха до изхода на теснината и започнаха да се изкачват по брега.

Сегин избра двайсет души, на които конете бяха по-силни. На Ел Сол поръча да наглежда обоза и дъщеря му, при която неотлъчно се намираше Луна.

Останалите се разположиха да пазят теснината. Животните бяха скрити зад скалите. Конниците насочиха дулата на пушките си към устието на теснината и мълчаливо чакаха появяването на неприятеля.

Никакъв шум не се чуваше, но всички знаеха, че неприятелят е близо. Избраха си и удобно място за наблюдение.

В долината реката течеше бавно, но щом влезеше в теснината, ставаше по-бърза, по-гясна и много по-дълбока. Малко по-нататък тя се

разширяваше, но след това се вмъкваше в най-тясното място на планинския процеп, където едва можеше да вървят двама души един до друг. В навахската долина тя отново се разширяваше и течението ѝ ставаше по-бавно и спокойно.

За скривалище Сегин избра едно място на скалите, които образуваша самата врата на теснината. Оттам можеше и да се защитава устието на долината, а ако станеше нужда – и да се избяга в равнината. Главното беше да не оставят неприятеля да ги загради отзад, но според думите на Рубе от това нямаше защо да се страхуват.

Ако неприятелят бъде много силен, нашите ловци решиха да го задържат поне дотогава, докато товарът замине много напред. Дълго време обаче не можеха да се бавят тук, защото имаха малко храна и барут.

И така, ловците се скриха зад скалите под командата на своя капитан. Гръмотевиците не преставаха. Черните облаци, пронизвани от светкавиците, пълзяха по върховете на скалите. Едри дъждовни капки падаха нарядко по земята.

Дъждовете тук обикновено бяха рядко явление, но веднъж започнеше ли да вали, наставаше същинска тропическа буря. Електричеството, което се бе събирало дълго време в атмосферата, искаше да покаже изведнъж своята сила, като произвеждаше на мястото на съществуващия ред в природата хаос. Местността явно неведнъж бе изпитвала въздействието от подобни атмосферни явления – навсякъде имаше следи от силни наводнения.

Далече на запад бурята ехтеше с всички сили. Планините се покриваха с потоци от силния дъжд. Новообразуваните водопади оглушаваха цялата околност със своя ехтеж. А индианците още не се показваха. Това беше необяснимо.

Скоро обаче чуха друг шум, като че ли цял керван се движеше по обсипан с едър чакъл и пясък път. И наистина това беше шум на конски стъпки по каменистото дъно на реката. Навахиите приближаваха. Шумът рязко спря. Навярно неприятелят се спря, за да разгледа местността. Това беше съмнение, което се оправда скоро. След няколко минути се показа над далечната скала нещо червено. Това беше челото на един индианец. Той беше много далече и не можеше да го достигне куршум. Ловците със затаен дъх гледаха нататък. Ето че се показва още един, втори, трети... много. Много тъмни фигури се появиха на хоризонта. Те се криеха зад скалите и вървяха много предпазливо.

Ловците се бяха притулили зад храстите. Индианците не можеха да ги забележат. Техният авангард искаше да види минали ли са оттук

белите. Първият и най-смелият от тях, тичайки от място на място, стигна до най-голямата теснина, само главата му се показваше зад една скала. Чу се залп от няколко пушки и тя се люшна на една страна. Куршумите го пронизаха и той падна мъртъв на земята.

Авангардът беше повикан назад. А ловците приготвиха отново пушките си и чакаха. Мина много време, но никакво движение не се забелязваше от страна на противника. Без съмнение обмисляше плана си за атака. Впрочем само по един начин диваците можеха да изгонят белите от скривалището – да се втурнат срещу куршумите, като им отговорят със залп от стрели, да дотичат до тях и да се бият лице в лице. Понеже бяха повече, имаха надежда да успеят.

Ловците съзнаваха, че неприятелят е по-силен, но се надяваха, че куршумите им ще ги принудят да спрат и с това ще им дадат възможност да им изпратят и втори залп. Освен това Сегин предложи да не стрелят всички наведнъж, а на части, за да не се прекъсва огънят.

Така чакаха цял час под страшен дъжд, като скриваха, колкото можеха пушките си. Водата постоянно прииждаше. С шум се разливаше над бреговете и увеличаше крайбрежните камъни със себе си. В тесните места тя се издигаше много нависоко. Цялата околност се покри с носен мрак и само светкавиците озаряваха тази чудесна картина на разбеснялата се стихия.

– Може да са отишли да ни заобиколят – каза един.

– Не, те няма да ни атакуват, преди да настъпи нощта.

– Нека да чакат нощта – промърмори Рубе. – Ако вали още половин час така силно – всичко ще завърши благополучно.

– Ст! Ст! – се чу от тълпата. – Ето ги!

Всички устремиха погледите си към прохода. Показаха се толкова много конни индианци, че запълниха целия поток. Те си приготвиха лъковете, за да пуснат отровните си стрели, преди да се спуснат срещу неприятеля.

– Пазете се, момчета! – извика Рубе. – Целете се добре и не стреляйте на вятъра.

Още не беше свършил, и откъм индианците се чу бойният им вик. Ловците им отговориха със същия ужасен рев.

Пред изхода от теснината навахите се спряха, за да се сгъстят, и с нови сили и викове се спуснаха напред към вратата. Това извършиха толкова бързо, че преди ловците да дадат първия си залп, няколко диваци успяха да изскочат на равнината. Град от куршуми се изсипа върху тях. Срещу оловото летяха отровни стрели на червените и всичко това

бе придружено с войнствени викове и жални охкания на ранените.

При всеки гърмеж падаше по един индианец във водата, но другите напредваха и се стремяха да излязат от теснината. Труповете на убитите хора и коне заграждаха реката, но тълпата ги прескачаше и препускаше напред. След първия залп настъпи тишина, понеже ловците пълнеха пушките си. Навахиите поискаха да се възползват от това.

Сегин разбра опасността и веднага се спусна с револвера в ръка напред, като повика след себе си и тези, които имаха револвери.

Около петдесет души се втурнаха след него. От една страна се чу викът на навахите за нов пристъп, а от друга – командата на Сегин да стрелят.

Петдесет куршума пропищяха сред червенокожите и ги накараха да се пръснат като ято. Ударените падаха от конете и веднага бяха стъпквани от задните редове. Няколко обаче сполучиха да излязат от теснината и се нахвърлиха върху ловците. Започнаха ръкопашен бой. От едната страна действаха дългите пики и томахавки на индианците, а от другата – прикладите на пушките и дръжките на револверите.

Водата, задръстена от труповете, се надигаше все повече и повече. С нова сила затрещяха гръмотевиците. Ослепителни светкавици цепеха въздуха. Като че ли и самите стихии вземаха участие в тази смъртна борба.

А водата все прииждаше. Трупове на хора и коне плуваха и още повече затрудняваха движението по реката. Индианците се готвеха с нови сили да нападнат ловците, чиито пушки вече бяха празни.

Другарите на Сегин видяха, че няма спасение, и решиха да умрат юнашки, вместо да паднат живи в ръцете на червенокожите.

Чу се страшен шум. Това беше водата на планинския поток, изскочила от бреговете. Огромна маса, която помиташе всичко пред себе си и къртеше околните дървета, се устреми право към ловците и се готвеше да потопа цялата местност с всичко, каквото имаше по нея.

Рубе извика уплашено:

– Бягайте на брега, ако ви е скъп животът! По-бързо на брега!

Хенрих се обърна и видя как изплашените ловци се катерят по единственото достъпно място. Той едва успя да прескочи на близката издатина, и се зададе цяла планина от вода, която със страшен рев и гъста пяна се устреми към теснината. Цялата тази маса се втурна в тесния проход, удари се в скалите, отстъпи назад, но с още по-голяма сила се върна, за да потопа всичко.

Хенрих чу писъците на индианците. Те препуснаха с конете си по

течението, като се мъчеха да избягат от страшната вода, но напразно. Пенливият поток ги настигна със силен рев, повдигаше ги и ги отнасяше със себе си. Те потъваха, изплуваха и пак се изгубваха в мътните му води.

– Трима от нашите загинаха! – каза тъжно Харей, който стоеше до Хенрих на такова място, откъдето се виждаха отчаяната борба и ужасните мъки на застигнатите от пороя хора.

– Кой е загинал? – попита Сегин, като гледаше другарите си и весело стисна ръката на Хенрих, разбрал, че е между живите.

– Изгубихме един делавар, дебелия Джим Харис и...

– Кого още?

– Капитане – отговори Санчес, – Киркер не се вижда тук. Бедният! Колко му се искаше да дере кожата на индианските жени и деца, а сега неговата глава ще достави това удоволствие на навахите, ако тялото му изплува над водата.

– Ами, сега ги занимават много по-важни неща, отколкото черепа на Киркер – възрази Харей. – Пороят ги завлече почти всичките. Те нека да спасят първо себе си, после да мислят за него.

В това време труповете на хората и конете изплуваха над водата и течението ги отнесе далече в теснината. Ново нападение откъм реката не можеше да се очаква, защото пороят пресече пътя на индианците. Сегин заповяда да накладат огньовете и да се изсушат, защото всички бяха измокрени до кости. Диваците можеха да ги нападнат само ако заобиколят планините, което би им отнело много време, или пък след като спадне водата. Но и това не можеше да стане скоро, защото дъждът не преставаше.

Огньовете запалиха под защитата на скалите и сложиха да си пекат сухо месо. Всички се наредиха около огнищата и постоянно обръщаха към тях ту едната, ту другата страна на тялото си, от което се издигаха гъсти облаци от пара. Тук бяха и ранените. Понеже докторът замина напред с обоза, те бяха превързани на бърза ръка.

Така прекараха няколко часа. Бурята не преставаше, водата още не спаднаше. Рубе уверяваше, че дори и дъждът да престане, пак ще трябва време, докато спадне водата до обикновеното си равнище. Около полунощ ловците възседнаха конете си. Дъждът бе почти унищожил следите на мулетата от обоза. Забелязваха се тук-там стъпки от копита, осветявани от силните светкавици. Виждаха се и снежните върхове на планините. Това беше достатъчно за един опитен водач като Рубе и той уверено водеше дружината в тръс напред. Вървяха цялата нощ. Час след

изгрева на слънцето, което съвсем скри следите от бурята, настигнаха обоза и останалата част от другарите си, която беше под командата на Ел Сол.

Няколко дни вървяха през места, покрити само с бъзови храсти. Изминаха около 60 мили и не намериха нито капка вода. Понеже нямаше дървета, готвеха храната си на огънове, подклаждани със съчки от артемизи. Тук срещнаха същите мъки, каквито изпитваха пътниците по безплодната и безводна пустиня. Понеже свърши храната им, започнаха да колят мулетата и конете един след друг. През последните нощи не палеха и огънове, защото предполагаха, че неприятелят им е някъде наблизо и го очакваха всяка минута.

Три дни пътуваха на югоизток. Вечерта на третия ден видяха Миоарските планини, върховете на които бяха добре познати на ловците, защото често им служеха за ориентири.

Дружината се упъти към тях. Сегин искаше да ги премине по пътя към старите рудници. Надвечер стигнаха до така наречената „Златна яма“. Това беше един дълбок дол, в който се виждаха още следите на изоставените мини. Той беше образуван може би от някое отдавнашно земетресение и се простираше на около 20 мили дължина.

Към полунощ стигнаха с големи мъки до едно поточе. Разседлаха конете и ги пуснаха да пасат. Сегин реши да останат по-дълго, за да си починат уморените хора и животни. Той се чувстваше тук в по-голяма безопасност, понеже местността му беше добре позната.

Между върбите и памуковите дървета накладоха огънове. Никакъв дивеч не се виждаше, затова заклаха едно муле. След като се нахраниха, налягах, покривайки се кой както може, и веднага заспаха. Оставиха един пазач, който стоеше облегнат на пушката си. Младите мексиканци и поробените индианци налягах в средата на лагера, покриха се със своите бурнуси и заспаха.

Само Хенрих не можа да заспи веднага. Дълго време обикаля около лагера, за да разсее тъжните си мисли, породени от грозните гледки през последните дни. Но силите му го напуснаха и той легна на земята изнемошлял. Тежък сън скова уморените му крайници.

Глава XVIII

МИРЪТ

Хенрих се събуди от утринния хладен ветрец. Луната се скри зад хоризонта, слънцето още не се показваше, но през леката утринна мъгла пак можеше да се разгледа околната местност. Една тясна светла ивица се очерта на изток. Настъпи зората. Той си спомни, че Сегин искаше да тръгне много рано, но в минутата, когато се накали да стане, чу някакви гласове и конски тропот по каменистата почва.

„Ловците са станали вече и тръгват“ – си помисли той.

Това го накара да стане и да се втурне към лагера. Но като измина десетина крачки, се убеди, че шумът идва от противоположната страна. Той се спря, послуша се внимателно и се убеди в това. Друга мисъл му дойде наум – че дружината е заминала вече доста напред и Сегин, като видял, че го няма, пратил хора да го търсят. Това предположение му се видя много вярно и се обади. Последва минута тишина и след това се чува пак конски стъпки. Хенрих се смая, като видя конниците на отсрещния бряг на пропастта.

Докато се окопите от тази изненада, те се наредиха насреща му и спряха. Разделяше ги пропастта, която беше широка около 200 метра. Мъглата беше много рядка и не им пречеше да се видят един друг. Конниците бяха около 100 души. По дългите им пики, перата на главите им и полуголите им тела се познаваше, че са индианци.

Младежът не стоя да ги разглежда повече, а се втурна с всички сили към другарите си и ги завари достатъчно изплашени. Те оседлаваха конете си. Сегин отиде на края на дола с няколко души, за да разгледа срещуположния бряг. Не беше възможно да отстъпят, защото индианците вече ги видяха и узнаха силите им.

За да се срещнат враждебните страни, би трябвало да изминат най-малко 20 мили.

За това Сегин се реши да остане тук, докато узнае точно с какви индианци има работа и каква е тяхната цел. Последните също се разположиха срещу ловците. Очевидно и те чакаха да се съмне добре, за да научат кои са техните противници. Учудени от неочакваната среща, те викаха и махаха живо с ръце и глави.

Най-после се развидели. Индианците веднага познаха ловците на скалпове. Див, тържествуващ вик се разнесе над пропастта.

– Това е племето на Дакома! – извика един.

– Не – възрази друг, – не може да бъде, то е много голямо.

– То е. Какво от това, че са малко, половината вероятно са загинали от наводнението.

– Това е племето на главния навахски вожд – каза Рубе. – Вижте, ето го стария негодник, онзи там, на шарения кон.

– Уверен ли си в това, Рубе? – попита Сегин.

– Да.

А къде са другите? Тук не са всички.

– Да, но аз вече чувам техния шум. Вижте каква паплач идва насам.

И наистина цяла тълпа от черни конници се показва от мъглата. Те викаха силно, сякаш караха цяло стадо. Това излезе вярно, защото караха едно огромно стадо от коне, овце и рогат добитък.

– Това се казва печалба! – извика един от ловците. – Браво! А не като нас да се връщат с празни ръце.

Рубе оседла коня на Хенрих. Щом последният седна на седлото, ус-треми поглед към индианците. Неговото внимание бе привлечено от една група жени, конвоирани от няколко диваци. Сърцето му се разтуптя. Той помисли за Зоя, но не можеше още да разпознае лицата на робините. Тогава Хенрих се обърна към Сегин, чиито очи бяха приковани за далекогледа. Той трепна, лицето му преbledня, изпусна тръбата от ръцете си, изохка и падна на земята.

– Боже мой, Боже мой! Още един удар на съдбата.

Хенрих се втурна да му помогне, но докторът и Ел Сол го изпревариха. Тогава самият той взе далекогледа, насочи го към групата и най-напред видя своя Алп, който весело лаеше, понеже позна господаря си. Алп, когото Хенрих остави на Зоя, е тук! Нямахше съмнение, че и самата Зоя е в числото на робините!

Това бързо се потвърди. Хенрих я видя при другите. Тя беше бледа, с насълзени очи и разплетена коса. Водеше я един индианец, облечен в мундир, каквито носеха мексиканските хусари. И госпожа Сегин влиза-ше в числото на заловените, но в друга група. След малко конвоят, кой-то караше робините, стигна до лагера на по-рано дошлите диваци.

Двете враждебни армии си приличаха много по извършената от тях работа. И двете се връщаха от грабеж, водейки многобройни пленници. Враговете не бяха далеч един от друг, но пропастта не позволяваше никакво сражение. Мъже от едната и от другата страна познаха своите близки жени и дъщери.

Неприятелите хвърлиха един на друг свирепи погледи, от които

дишаше страшно отмъщение. Ужасен бой би се завързал между тях, ако не ги разделяше дълбоката пропаст.

Отчаяният Хенрих намисли един план и поиска да го съобщи на Сегин, който се бе покопитил малко. Новото нещастие на водача им събуди сърцата на войниците. Те го заобиколиха и се кълнях, че ще измрат до един, но пак ще освободят жената и дъщерята на своя капитан. Планът на Халер беше следният – той предлагаше да дадат на индианците всичко, което имат, но с условие да им се върнат робините.

Сегин бе силно покъртен от въодушевлението на своите войници. Той ги повика на съвет.

На отстрещния бряг се вършеше същото. Индианците се стреснаха, като видяха пленените си другари при ловците. Те си мислеха, че жилищата им са изгорени, а жените и децата изклани, т.е. това, което винаги вършеха в заселищата на белите. Изплаши ги и въоръжението на неприятелската войска, макар и да беше по-малобройна.

Ловците на скалпове решиха да предложат размяна на робите без битка. Затова развяха бяло знаме и отделиха робите настрана, където можеха да бъдат добре виждани от противника.

Дакома и „царицата на тайните“ бяха познати веднага. Това възбуди силно индианците. Диви викове се носеха по целия им лагер. Някои измъкнаха скалповете от поясите си ги развяха във въздуха. Те си помислиха, че цялата войска на Дакома е разбита, а столицата им разорена и унищожена. В дивите им викове се долавяше заплахата и жажда за отмъщение. Вождовете им се събраха на съвет. След това няколко от тях се затичаха към робините.

– Боже мой! – извика Хенрих. – Те ще ги убият. Бързо развейте бялото знаме!

Но работата излезе друга. И индианците изведоха своите пленници на края на пропастта.

Чак сега робините можаха да познаят кои са на отстрещния бряг. Нещастната Зоя протегна ръцете си към Хенрих и падна в безсъзнание на земята. Госпожа Сегин насърчаваше мъжа си да не се отчайва. И другите познаяха своите близки – братя и мъже – между ловците и ги молеха за помощ. Тази сцена беше неописуемо трагична.

Сегин издигна високо бялото знаме, а ловците го заобиколиха със заредени пушки. В стана на диваците се забеляза силно движение. Един от главните вождове се приближи до брега с копие в ръка, на върха на което се вееше бяла еленова кожа. Това беше отговорът на знамето на мира. Капитанът заповяда на другарите си да мълчат и когато всичко

утихна, заговори високо на индиански:

– Навахи! Вие ни познавате. Ние обиколихме цялата ви страна и бяхме в столицата ви. Целта ни беше да освободим белите, които вие бяхте пленили. Намерихме някои от тях, но у вас има още. За да ни върнете и последните, взехме с нас и няколко от вашите другари. Можехме да поробим много повече, но не искахме. Градът ви остана неразрушен. Жените и децата ви са също живи. С изключение на тези, които взехме със себе си, всички други ще намерите здрави и невредими.

Одобрителен шум се разнесе между диваците. Те се зарадваха на тази вест. Сегин продължи:

– Виждаме, че и вие сте били в нашата страна и сте пленили белите. Но вие обичате близките си, както и ние нашите, затова издигнах знамето на мира. Да разменим пленниците си. Това ще зарадва Великия Дух, а ще е добре и за всички ни. Чакам вашия отговор.

Индианците се събраха около главния си вожд и започнаха спор. Те се разделиха на две партии.

Сегин разбра, че партията на младите навахи иска бой. Техният главатар беше облечен в хусарски мундир. Рубе каза, че той бил синът на главния вожд. Мнението на старите обаче взе връх и индианският оратор извика:

– Навахиите обсъдиха предложението ви и са съгласни да разменят пленниците. За да стане всичко, те решиха да се изберат от двете страни по двайсет воина, които ще сложат оръжията си пред очите на всички. После ще отведат робите на края на пропастта и там ще извършат размяната. Другите воини ще останат през това време на местата си. След това белите флагове ще се свалят, мирът ще свърши и двата лагера ще бъдат свободни да правят каквото искат. Това е желанието на войниците.

Преди да се съгласи, Сегин малко се позамисли над предложението. Условиата бяха изгодни, но в самите изрази като че ли имаше нещо подозрително. В последните думи се забелязваше, че те искат да ги измамят. Но той не се страхуваше, познаваше добре храбростта на ловците си и се надяваше на тях. Желанието да се заведат робите на определено място от обезоръжени войници беше много уместно, но подозираше, че индианците не разбират съвсем точно думата „обезоръжен“. Той каза на своите да скрият незабелязано под дрехите револверите и ножовете си. Същото нещо извършиха и индианците. Понеже времето беше скъпо, Сегин побърза да приеме предложените условия.

Щом съобщи своето съгласие, двайсетте отбрани индианци се

отделиха на поляната и хвърлиха оръжието си. Те бяха все едри и силни мъже. В числото на Сегиновите избраници влизаха Ел Сол, Харей, Рубе и Санчес. Хенрих отиде доброволно.

Те също се отделиха и пред очите на всички хвърлиха оръжието си. И едните, и другите качиха робите на конете. Капитанът нарочно присъедини и „царицата на тайните“ с пет млади мексикански девойки, защото знаеше много добре, че ако я задържи, нищо няма да стане. Тук искаше да постъпи дипломатично, та ако не сполучи, да употребя оръжието.

Обезоръжените войници и от двете страни тръгнаха заедно с робите паралелно по бреговете на пропастта. Главните сили останаха на местата си, като хвърляха от време на време враждебни погледи един на друг. И най-малкото движение не оставаше незабелязано. Групите стояха на открито и не беше възможно да подкрепят другарите си, които вече заминаха. Знамената на мира се развяваха и от двете страни, но бойците държаха конете си оседлани и готови да ги яхнат при първото подозрително движение на противника. И двете страни чакаха с недоверие какво ще стане.

Глава XIX БИТКАТА МЕЖДУ ЧЕТИРИ СТЕНИ

Напуснатият рудник се намираше в самия дол, изкопите в скалите, направени някога с голям труд, приличаха сега на пещери. Малка вадичка течеше по дъното. По брега ѝ се виждаха запустели колиби и полусрутени постройки, около които растяха кактуси и други бодливи храсти. От двата бряга водеха стръмни пътеки към рудника, които се срещаха между развалините.

Двете групи се спряха на това място и започнаха да разговарят със сигнали. След кратки преговори навахите предложиха да оставят робите на двата бряга под защитата на двама души от всяка страна, а останалите осемнадесет индианци и също толкова ловци трябваше да слезат долу при рудничните постройки на съвет, като изпушат всички предварително една лула тютюн в чест на мира. Сегин не хареса особено това предложение, защото знаеше, че ако се скарат или сбият, въпреки че ще победят осемнадесетте индианци, пак няма да получат от това особена полза, защото другите двама ще върнат робите назад, където непременно щяха да ги убият разсърдените диваци.

Освен това предложената „лула на мира“ щеше да забави работата, а това беше опасно за капитана, понеже можеше да пристигне и дружината на Дакома. Но диваците настояваха на своето предложение и той трябваше да отстъпи.

Ловците слязоха от конете, отидоха до рекичката и там се срещнаха лице в лице с навахите. Няколко минути се разглеждаха мълчаливо. Условията за обезоръжаването бяха еднакво изпълнени от двете страни – дръжките на томахаците у едните и пистолетите и ножовете у другите стърчаха спокойно под дрехите им.

Най-после започнаха работа. Грижливо търсеха удобно място, за да насядат всички в кръг и да пристъпят към „лулата на мира“.

Сегин предложи да влязат в една колиба, която беше най-запазена. Разгледаха я добре. Излезе, че на времето е била лятна кухня, принадлежностите към която се търкаляха все още по земята. В средата ѝ беше огнището, в което имаше въглини, загаснали още преди години. Двама души накладоха огън, а останалите насядаха на камъните и на земята около огнището.

Докато се готвеше да седне, Хенрих чу зад себе си някакъв глас и

се обърна. На гърдите му се хвърли неговият верен Алп, Неописуема беше радостта на кучето. Войниците образуваха два полукръга.

Тежката врата още висеше на мястото си. Понеже колибата нямаше никакви прозорци, оставиха я отворена, за да влиза светлина. Огънят запраща на огнището и лулата, запалена от най-крайния индианец, започна да преминава бавно от ръка на ръка. Сегин забеляза, че навахите, вместо да смукнат един-два пъти, пушеха бавно, по малко и не бързаха. Когато дойде ред да пушат ловците, лулата преминаваше много бързо. Предварителният, така наречен „обряд на миролюбие“, бе завършен, започнаха преговорите.

Още от първите думи Сегин усети предстоящата опасност. Навахи-те, особено младите, държаха един предизвикателен, груб тон, който ловците не можеха да понесат. Те не биха го търпели нито минута, но тежкото положение на капитана ги усмиряваше. От уважение към него бяха сдържани, но и най-малката искра можеше да породи общ пожар.

Първият въпрос, който почнаха да разискват, беше числото на пленниците. У навахите имаше деветнадесет, а у белите – двадесет и един, без кралицата и петте мексиканки. Индианците обаче искаха по две червенокожи за една бяла, като настояваха на това, че повечето от пленниците, взети от града им, са почти деца. Сегин им каза, че никога няма да се съгласи на такава безсмислица, като прибави, че им дава своите двадесет и един роби за деветнадесет бели.

– Двадесет и един! – извика един млад навах. – Аз ги преброих двадесет и седем!

– Но шест от тях са наши. Те са мексиканки.

– Шест били! – извика индианецът. – Те са само пет. Да не смятате и нашата кралица в числото на белите. И таз добра!

– Ха-ха-ха! – разсмяха се навахите. – Нашата кралица била от белите...

– Тази, която вие наричате ваша кралица, е моя дъщеря – каза Сегин.

– А, разбира се! – изсмяха се презрително диваците.

– Да, тя е моя дъщеря – възрази Сегин със силен и развълнуван глас.

– Това не може да бъде – отговори един от ораторите. – Дъщеря ти е в числото на нашите роби, знаем това. Тя е бяла като сняг по планинските върхове, а косите ѝ са златни като гривните ѝ. На нашата кралица лицето е тъмно, а косите черни. У нас децата на едно семейство винаги си приличат помежду си. Така е и при белите. Ако нашата кралица е

твоя дъщеря, то девойката, която сега е робиня у нас, не е твоя дъщеря. Те не си приличат. И ти не можеш да бъдеш техен баща. Кралицата е дете на нашето племе, тя е дете на Монтесума. Кралицата е наша и трябва да ни я оставите!

Напразно Сегин им доказваше своите бащински права, напразно им обясняваше как тя е била открадната. Навахиите продължаваха да викат:

– Тя е нашата кралица, дайте ни я!

С трогателно и убедително красноречие започна да им обяснява, че Адел е действително негова дъщеря, но младите навахи му отговаряха с подигравки. Един даже извика: „Той бълнува!“ Навахиите обявиха, че не са съгласни с никаква размяна, ако не им се върне кралицата. Те настояваха така упорито, че ловците започнаха да предусещат печалния край на преговорите. Те биха победили враговете си, ако пушките им бяха при тях.

Бяха така наострени срещу диваците, че чакаха само знака на своя водач. Сегин им каза да бъдат хладнокръвни и търпеливи. После закри лицето си с ръце и се замисли дълбоко.

– Братя – каза той, – вие не вярвате, че аз съм бащата на вашата кралица. Нейната майка и нейната сестра са робини у вас. Ако сте искрени в уверенията си, трябва да приемете моето предложение. Доведете двете и аз ще заповядам да доведат младата кралица. Ако тя не познае своята майка и сестра – свободна е да се върне при навахиите.

Ловците се стреснаха от това предложение на своя капитан. Те не разбраха на какво се надява той, след като се убеди сам, че дъщеря му е забравила вече всичко.

Само Хенрих не се учуди от постъпката на Сегин, защото знаеше много добре кое го накара да направи това. Той разбираше, че ако не върнат кралицата на навахиите, никаква размяна не може да стане. Ще отведат жена му и другата дъщеря и ги очакваха страшни мъки, докато връщането на кралицата ще се посрещне с радост от страна на диваците. Той жертваше едната, за да спаси двете.

Да, но Сегин смяташе и друго нещо. Достатъчно беше едно малко сбиване между групите, за да откара жена си и Зоя, когато ги довеждаха. Такъв един опит беше много опасен, но нямаше друг изход. Той съобщи плана си на своите хора и им каза да бъдат благоразумни и хладнокръвни.

Индианците се отдалечиха на съвет. По лицата им се забелязваше, че са съгласни да приемат предложението на Сегин. Съветът им продължи цял час. Те нарочно бавеха работата, защото кралицата им съобщи

от брега по-рано със знаци, че е възможно да пристигне дружината на Дакома. Най-последно казаха, че приемат предложението.

Назначиха по двама души от двете страни да пазят робините. Трогателна бе срещата на Сегин със семейството му. Но радостните изрази на майката не намериха отглас в сърцето на Адел. Тя гледаше хладнокръвно сълзите и ласките на развълнуваната жена, която се наричаше нейна майка. Зоя беше прегърнала баща си, а Хенрих обсипваше ръката ѝ със сълзи и целувки.

Навахите тържествуваха. Те не оставиха нещастниците да се радват дълго един на друг и отведоха пленничките назад. Преговорите се възобновиха.

Индианците залагаха на своето. Те бяха съгласни да разменят възрастните жени една за една, за Дакома даваха две, а за останалите непълнолетни червенокожи даваха по една бяла за две. При тези условия Сегин можеше да откупи само 12 бели.

Понеже навахите не отстъпваха, той се съгласи, като поиска да му позволят сам да избира пленниците. И това бе отхвърлено. Краят на дългите преговори стана вече явен.

Диваците тържествуваха, уверени в своето надмощие, и се надсмиваха презрително над ловците, които трепереваха от злоба. Никога досега не бяха така унижавани от враговете си, които винаги смятаха за по-низши от себе си. Устните им побеляха, зъбите им скърцаха от яд, а очите им пламтяха злобно. В тази минута не приличаха на хора, а на свирепи пантери, готови да се хвърлят върху очакваната жертва. Настана тежко, зловещо мълчание – предвестник на бурята. Чу се вик – това беше глас на орел.

Ловците не биха обърнали внимание на това, понеже орлите са нещо съвсем обикновено по тези места, но той направи особено впечатление на индианците.

Какво е това? Да не е някакъв сигнал? Викът се повтори и въпреки че приличаше много на орловия, ловците се стреснаха.

Облеченият в хусарски мундир вожд стана. Той именно беше най-несговорчивият от всички. Сегин знаеше от Рубе, че този дивак се ползва с голямо влияние между съплеменниците си.

– Защо белият вожд иска сам да избира робините? – попита той. – Да не иска да вземе и младата девойка със златните коси?

Поразен от тази наглост, Сегин мълчеше и чакаше да види докъде ще стигне дързостта на младежа.

– Ако белият вожд мисли, че кралицата е негова дъщеря, защо не се

съгласи тогава да остави сестра ѝ при нея у нас?

Последвалото мълчание беше многозначително. Сегин стоеше като ням на мястото си.

– Защо русокосата девойка да не остане при нас? Аз ще я взема за жена. Аз съм навахски вожд, потомък на Монтесума, син на краля.

Дивакът горделиво изгледа всички, като изброи титлите си. Хенрих погледна Сегин, очите на когото светеха със зловещ блясък, жилите на шията му се бяха опънали силно, а фигурата му изглеждаше сякаш двойно по-голяма. Всичко това показваше, че скоро ще избухне натрупаният гняв. В това време се чу отново орловият вик. Младият индианец стана още по-нахален.

– Пък и какво е толкова тази девойка, за която искам да се ожена? Дъщеря на един нищожен човек, когото даже и своите не уважават. Но тя ми харесва и тази нощ, начело на дружината си, ще я заведа в земята на навахите и...

Не му бе писано да довърши речта си. Сегин му пусна един куршум в челото. Индианецът падна. Моментално всички скочиха и се спуснаха с вой един срещу друг.

Вик и клетви, удари и сеч, гърмежи и охкания изпълниха колибата. Нищо не се виждаше от барутния дим.

Още в самото начало Хенрих стреля срещу един индианец, но после, без да да се прицелва, изгърмя всичките си куршуми по диваците. Като мушна револвера в кобура си, той се втурна към вратата, но там го достигна един противник с вдигната томахавака – готов да го съсече.

Хенрих се хвърли върху него, но докато успее да извади ножа си, онзи го удари по рамото. Раната беше лека и не го събори. Между двамата се завърза ръкопашна борба. Те падаха, пак ставаха и продължаваха да се удрят с юмруци, понеже не можеха да употребят оръжията си. При една от схватките те се блъснаха в полусъборената стена и тя цялата падна. Сражението продължи на открито.

Хенрих успя да извади ножа си, но не можа да го използва, защото индианецът държеше ръката му. Пак се хванаха и паднаха на земята. Дивакът, който беше отдолу, изохка и ръцете му изпуснаха Халер. Затвори очите си и издъхна. Младежът не можа да разбере веднага причината за неговата смърт, но като ставаше, забеляза, че вратът му се е наизнал на ножа, който дълбоко се бе забил в голото му тяло.

Първата мисъл на младежа беше да извика Зоя. В това време покривът на колибата се срути и веднага се запали от огъня на огнището. В скоро време пламна цялата постройка. Сухият материал гореше като

барут. Сред пламъците и задушливия дим кипеше жестока битка.

Хенрих търсеше Зоя и госпожа Сегин. Видя, че двамата индианци карат робините към лагера на навахите. И ги позна. Поиска да се спусне, за да ги освободи, но забеляза около 50 диваци, които пристигнаха да приберат пленничките. Глупаво би било да се опитва да направи невъзможното.

Той се затича към конете. Два куршума изпищяха край ушите му. Погледна нагоре и видя ловците да бягат в галоп, гонени от група врагове на коне. Това бяха хората на Дакома. В тази бъркотия Хенрих се скри зад един кактусов храст и наблюдаваше какво ще стане.

Ловците стигнаха до постройките, отминаха ги и продължаваха да бягат, като стреляха от време на време назад. По-голяма част от противниците им се спуснаха след тях, а другите останаха до колибата и започнаха да тършуват наоколо. Младежът изпълзя напред, намери входа на една стара подземна галерия и се скри в него.

Навярно по време на подземните работи тук са започнали да копаят някаква мина, но се е оказала негодна, та са я оставили. Хенрих се скри чак на дъното, а през отвора гледаше какво става отвън. Още не бе се успокоил напълно, когато видя две човешки фигури да приближават пълзешком към същото място.

След тях се показаха 5–6 диваци. Претърсваха храсталаците и очевидно търсеха двамата нещастници. Това бяха Годе и Рихтер. Те бяха почти вън от опасност, но докторът видя един гущер, улови го и започна да го разглежда. В него намери нещо ново и го скри в чантата си. Не можеше обаче естествената история да се възползва от откритието на смелия учен, защото индианците настигнаха двамата и ги промушиха с копията си. Хенрих оплака добрия доктор и веселия канадец – своя верен слуга.

Диваците снеха докторската чанта, шапката от главата му и му свалиха скалпа – това беше награда за вярната му служба към науката. Един навах бе коленичил с нож в ръка над мъртвия Годе и се радваше на хубавите му къдрави коси, които щяха да бъдат най-богатата украса на бойния му пояс. Той улови косите с едната си ръка, а с другата... Но преди да допре ножа до кожата, перуката на Годе се отдели без капка кръв и без мъка, а черепът му лъсна пред индианеца като чист мрамор.

Той извика от страх и като хвърли перуката, падна върху трупа на доктора. Като чува гласа му, другарите му се струпаха около Годе и се чудеха на това невиджано чудо.

По-храбрият от тях взе изкуствената коса, а другите се струпаха да я разглеждат. После той я наложи наопаки на главата си и гордо-гордо

тръгна напред, без да се смушава, че космите ѝ падаха на носа му.

Хенрих видя много добре тази смешна картина, но нещо друго го занимаваше сега. Смъртта на другарите му и мисълта за Сегин и Зоя го безпокояха много. Той не знаеше дали приятелят му е още жив. Ами ако отведат девойката и я направят робиня на някой жесток дивак. А и собственото му положение беше ужасно. Той искаше да спаси живота си само за да има възможност да освободи бъдещата си жена. Би употребил всички средства и сили, за да постигне тази цел. Вярваше в любовта ѝ и беше готов да събере нова дружина, за да я освободи от навахите.

Нещастният Сегин! Сега Хенрих разбра как може човек да стане ловец на скалпове. Той усети как омразата против индианците закипя в неговата душа.

Бързо минаваха тези мисли през ума му. Започна да разглежда убежището си, за да види дали е напълно безопасно, и съгледа в един ъгъл две светли точки. Нямахше съмнение, че това са две очи! Хенрих впи поглед в тях, като искаше с това да изпита силите на очите си, понеже бе чувал, че така може да хипнотизира и най-свирепия звяр. Като размисляше как да се брани, реши, че е възможно да се спаси с нож, ако това е мечка. По-добре да приготви револвера си.

Без да сема погледа си от непознатия враг, той го напълни и му вдигна ударника, който щракна. Очите на дивия звяр мигнаха – вероятно се приготви да се хвърли върху него. Хенрих бързо насочи револвера си, но преди да гръмне, чу човешки глас:

– Стойте! Аз мислех, че сте някой индианец. Кой сте вие? Бил Харей, нали?

– Не – каза Хенрих, – аз не съм Бил Харей.

– Да, Бил щеше да ме познае веднага, а и аз него. Аз съм Рубе. Страх ме е да не би и Харей да е станал жертва на диваците! Проклетата разправа! Ето какво значи да бъдеш без оръжие! Да имах пушка, не бих се скрил в тази яма като последния страхливец. Да, пропадна хубавата ми пушка, пропадна и моята бедна кобила. Аз съм обезоръжен и беззащитен. Проклетата съдба... Вие не сте ли младият приятел на капитана?

– Да.

– Не ви видях кога сте влезли тук, иначе бих ви заговорил по-рано. Аз съм ранен в ръката и сигурно съм разглеждал раната си, когато сте влезли. За какво ме взехте, че си приготвихте револвера?

– За мечка.

– Ха-ха-ха! И таз добра! Ако видя Харей, ще му разправам този случай да се посмее и той... Ха-ха-ха!

Старият ловец се смееше така искрено и гръмко, сякаш се намираше в някое весело общество на хиляди километри далеч от всяка опасност.

Глава XX ВЕСЕЛБИТЕ

Рубе седна до Хенрих, за да разговарят по-тихо и да наблюдават заедно какво става навън. Нова тълпа от индианци се спря при двата трупа. Те учудено гледаха лъскавия череп на нещастния Годе. Хенрих каза на Рубе, че го е страх да не би навахите да са открили тяхното убежище.

– Не вярвам – прошепна онзи. – Такива ями има много тук и те не биха се заловили да ги претърсват. Почти всички наши се изпокриха из тях. Вярвам, че диваците отидоха в друга посока... Виджте, кучето бяга насам! Ах, дяволите да го вземат, то ще ни издаде!

Хенрих се уплаши. Той видя как Алп подушваше дирите на господаря си и бягаше по тях. Като стигна до труповете, той се спря, после в миг се хвърли към входа на дупката, вмъкна се вътре като стрела и се метна върху господаря си. Индианците извикаха радостно, което даде на скритите да разберат, че убежището им е вече открито. Напразно Рубе пъдеше и тласкаше с крак Алп. Изгонен от пещерата, той започна жално да вие пред входа, където се струпаха вече навахите.

– Ето сега е време за револвера – каза Рубе. – По-бързо го напълнете с шест патрона.

– Ще успее ли? – попита Хенрих.

– Да! Те ще отидат до колибата да вземат някоя главня, за да си светят с нея. Гледайте да пречукате повечко от тях.

Едва Хенрих успя да зареди последния куршум в револвера си и при входа на скривалището се показа един индианец с главня в ръката. Той се приготви да я хвърли в пещерата, за да я освети.

Хенрих гръмна и го повали мъртъв на земята. Другите извикаха уплашено и побягнаха настрана от входа.

След малко нечии ръце отмъкнаха трупа, а по-късно диваците запалиха голям огън отпред.

Остър задушлив дим започна да пълни малкото пространство. Хенрих се бе почти задушил, когато Рубе му викна:

– Време е вече, напред!

С отчаяна упоритост и храброст младежът се спусна напред и стреля два пъти. Около него лъскаха томахавки и ножове... Той гръмна още веднъж и...

Когато дойде на себе си, лежеше прострян на земята. Алп ближеше

лицето му. Индианците стояха още около него и живо разговаряха. Единият от тях изтласка другите настрана. Това беше Дакома.

Хенрих усети силни болки в главата. Той се уплаши да не би да се го скалпирали, но като пипна главата си, се убеди, че има рана от удар от томахава.

Раната не беше опасна. Той си спомни за Рубе, започна да се оглежда наоколо, но него видя. Дали беше успял да избяга?

В това време дойдоха двама навахи, взеха го и го занесоха при изгорялата колиба. Там му завързаха ръцете и краката. Вързани бяха още Санчес, Барней и други трима, на които не знаеше имената. Индианците вадеха трупите на убитите войници от колибата. Със страх той чакаше дали ще види тук и трупа на Сегин, но за щастие това не се случи. Диваците се трупаха около обгорелите трупове на своите хора и се кълнях жестоко да отмъстят на белите.

После привързаха пленниците за мулетата така, че краката им бяха на гърдите на животното, ръцете – вързани под корема, а главата – до опашката. Непривикналите на такъв товар животни скачаха и ритяха, което причиняваше големи болки на белите, а индианците се радваха.

Навахите се разделиха на две части и тръгнаха от двете страни на дола. Едните поведоха поробените мексиканци и децата на своето племе, а другите под командата на Дакома взеха Хенрих и другарите му. Всички вървяха в една посока – на запад през пустинята.

След четиридневен път и големи мъки за пленниците навлязоха в долината на навахите. Робите, доведени от другите, бяха вече тук, а откраднатият добитък пасеше пръснат по равнината.

Тълпа от жени и деца излезе да посрещне войниците. Беше се струпал много народ и навярно съседните племена бяха дошли да поздравят победителите.

Между жените имаше много от испански тип. Те бяха робини, омъжени вече за индианци или пък откраднати още като деца и бяха забравили и народа си, и бащиния си език както дъщерята на Сегин. И тези жени вземаха участие във всеобщата радост.

Прекараха робите през улиците и ги изведоха на западния край на поселището. Подигравките над бедните ловци нямаха край. Като излязоха от града, спряха на брега на реката, на около 50 метра далече от къщите.

Напразно Хенрих се мъчеше да види някъде робините. Навярно бяха отведени в храма, който се намираше в обратната посока и беше немислимо да открие Зоя и госпожа Сегин.

Най-после развързаха пленниците, сложиха ги на земята, като им привързаха ръцете и краката на колове. Наредиха ги така, че главата на единия влизаше между колената на другия, не беше възможно никакво движение. Можеха само да си извиват главите наляво или надясно.

До Хенрих беше Барней. Тълпа от жени се струпа при нещастните ловци. Всички се наредиха около тях и започнаха да играят, като пееха и се смееха високо. Те най-много гледаха Хенрих и Барней. Не можеше да се обясни причината за това предпочитание. Но после се оказа, че Барней си беше изгубил шапката и неговите златни руси коси привлякоха вниманието на веселата тълпа.

Робите знаеха много добре, че са доведени тук само да ги мъчат и после да ги принесат в жертва на бог Кетцалкоатл. Индианците не оставяха никой пленен войник жив. Само Рубе правеше рядко изключение от този закон.

– Кетцалкоатл е богът на огъня у тях – каза Санчес. – Той най-много обича човешко месо, особено печеното, както вярват неговите поклонници. Ето вижте. Войниците започнаха да украсяват телата си и навярно скоро ще започне „маманчи“. Интересно е да се види това – добавете той.

Навахите като че ли искаха да покажат всичкия си блясък и слава на заловените. Те ги отведоха на един площад пред храма и ги привързаха така, че да могат да стоят седнали. Това облекчение им беше много по-скъпо, отколкото предстоящото зрелище.

Танцът бе изпълнен само от жени. Цяла верига от девойки, облечени в червени дрехи и окичени с цветя по главите, скачаха в кръг, като правеха различни фигури. На едно високо място стояха млад воин и момиче, които изобразяваха краля Монте-сума и кралицата. Около тях именно се въртеше танцът.

Като свършиха, всички се наредиха в полукръг пред трона, на който седяха Дакома и Адел, и се поклониха. „Царицата на тайните“ беше тъжна. Навярно ѝ стана мъчно, че отблъсна нещастния си баща или пък се сети за стария жрец, когото убиха пред очите ѝ.

Диваците пируваха до късно през нощта. На робите дадоха по-малко храна, колкото да не умрат от глад, но те страдаха от силна жажда. Пазачите им бяха мързеливи и безчовечни, така че не си направиха труда да им донесат вода, въпреки че реката течеше покрай тях.

Празникът се поднови с утринната зора. Грамадни късове месо се печеха на огньовете. Робите бяха заведени сега по-близо до храма.

Започна надпревара между индианските воители. Диваците

препускаха в галоп, като стояха на един крак върху конете и при това пускаха стрели в поставена цел. Други скачаха от един кон на друг, докато галопираха. Показаха и уменията си да хвърлят ласо. След това започна двубой – всеки ездач се мъчеше да свали противника си от седлото, нещо като средновековните рицарски турнири. Изобщо цялото зрелище беше много интересно.

Санчес гледаше с много по-голямо удоволствие от Хенрих. Той се обърна към един от пазачите и му каза на индиански:

– Кажи на вашите воители, че аз мога да правя такива неща, каквито никой от тях не е виждал. Дивакът съобщи това на вождовете си и няколко души дойдоха при него.

– Ти, нещастнико, искаш да се надпреварваш с навахските воители?

– Да – отговори им Санчес. – Може ли някой от вас да препусне на кон, като стои върху него на главата си? – попита той, без да се смущава.

– На главата си ли? Как така...

– Да, конят ще препуска в галоп, а ездачът ще стои на него с краката нагоре.

– Това е невъзможно. И ти даже не можеш да го направиш.

– Аз мога! – тържествено им възрази той.

– Този глупак лъже! – се развика тълпата.

– Оставете го да ни покаже своето изкуство – каза един от вождовете. – Не бойте се, той няма да избяга.

– Дайте ми коня и ще видите мога ли или не.

– Кой е твоят кон?

– Ей онзи мустанг между ябълките в ливадата. Дайте ми място и ще видите.

Като видя посоченото място, Хенрих видя и своя Моро.

След кратък съвет индианците се съгласиха да изпълнят желанието на роба. Той не можеше да избяга, защото конят му не бе много добър, пък и при всички входи на долината има пазачи. Цялата равнина беше пазена като затвор.

Освободеният Санчес започна да се приготвя. Здравно привърза една бизонска кожа на гърба на своя кон и го пусна да направи няколко кръга по една и съща следа. Когато конят навикна на пътя, той пусна юздите и му викна. Животното се спусна в лек галоп по отбелязаните следи. След като обиколи така два три пъти. Санчес си метна краката нагоре, сложи си главата на коня, закрепил се с ръцете си и обиколи така пред учудените индианци.

Навахите виждаха за пръв път такова нещо и радостта им нямаше край. Те го накараха да повтаря този номер, докато животното се покри с пяна, а самият той се зачерви като рак. Въпреки че бе много уморен, не слезе, докато не показа на индианците цялото си изкуство.

Като свърши надпреварата, заведоха пленниците пак при реката. Санчес не беше вече между тях, защото неговите номера му спасиха живота. Навахиите го направиха учител по езда, но му забраниха да се събира с другите бели. Като се прощаваше с тях, той им каза:

– Бедни другари! Много ме плаши утрешният ден за вас. Ще се помъча да направя нещо за спасението ви. Не се отчайвайте. Само време ни трябва – всичко ще се оправи!

И добрият ездач, напускайки приятелите си, оглеждаше околните планини и гори, като че ли търсеше по тях някоя точка, откъдето би могла да се появи помощ за другите нещастници.

Глава XXI

БОРБА НА КРАЯ НА ПРОПАСТТА

На другия ден, преди да изгрее слънцето, навахите отидоха в гората, насякоха дълги тояги, върнаха се и започнаха да се приготвят за празника. Пазачите закараха пленниците при храма. Този път Хенрих видя много добре своята Зоя. Тя протягаше ръцете си към него от терасата, готова да се хвърли в обятията му, но околните я удържаха.

Лицето му беше одимено, дрехите му кални и кървави, но Зоя пак го позна. И той беше не по-малко развълнуван от нея. Два пъти се опитва да стане, но възетата го поваляха на земята. Отчаян и безпомощен, се простря на земята и видя Зоя, която падна, загубила съзнание, в майчините си ръце.

И на самия Хенрих даже за момент му притъмня пред очите. А когато се свести, всички приготовления за жестоката забава бяха вече завършени. Индианците се бяха наредили в два реда един срещу друг, на около стотина метра дължина. Разстоянието между редовете беше около три крачки и всеки индианец беше въоръжен със сопа. Робите трябваше да бягат между редовете под град от удари. Този, който преминеше от единия край до другия и стигнеше до гората, щеше да бъде помилван.

Хенрих реши да защитава живота си до последния момент. Както знаем, по-рано искаше да умре, но сега животът му се видя много скъп и си спомни за Севрен, който пръв му внуши тази мисъл. Но тогава беше сам, а сега не. Даваше всичко, само и само да се отърве жив, да се срещне със Севрен и Сегин и с общи сили да освободи скъпите пленнички и сегашните си другари по нещастие. Душата му беше препълнена с нови чувства. Жаждата за живот се пробуди в него. Той мислеше само как да избяга. Успехът на Санчес му даде малко надежда. Но преди всичко трябваше да се сдобие с оръжие. Бягаше много бързо и можеше да се спаси и без оръжие, но ако се намереше и някой бързоног навах? С какво ще се отбранява тогава? Те можеше да го убият, това знаеше много добре, но предпочиташе такава бърза смърт пред мъките, които го очакваха. И така, със или без оръжие – той реши да побегне, пък ако ще и да умре.

Развързаха Барней, който трябваше да бяга пръв. На мястото, откъдето започваше бягането, стояха много индианци. Старци, деца, болни – всички бяха надощли да се наслаждават на зрелището.

И никому от тълпата не идеше наум, че един от робите се готви да бяга, и то през равнината, покрита със стотици хора и коне, готови да услужат на гонителите и да достигнат бегача. Освен това всички изходи от равнината се пазеха от индианци.

Бедният Барней се втурна между двата реда, но едвам стигна до половината и падна окървавен и смазан от ударите на дивата тълпа, която с подигравки го изнесе настрана. Същата участ постигна и другите. Дойде ред и на Хенрих.

Започнаха да го развързват. Той не се стресна. Диваците се приготвиха със сопите и го чакаха.

Дакома стоеше зад него.

Хенрих го погледна, отстъпи малко назад и в миг измъкна томахащата от пояса му. Замахна да го удари, но не успя. За втори удар време нямаше и се спусна да бяга към страната на старците. Те извадиха ножовете си, наскочаха да му препречат пътя, но той правеше исполински скокове през тях и ги тласкаше настрана. Всички хукнаха след него.

Хенрих бягаше към конете. Като тича километър и половина, той се обърна и видя, че преследвачите му бяха на около триста крачки зад него, обаче някои от тях се качваха вече на конете. Хенрих се стъписа от страх. Дойде му наум за Моро. Той му изсвири силно и извика:

– Моро! Моро!

Моро се отдели от стадото, огледа се наоколо, видя господаря си и като вихър полетя натам. Младежът се метна на него и без седло, без юзда, препусна към западния край на долината. Индианците викаха и проклинаха след него. Той се обърна и видя около десетина конници да препускат по дирите му. Но той не се боеше, защото познаваше добре силите на своя арабски кон. И когато измина 12 мили и стигна до планините, видя, че враговете му са още по средата на долината.

Неколкодневната почивка на доброто пасбище бяха възстановили силите на Моро и той без трудности се изкачваше по планините. Пътят водеше през сенчеста гора, извиваше и най-после се превърна в тясна пътека, която излизаше на брега на една пропаст.

От това място видя стражата. За щастие, тя се състоеше само от един индианец. Разстоянието помежду им беше около 300 метра. Дивакът стоеше с гръб към него. Копието му бе забито в земята, до него лежаша лъкът и стрелите му, а на него – ножът и томахащата. Нищо не беше чул още.

Хенрих се реши да стигне до теснината, преди индианецът да успее да му загради пътя. Той тръгна бавно и предпазливо. Шумът на потока

заглушаваше тропота от копитата на Моро. Така стигна до една площадка и видя, че пазачът не е сам. Той улови гривата на Моро и спря.

Отпред стоеше още един навах с два оседлани коня. На единия имаше окачено ласо, краят на което държеше дивакът. Той дремеше. До него бяха стрелите, лъкът и копието му.

Пътеката беше така тясна, че беше невъзможно да се върне назад, иначе би паднал в пропастта. Хенрих намисли да слезе от коня, да се приближи тихо до индианеца и да му строши главата с томаховката. Такава постъпка би била много жестока, но друго спасение нямаше. Моро му попречи да изпълни плана си. Той изцвили и започна да бие с крака от нетърпение. Мустангите веднага му отговориха... Навахът се събуди, сграби лъка си и се метна на коня. Другарят му в това време се развика от хълма и се спусна бързо надолу.

Главите на двете животни се срещнаха, те се спряха и пръхтяха с ноздрите си. Хенрих намисли да накара Моро да изгласка мустанга и да го бутне в пропастта, но се съмняваше, че ще успее, защото нямаше нито шпори, нито юзди. Той поиска да хвърли върху главата му томаховката, която взе от Дакома, но ако не успееше да го удари?... Най-последно реши да слезе и да блъсне коня на индианеца. В момента когато слизаше, една стрела бръмна покрай ухото му, но не го удари.

Хенрих се изправи пред мустанга. Животното се вдигна на задните си крака и пак се отпусна. Индианецът се приготви да пусне и втора стрела, но не успя. В момента когато конят слягаше предните си крака на земята, Хенрих го удари с томаховката по главата и той се срина заедно с ездача си в пропастта.

Като погледна напред. Хенрих видя, че другият навах тича към него с копие в ръка. Той се изви, за да не го промуши копието, като го отблъсна с бравичката. И двамата се засилиха толкова много, че изгубиха равновесие и паднаха на земята до самия край на пропастта.

Започнаха да се борят. Дивакът остави копието и се биеше само с томаховката си. Те се блъскаха с голямо ожесточение, като си нанасяха страшни удари. Най-последно Хенрих успя да го изтика на площадката. Борбата продължи и тука. Издигнатите томаховки се удариха една в друга така силно, че отхвъркнаха. Враговете се заловиха с голи ръце и пак паднаха на земята. Навахът беше по-силен. Мускулестите му ръце така стиснаха младежа, че костите му пукаха. Но и той успяваше да се противопостави. Като се търкаляха по земята, борците отново се приближиха до края на пропастта. Хенрих започна да губи сили. Той усети, че силната ръка на индианеца го сграбчва за гърлото... Задави се и се

отпусна. Като предусети скорошната смърт, спомни си за тези, които обичаше. Очите му се размътиха, съзнанието му започна да се губи... Явно беше, че настъпва краят на всичко!...

Когато дойде на себе си, видя, че лежи на същото място... Още усещаше болките от последните удари. Целият беше покрит с рани и кръв, челото му бе обляно със студена пот... Но къде беше индианецът? Какво стана с него? Защо не го хвърли в пропастта?... Хенрих се подпря на лактите си и започна да се оглежда наоколо. Моро и мустанга на врага му се биеха ужасно – риташа се с крака и се хапеха.

Освен това чу шум от жестока борба, кучешки вой и охкания. Тези звуци идваха от пукнатината на близката скала. Младежът се изправи на слабите си крака, отиде при пукнатината и видя Алп да души наваха, който едва дишаше.

Хенрих чу и други викове зад себе си. Индианците, които го гонеха, се бяха изкачили вече на планината и препускаха към прохода. Той яхна коня си и за кратко време слезе в равнината. Тук го настигна кучето, което му спаси живота преди малко. Потънало в кръв, то се хвърляше от радост върху господаря си и скимтеше. Младежът не можеше да си спомни ясно как завърши цялата борба... Но не беше време да се мисли сега за това, защото навахите бяха на половин миля зад него. Тогава полетя с коня си към снежните върхове, които видя пред себе си в дъното на равнината.

Трийсет мили път го отделяха от тях, но разстоянието дотам беше пусто и голо. Нямахше още обяд. Ако успееше да стигне тези върхове до довечера, той щеше да тръгне по стария рудничен път и ще стигне до река Дел Норте по брега на един от притоците ѝ.

Хенрих виждаше много добре враговете си. Те бяха 20 души. По-слабите се върнаха, останаха само тези, които имаха по-силни мустанги.

Като се приближаваше до снежната планина, той си спомни, че при стария лагер на ловците имаше вода, стигна до рекичката, напои коня си и го остави да пасе. Трябваше да се подкрепят силите на животното, защото от него зависеше животът му. Малко преди залеза стигна до теснината и погледна назад. Индианците бяха на около 3 мили зад него. Явно беше, че конете им отслабяха.

Реши да отиде в Ел Пасо и веднага да събере много по-голяма дружина от досегашната. Намисли да поиска и военна помощ от правителството. А що се касае до материалните средства, той реши да даде цялото си състояние на своите хора. Надяваше се да получи помощ и от пограничните села.

– Боже мой! Какъв е този конник без седло и юзди!

Пет-шест въоръжени с пушки ездачи наизскачаха иззад скалите и го заобиколиха.

– Рубе! Харей! – извика той, като позна другарите си.

В това време един от ловците така стремително се хвърли върху него, че щеше за малко да го свали от коня. Прегърна го здраво и започна да го целува, като намокри лицето му с горещи сълзи.

– Севрен! – извика Хенрих.

– Боже мой! Хенрих жив! – повтаряше Севрен и стискаше ръката на братовчед си. – Как успя да се спасиш от тези диваци?

– Каж ми ти преди това – възрази Хенрих, – как попадна между нашите.

– Остави това сега! Не си ли ранен?

– Чудна работа! Какво правите тук? Много ли сте?

– Да, ние сме авангардът, а войската ни е отзад.

– Каква войска?

– Шестстотин души!

– Какви хора са те?

– Различни. Жители на Чиуауа и Ел Пасо, негри, ловци – все от нашия керван. Когато научих, че си предприел такъв опасен път, аз не останах бездеен. Събрах около себе си всички млади и храбри ловци и съставих цяла войска. С нас е и дружината на Сегин.

– Сегин жив и здрав! – извика Хенрих. – Заведете ме по-бързо при него!

– Сега, сега – каза братовчед му. – Той е жив и здрав. Направихме го наш военачалник. Лагерът ни е при реката. Сега трябва да си починеш и да се нахраниш добре, бедни ми приятелю.

– Чакайте! Мен ме гонят индианци!

– Индианци! – извикаха ловците и си приготвиха пушките. – Много ли са?

– Около 20 души.

– Далече ли са оттук?

– Аз ги изпреварих с три мили. Конете им са страшно измъчени. Съдете по моя Моро. Горкият! Още не може да си откъхне и тревата даже не поглежда.

– Значи след три четвърти, най-рано – половин час... Севрен, идете при капитана и му кажете да се разпореди.

Хенрих тръгна след него към реката. Тук видя огромния лагер и „армията“, триста души от която бяха облечени еднакво: това бяха

доброволците от Ел Пасо и Чуауа.

Последният обир от диваците на пограничните жители беше така жесток и варварски, че всички пострадали се бяха въоръжили до зъби, за да отмъстят на червенокожите. Севрен се присъедини към тях и с думи и примери помогна много да се осъществи този поход и да се избави страната от дръзките разбойници. Тези пълчища срещнаха по пътя Сегин, съединиха се с неговата дружина и така образуваха цяла армия, която той поведе по дирите на навахите, за да освободи нещастните роби. По-голямата част от дружината му се бе спасила от битката при пропастта. Тук бяха и Ел Сол, и Луна. Капитанът, като видя Хенрих, го прегърна братски и с разтреперан глас го разпитваше за участието на пленничките.

– Засега са живи и здрави – това беше всичко, което можа да му съобщи младежът.

Не беше време за разсъждения. Затова Сегин изпрати сто конници да се скрият при входа в теснината и им заповяда да заловят индианците живи или мъртви. Той им поръча да чакат, докато навахите отминат малко напред, после да ги подгонят отзад, така че да попаднат между два огъня.

Почвата обеще камениста и по нея не се виждаше никаква следа. Но и диваците надали бяха помислили да търсят по земята дири, защото бяха силно уморени от гонитбата на дръзкия бегач. Освен това те и не предполагаха даже, че може да съществува някъде наблизко такава огромна армия от бели врагове. Влязат ли веднъж в теснината – спасение за тях нямаше. Отвесните скали ги заграждаха от двете страни, а отпред и отзад – неприятелят.

Едва успяха други сто души да се скрият при входа на другия край на теснината, и навахите се появиха. Те отминаха засадата. Като видяха въоръжените ловци, водачът им извика силно, обърна коня си и хукна да бяга. След него се понесоха и другарите му, но бяха пресрещнати от стотте скрити бойци. Обградени от всички страни, диваците не можеха даже да се противят. Изловиха ги живи, вързаха ги и ги закараха при Сегин.

Беше свикан съвет как и кога да нападнат навахите.

– Да тръгнем още нощес! – предложи Хенрих. Той им каза, че трябва да бързат колкото се може по-скоро да нападнат индианците и да освободят робите. На същото мнение бе и капитанът. Навахиите се готвят да накажат робите си утре и ако побързат, възможно е да ги заварят още живи и да ги освободят.

След това обсъдиха и самия начин на атаката. Дружината, въпреки че беше многобройна, пак не можеше да нападне открито навахите, защото щеше да понесе големи загуби по този начин.

– Ще се разделим на две части – каза един от старите ловци – и ще нападнем от двете страни...

– Не, това е неудобно – възрази друг. – Навахите ще избягат в гората и после иди ги търси, ако си нямаш работа...

Като взеха предвид тези неща, те се отказаха да нападнат открито и повикаха за съвет стария ловец Рубе.

– Капитане – каза той, – преди всичко трябва да завладеем незабелязано теснината.

– Как ще направим това?

– Много лесно. Ще съблечем двайсетте индианци, които пленихме преди малко и с дрехите им ще облечем 20 наши бойци. Така преоблечени, ще поведем напред Халер, който ме взе за мечка в пещерата, и ще го караме като роб. Тези двайсет души ще бъдат в същото време и авангардът ни.

– Добре – каза Сегин, – но ако Халер вече си е починал... Хенрих отговори, че е готов да тръгне веднага. Леките му рани бяха превързани, нахрани се добре и даже поспа на зелената морава. Сега с голямо нетърпение чакаше да се включи в акцията.

Съблякоха навахите, чиито костюми бяха повечето мексикански, ограбени при последното им нападение.

– Капитане – каза Рубе, – съветвам ви да облечете повече делавари, защото навахите са много хитри. Те биха ни познали и на лунна светлина, че не сме техни хора.

Сегин послуша Рубе и облече повече делавари и шавни.

Преди да залезе слънцето, авангардът беше готов и потегли. Главните сили в армията под командването на Сегин трябваше да тръгнат един час по-късно. Оставиха няколко мексиканци при лагера да пазят пленниците.

Глава XXII НАВЛИЗАНЕТО В ГРАДА

Два часа преди изгрева авангардът стигна до навахската теснина. Тя се пазеше от петима, които доверчиво ги оставиха да се приближат и бяха взети в плен. Скоро пристигна и дружината, премина теснината и настигна останалите в гората, където се настаниха на почивка край реката.

В долината цареше гробна тишина. Луната осветяваше заспалия град. Край реката се виждаха сенките на стражата, която пазеше робите.

Отложиха атаката за утре. Работата сега беше много по-мъчна, отколкото при първото нападение, защото навахските воители бяха в града и битката заплашваше да бъде кръвопролитна. Сегин беше уверен, че ще победи, но се страхуваше да не би диваците в яда си да избият робите, когато се появят неговите сили пред града.

Той знаеше, че „царицата на тайните“ и другите пленнички са в храма, затова реши да отиде още в зори с преоблечения авангард и Хенрих да завладеят храма и да пресече пътя на индианците към робините. При първия сигнал дружината ще се спусне в галоп към града.

Зората, така нетърпеливо чакана от Хенрих и Сегин, се показа най-после...

Едва млечно-кварцовите планински върхове се зарумениха, и авангардът потегли към града. Халер вървеше между двама делавари.

Като приближиха, видяха няколко навахи на терасата. Зарадвани, че беглецът е уловен, те се втурнаха да съобщят новината на другарите си. Из целия град се чуваха радостни викове. Авангардът стигна до храма.

Всички наслизаха от конете и се затичаха към стълбите. На терасата на храма се бяха насъбрали много любопитни жени. Между тях беше и Адел. Сегин я позна, отиде при нея, хвана я и я отведе в една от вътрешните стаи. След малко дойдоха госпожа Сегин и Зоя и размениха накратко радостните си впечатления със Сегин и Хенрих. Тук бяха и другите робини. Без да губи време, капитанът затвори всичките и остави хора да пазят с револвери в ръце пред вратите. От града се чу отчаян див вик. Хитростта на ловците беше открита. От всички краища се стехоха индиански воители, въоръжени със стрели и копия. Те се струпаха около храма и започнаха да стрелят. Но сред неописуемия вик и писък

на изненаданите диваци се разнесе и призивният сигнал на Сегиновия рог.

Дружината веднага изскочи от гората и като вихър се понесе към града. Тя се раздели на две части, за да нападне от две страни. Град от стрели се изсипа върху ловците и порази немало хора, но те се вмъкнаха в града, където се завърза ожесточена борба. Другата част, предвождана от Ел Сол и Севрен, се отправи към храма. Като се убедиха, че робините са в безопасност, те се спуснаха в града и подкрепиха другарите си. Диваците се криеха по къщите и оттам се защитаваха. Жените с разплетени коси и диви писъци бягаха по улиците или се криеха в гората. Подплашените коне препускаха от улица в улица и най-последно се изгубваха в полето. Навред върлуваше една ужасна, невъобразима бъркотия.

Хенрих беше ням зрител на тази бъркотия и кървава драма. Той пазеше вратата, зад която бяха затворени пленничките. Отгук можеше да вижда всички подробности на битката. И от едната, и от другата страна падаха много хора, защото навахите се бранеха отчаяно. Но и прекараните мъки и тегла на белите усилваха храбростта им. Победата беше несъмнена, защото имаха и по-добро оръжие. Копията на червенокожите, толкова опасни в открито поле, губеха своето значение в теснините на града.

На терасата на една от съседните къщи Хенрих видя страшна сцена, която погълна цялото му внимание.

Двама души се бореа с отчаяна жестокост. Те бяха Дакома и Ел Сол. Младежът ги позна по дрехите. Дакома действаше с копието си, а Ел Сол с приклада на пушката си. В минутата, когато ги съгледа, Дакома отстъпи назад и в миг заби копието си в рамото на своя противник. Хенрих извика. Той чакаше другарят му да падне веднага мъртъв. Но Ел Сол вдигна томахащата си, спусна се върху Дакома, разби му главата и го повали в краката си, но и самият той падна върху трупа му. След малко стана, извади копието от раната и като се наведе към улицата, завика със слаб, но тържествен глас:

– Ела тук, Луна! Аз отмъстих за смъртта на майка ни!

Хенрих видя как девойката се затича към него, а след нея и Харей, който взе на ръце падналия ранен марикоп. Той бе изгубил съзнание при последното усилие. Рубе, Севрен и още няколко се втурнаха да му помогнат... Индианецът бе ранен тежко, но не и смъртно. Тази утешителна вест Севрен донесе на своя братовчед.

Битката завърши. Навахиите избягаха в гората.

Целта на похода бе постигната – пленниците бяха вече свободни.

След този урок навахите трудно биха се решили да нападнат още веднъж белите. На другия ден с изгрева на слънцето армията премина теснината и потегли към снежните планини.

Мъките на Хенрих бяха възнаградени. Той изпълни възложената му тежка задача – заслужи ръката на Зоя и не се отдалечаваше от нея.

Спомените за скорошните опасности и лишения повишаваха цената на щастието, на което заслужено се наслаждаваше сега. Той се отделяше от Зоя само когато отиваше да види Ел Сол, когото носеха на носилка. От двете страни на носилката стояха винаги Луна и Харей. Индианецът бързо се поправяше и разбираше много добре приятните разговори на Луна и Харей, които радваха Хенрих.

– По-добре е да се слеем с белите, отколкото да ги мразим – му каза Ел Сол. – Любовта стои много по-високо от омразата. Човешките племена са сестри по природа и са създадени да се допълват едно друго. Аз нямам нищо против любовта на сестра си и Харей... Или ще ми кажете, че това са разсъждения на един нищожен червенокож?

Хенрих му стисна ръката и му изказа искрената любов и голямото уважение, които изпитваше към него.

Луна и Харей се отдалечиха, а червенокожият, развълнуван от похвалите на Халер, продължи:

– Сестра ми в много отношения е съвършена дивачка, но нейната душа е благородна и аз много се радвам, че тя оцени най-после любовта на този отличен младеж, който я обича. А аз съм полуиндианец и не мога да предвождам своето племе, т.е. не мога да живея с него. Сестра ми с помощта на моите съвети ще вземе властта в ръцете си и съм уверен, че нейният мъж, толкова храбър и великодушен, скоро ще спечели доверието на марикопите и ще им стане вожд.

– А защо не последвате примера на сестра си? – попита Хенрих. – И вие можете да приложите на практика теорията си за сливането на племената. И много бели жени биха се съгласили твърде охотно да се омъжат за вас.

Марикопа въздъхна и неволно погледна към палатката на Сегин...

Пътя изминаха без пречки. Индианците не ги преследваха – навярно не бяха могли да съберат достатъчно воини.

На петия ден стигнаха до зловещата долина Дел Оро. Минаха покрай старите рудници, където стана битката и плениха Хенрих. Тук се спряха да погребат останките на доктор Рихтер, Годе и другите ловци, убити в колибата за мирни преговори. Госпожа Сегин и Зоя проляха немалко сълзи над гроба на стария си другар.

След няколко дни армията тържествено навлезе в Ел Пасо. Цялото население на града посрещна и поздрави победителите. По-голяма част от гражданите дойдоха не от любопитство, а защото бяха лично заинтересовани. Жените радостно посрещнаха своите бащи, братя, мъже, които се върнаха здрави от опасния и труден поход.

Още на другия ден Сегин се приготви да тръгва към дома си на Дел Норте. Той научи, че цялата му ограда е останала здрава, защото навахите, уплашени от доброволците, не успели да ограбят и изгорят постройките, а само отвели двете робини. Капитанът взе със себе си и Северен, и Хенрих. Ел Сол също бе поканен да остане със сестра си у тях, докато оздравее напълно. Повикаха и Харей, който беше много щастлив от поканата.

Скромният Ел Сол отказваше да отиде със Сегин, но после отстъпи на молбите на капитана. Адел си беше така тъжна и мълчалива. Тя винаги отблъскваше ласките на майка си и Зоя. Само към Луна беше много по-разположена. С нея можеше да разговаря на езика, който смяташе за свой. Увереността ѝ, че е истинска индианка, я караше да се отнася дружелюбно към Ел Сол. Тя често помагаше на Луна в грижите около ранения ѝ брат и ги убеждаваше да се върнат в своята родина и да я заведат при навахите, нейните съплеменници. Напразно Луна се мъчеше да я увери, че Сегин е нейният баща. Само чрез Луна родителите узнаваха за печалното настроение на бедната девойка, затова Сегин помоли нея и брат ѝ да останат по-дълго у тях.

Една седмица след пристигането в Дел Норте всички се събраха на балкона. Хенрих и Зоя бяха щастливи. Те постоянно ходеха насам-натам. А Сегин се разхождаше с наведена глава и кръстосани на гърдите ръце – тъжни мисли го потискаха.

Госпожа Сегин също гледеше с печален поглед своята първа дъщеря.

Адел не носеше вече индианския си костюм, а градските рокли ѝ тежаха. Тя искаше от яд да ги къса и хвърляше скъпите накити, които ѝ подариха нейните родители. Свита в един ъгъл на балкона, бе впила очите си към снежните върхове на Мимоарските планини, зад които се намираще нейната родина. Беше напълно уверена в това...

Когато отиваше при нея, Луна слагаше дружески ръка на рамото ѝ. Адел я поглеждаше винаги с насълзени очи. Когато пък беше Ел Сол, тя се зачервяваше. Марикопа, верен на обичаите на своето племе, рядко я заприказваше и ако се обърнеше към нея, то беше винаги с думите:

– Колко измъчвате вашите родители, които така ви обичат! Защо ги

избягвате?

Девојката, макар и неубедена, но покорена от тези думи, този път отиде при госпожа Сегин, седна при краката ѝ и обръщайки поглед към Ел Сол, го попита:

– Доволен ли сте сега от мен?

Севрен виждаше тази необикновена покорност на Адел, забележа какво влияние има индианецът над нея. Той отиде при Сегин, който още продължаваше монотонната си разходка, и му съобщи своите наблюдения.

– Аз ще бъда много щастлив, ако чрез Ел Сол спечеля любовта на дъщеря си. А мога ли да очаквам за Адел, израснала в чужда среда, подобър мъж от него? Ако те се обичат толкова – това не е чудно, защото гој е индианец по рождение, а тя – по възпитание. Никой друг не би се наел с такава ревност и искреност да ни върне изгубената дъщеря.

Сегин беше много измъчен. Той помоли Ел Сол да остане при Адел, а сам отиде да говори с жена си.

Тогава госпожа Сегин взе мандолината си, настрои я и из-свири танца фанданго. Около нея се струпаша всички – Севрен, Хенрих, Ел Сол, Зоя и Луна – и гледаха Адел, която още седеше при полите на майка си. Сегин беше, така силно развълнуван, че закри лицето си да не го виждат другите.

При първите звуци на музиката от инструмента девојката трепна – тя местеше учудените си очи от инструмента на майка си. Слушаше като смаяна и без да мърда, гледаше със замаян поглед.

– Изпей песента, с която я приспиваше в детските ѝ години – каза Сегин на жена си. – Ти я помниш още, тя толкова често те молеше да я пееш.

Госпожа Сегин подхвана тихата мелодия на люлчината песен. Това беше испанската кантилена „Майка и дъщеря“.

„Ти спиш, мило дете, ти мирно спиш,
и ангели небесни закрилят твоя лик...“

Веднага песента беше прекъсната от силен вик. Адел стана бързо на крака, трепереше като лист, а погледът ѝ бе впит в лицето на госпожа Сегин. В миг тя се хвърли на шията ѝ, като викаше:

– Мамо! Мамо!

Мъчно е да се опише сцената, която последва: ридания и сълзи, но сълзи на щастие струяха от очите на всички... Девојката престана да

бъде вече „царицата на тайните“. Спомените от детинството ѝ се пробудиха като струните на отдавна непипания инструмент и заиграха в нейната душа. Тя прегърна баща си, а това беше най-голямата награда за скитническия му живот, който посвети на загубената си дъщеря. Тя обикна сега и сестра си, и Хенрих.

Всички ликуваха. И гостите вземаха участие в тържеството. Но вечерта Ел Сол каза на Сегин:

– Аз оздравях и искам утре да си отида. Луна също вече е излишна тука.

– Нима ѝ е неприятно да бъде при нас?

– Не – отговори Луна, – той иска да си ходи, а аз...

Ел Сол погледна сестра си и тя млькна, като хвърли засмян поглед към Хенрих и Зоя.

– Ел Сол – каза Хенрих, – трябва да останете тук за сватбата ни! Сега имате случай да приложите теорията на практика.

– Останете, останете – каза госпожа Сегин. – Не вярвам да стане нужда да си търсите жена дълго, както ние търсихме нашата дъщеря.

Ел Сол с благодарност целуна ръката ѝ. Твърде скоро се осъществи неговата мечта за сливането на червенокожото племе с бялото.

КРАЙ

© 1991 Александър Паскалев, превод от английски

Thomas Mayne Reid

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2008

Публикация:

Майн Рид. Ловци на скалпове

Второ осъвременено издание

Превод: Александър Паскалев, 1991

Художник на корицата: Григор Ангелов, 1991

с/о Jusautor, Sofia

Издателство Абагар-МК/90, София, 1991

Печатница Балканпрес

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5518>]